

Mộng Đại Lục Hệ Liệt Chi Nhị – Đế Hỏa

Contents

Mộng Đại Lục Hệ Liệt Chi Nhị – Đế Hỏa	1
1. Chương 1: Con Đường Lưu Vong (một)	1
2. Chương 2: Con Đường Lưu Vong (hai)	5
3. Chương 3: Con Đường Lưu Vong (ba)	8
4. Chương 4: Con Đường Lưu Vong (bốn)	11
5. Chương 5: Con Đường Lưu Vong (năm)	15
6. Chương 6: Con Đường Lưu Vong (sáu)	18
7. Chương 7: Con Đường Lưu Vong (bảy)	21
8. Chương 8: Con Đường Lưu Vong (tám)	24
9. Chương 9: Con Đường Lưu Vong (chín)	27
10. Chương 10: Con Đường Lưu Vong (mười)	30
11. Chương 11: Vương Đô Đế Quốc (một)	33
12. Chương 12: Vương Đô Đế Quốc (hai)	36
13. Chương 13: Vương Đô Đế Quốc (ba)	39
14. Chương 14: Vương Đô Đế Quốc (bốn)	43
15. Chương 15: Đế Quốc Vương Đô (năm)	46
16. Chương 16: Vương Đô Đế Quốc (sáu)	49
17. Chương 17: Vương Đô Đế Quốc (bảy)	52
18. Chương 18: Vương Đô Đế Quốc (tám)	55
19. Chương 19: Vương Đô Đế Quốc [Chín]	58
20. Chương 20: Vương Đô Đế Quốc [Mười]	61

Mộng Đại Lục Hệ Liệt Chi Nhị – Đế Hỏa

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hài, ma pháp, cung đình hấu tước, thiên chi kiêu tử, ngoan ngoãn đáng yêu ngây thơ nghe lời thụ x p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-dai-luc-he-liet-chi-nhi-de-hoa>

1. Chương 1: Con Đường Lưu Vong (một)

Bầu trời ngả tối.

Người ra vào nghiệp đoàn đông binh phân bộ thành Marceau càng lúc càng thưa thớt.

Soso vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Một lát sau, trong nghiệp đoàn lại sáng đèn, thêm một nhóm người từ bên trong đi ra.

Cậu chà xát hai bàn tay tê cứng vào nhau, lẩm bẩm: “Vẫn còn một nhóm nữa.”

Từng giây từng phút trôi qua, mãi không thấy nhóm cuối cùng ra ngoài. Mắt thấy sắp đến thời gian nghiệp đoàn dong binh đóng cửa, cậu rốt cục không nhìn được, dè dặt đi vào.

Abke đang chuẩn bị đóng cửa để vào phòng trong uống mấy chén rượu, không ngờ lại có người tới, vội vàng hỏi: “Nhóc đến nhận nhiệm vụ hay ủy thác nhiệm vụ?”

“Ủy thác nhiệm vụ.” Soso nhỏ giọng nói, như đang lo sợ điều gì đó.

Abke hỏi: “Nhiệm vụ gì?”

Soso có chút khấn trương, quay đầu nhìn cửa rồi mới trả lời: “Hộ tống em đi thành Bert.”

Abke nhíu mày: “Hộ tống xuyên quốc gia thuộc nhiệm vụ cấp ba sao, từ nơi này đi thành Bert ước chừng hơn một ngàn tám trăm km, ít nhất phải tốn khoảng ba trăm kim tệ, nếu thuê dong binh đoàn bốn hay năm sao hộ tống thì còn đắt hơn. Không bằng em quay lại thành Neal, sau đó ngồi ma pháp trận dịch chuyển, tổng cộng chỉ hết có một trăm năm mươi kim tệ.”

Soso đáp: “Em không thể ngồi ma pháp trận.”

“Tại sao?” Trong mắt Abke che giấu khôn khéo, so sánh một lượt dung mạo của thiếu niên trước mắt với chân dung của từng tên tội phạm truy nã.

Soso bị y nhìn thì càng thêm căng thẳng, “Em, em sợ.”

“Sợ?” Abke sửng sốt, lập tức hỏi lại, “Em sợ ngồi ma pháp trận?”

Soso cuống quýt gật đầu.

Abke không thu được tin tức gì hữu dụng, đành phải nói: “Được rồi, em định khi nào xuất phát?”

“Ngay lập tức.” Cậu trả lời không chút do dự.

Abke nhíu mày: “Không thể nhanh như vậy a.”

Soso lấy từ túi không gian ra một ghim cài áo bằng kim cương, đặt lên mặt quày, khấn cầu: “Xin hãy giúp em.”

Mắt Abke sáng lên. Y đảm nhiệm chức vụ ở nghiệp đoàn dong binh nhiều năm như vậy, hàng tốt hàng xấu chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra. Giá trị của ghim cài áo này ít nhất cũng phải trên năm trăm kim tệ. Y ngẫm nghĩ rồi nói: “Em đợi chút, anh đi hỏi giúp em.”

Soso cảm kích gật gật đầu.

Abke xoay người tiến vào hậu viện.

Đội trưởng dong binh đoàn Charlotte và phân hội trưởng của y là bạn bè nhiều năm, lúc này đang uống rượu với nhau ở phía sau. Có lẽ anh ta sẽ tiếp nhận vụ làm ăn này.

Khi y đẩy cửa bước vào, phân hội trưởng đã say đến độ không phân được đông tây nam bắc, vừa lớn tiếng ca hát vừa dùng một chiếc muôi gõ lên đầu mình.

Abke ngơ ngác nhìn về phía đội trưởng Settons • Charlotte của dong binh đoàn Charlotte. Chỉ thấy anh ta cười đến bất đắc dĩ, “Tôi đã cắt hết dao nĩa đi rồi đấy.”

Fiona • Charlotte ngoắc y: “Đến, cùng ngồi đi.”

Abke: “Tôi còn chưa đóng cửa, kỳ thật tôi tới để hỏi hai người có muốn tiếp nhận một vụ làm ăn không.”

Nói tới làm ăn, Fiona và Settons đều không ồn ào nữa, chỉ có phân hội trưởng vẫn còn đang ca hát.

Settons hỏi: “Là vụ gì?”

Abke: “Hộ tống một cậu thiếu niên tới thành Bert của Shamanlier.”

Fiona nghi hoặc: “Tại sao không ngồi ma pháp trận? Ma pháp trận tiện lợi hơn nhiều.”

“Tôi đề nghị rồi, nhưng em ấy sợ ngồi ma pháp trận.” Akbar đáp.

Settons: “Chúng tôi ra giá cũng không thấp.”

Abke: “Em ấy định trả bằng một ghim cài áo kim cương trị giá trên năm trăm kim tệ, nhưng hy vọng có thể xuất phát ngay lập tức.”

Năm trăm kim tệ?

Settons và Fiona trao đổi ánh mắt.

Settons ngẫm nghĩ: “Cậu mời em ấy vào đi.”

Chờ Abke xoay người rời đi, Fiona mới nhỏ giọng hỏi: “Cả đoàn chúng ta đều đang nghỉ ngơi, chắc chắn không có đủ người, làm sao mà tiếp nhận được?”

Settons: “Người sẵn sàng chi năm trăm kim tệ để đến thành Bert thì tuyệt đối không chỉ đơn giản là sợ ngồi ma pháp trận.”

Fiona: “Vậy thì sao?”

“Xem thế nào đã. Dù sao cũng không có việc gì.” Settons nói, “Wood và Olof đều đang ở quanh thành Marceau, muốn tìm bọn họ không khó. Bọn họ một người là kỵ sĩ cấp bảy, một người là ma pháp sư cấp sáu, có bọn họ ở đây thì tiếp một nhiệm vụ ba sao không thành vấn đề.”

Bịch.

Fiona và Settons giật mình, hóa ra là phân hội trưởng cuối cùng cũng say ngã lăn quay.

Fiona cười: “Lần này uống được ba hộp, tiến bộ hơn lần trước.”

Cửa bị đẩy ra, Soso theo Abke vào.

Hơi ấm và mùi rượu trong phòng khiến mặt cậu nháy mắt ửng hồng.

Fiona cười: “Trông em đáng yêu quá.”

Mặt Soso càng đỏ, nhưng rất lễ phép đáp lễ: “Ngài cũng rất mỹ lệ.”

Fiona ngó Settons.

Settons hơi hơi vuốt cằm. Từ cách nói năng và cử chỉ của Soso, anh nhìn ra xuất thân của đối phương không tầm thường, ít nhất cũng là con cái của một gia đình có tiền. Những nhiệm vụ thế này chỉ cần bảo đảm được sự an toàn của đương sự, thông thường sẽ không đắc tội đến gia tộc của đối phương — miễn là bảo đảm được sự an toàn của đứa nhỏ.

Soso thấy bọn họ nhìn mình không nói lời nào, lại luống cuống lôi ghim cài ra, “Xin hãy nhận nhiệm vụ này đi.”

Settons lộ vẻ kinh ngạc. Bằng vào mắt nhìn của hắn, giá trị của ghim cài này tuyệt không dừng ở năm trăm kim tệ, chí ít cũng phải trên dưới tám trăm kim tệ. “Em có chắc muốn dùng nó để trả tiền phí dụng không?”

Soso gật đầu.

Settons trầm ngâm: “Được rồi. Có điều hôm nay công thành đã đóng, phải chờ đến ngày mai bọn anh mới có thể xuất phát.”

Soso chần chờ.

Fiona trêu chọc, “Nóng vội quá như vậy, bọn chị sẽ bị dọa sợ chạy mất đó.”

Soso nhỏ giọng: “Nhưng em không có chỗ ở.”

Fiona sững sốt, “Chẳng lẽ ghim cài này là tất cả tài sản của em?”

Soso gật đầu, ánh mắt nhìn ghim cài có vài phần lưu luyến.

Settons: “Em yên tâm. Nếu bọn anh đã nhận vụ làm ăn này, tất cả phí dụng của em trước khi đến thành Bert sẽ do bọn anh chi trả.”

Fiona kinh ngạc nhìn anh ta.

Soso vui vẻ đến sáng bừng cả mặt, “Cám ơn anh!”

Settons nói với Abke: “Có thể bố trí một gian phòng cho em ấy không? Tiền phòng cứ ghi sổ cho ta.”

Abke lòng hiểu mà không nói, chớp mắt, “Xem ra tôi đã giới thiệu một vụ làm ăn không tồi.”

Soso cảm kích: “Đúng vậy, cám ơn ngài.”

Abke thấy nụ cười hồn nhiên của cậu, trong lòng khẽ động, thuận miệng hỏi: “Tại sao em muốn đến thành Bert vậy?” Thấy thân mình Soso bỗng chần động, y vội vàng bổ sung, “Không muốn nói cũng không sao.”

Soso cúi đầu, nhỏ giọng: “Em muốn đi tìm người quan trọng nhất của mình.”

Hóa ra. . .

Là bỏ trốn à?

Ba người kia cùng nảy ra ý nghĩ này trong đầu.

Hoàng cung Julian từ trên xuống dưới đang loạn cào cào.

Quốc vương băng hà, thân vương Puto sau khi kế vị lập tức dọn vào hoàng cung. Mệnh lệnh đầu tiên gã ban ra là thay đổi tất cả vật dụng trong cung!

Vì mệnh lệnh đó, hoàng cung biến thành một bãi chiến trường.

Nơi duy nhất không bị cơn phong ba này quét đến chính là tẩm cung của vương hậu.

Marina nghe tiếng bước chân hỗn độn vang khắp lầu trên lầu dưới, gương mặt tú lệ băng lãnh như sương, “Hắn muốn lần qua lần lại tới khi nào!”

Bạn thân chốn khuê phòng của vương hậu, cũng là thân tín bên người mà ả tín nhiệm nhất, phu nhân Claudia nói: “Vương hậu bớt giận. Bệ hạ chỉ muốn mau chóng củng cố địa vị của ngài ấy ở hoàng cung mà thôi.”

“Củng cố địa vị?” Marina cười lạnh, “Bằng cách thay đổi vật dụng? Không bằng đổi cả cái mặt hắn thành bộ dạng của tiên vương luôn đi. Hiện tại quan trọng nhất là làm sao bắt được Soso, nếu để cho nó chạy tới Shamanlier, hậu quả sẽ không tưởng nổi.”

Phu nhân Claudia không dám hé răng.

“Hừ, ta tự đi tìm hắn.” Marina bỗng nhiên đứng dậy.

Cánh cửa thềm linh bật mở, Puto chậm chạp tiến vào. Kiện vương bào quá nhỏ hiển nhiên khó có thể che nổi thân hình ục ịch của hắn, cúc áo trước ngực đột ngột văng ra.

Marina cố gắng che dấu sự chán ghét của mình.

Nếu không phải vì con trai ả mới bốn tuổi, không thể tranh đoạt vương vị với đại vương tử Cornell và người được gia tộc Bassekou hậu thuẫn như Soso, ả đời nào chịu ủy thân gả cho con lợn này để đổi lấy hứa hẹn tương lai hắn truyền ngôi cho con mình.

“Bệ hạ, tôi xin cáo lui trước.” Phu nhân Claudia cúi người, cung kính lui ra ngoài.

Puto khoát tay, ánh mắt đều tập trung vào người Marina.

Dung mạo của ả quả thật không thẹn với danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Julian, song vẻ mặt của ả vĩnh viễn lạnh băng. Thế nhưng hai vị quốc vương của Julian lại đều vô cùng ham thích cái điệu này, chỉ hận không thể đào tim đào phổi ra đổi lấy một nụ cười của ả.

“Vương hậu, mấy ngày nay vất vả cho nàng rồi. Ta cam đoan hoàng cung rất nhanh sẽ khôi phục yên lặng.” Puto nhìn nàng cười lấy lòng.

Marina lãnh đạm hỏi: “Bệ hạ có tin tức của Soso chưa?”

Trán Puto tức khắc ứa mồ hôi. Đúng là gã rất mê muội nàng, nhưng không biết tại sao, mỗi lần tới gần, nhìn thấy ánh mắt vênh vác hung hăng của nàng, gã liền cảm thấy cực kỳ áp lực. Áp lực này khiến cho một câu “vương hậu, chúng ta lên giường giải trí chút đi” mãi vẫn không cất nên lời.

“Vẫn không có tin tức gì sao?” Ngực khí của Marina hơi trầm xuống.

Puto vội nói: “Ta sẽ tăng thêm nhân thủ.”

Marina gật đầu.

Puto chậm rãi rón rén rời khỏi phòng, mãi đến khi cửa hoàn toàn đóng lại, mới kịp nhận ra.

Lại không nói ra được!

2. Chương 2: Con Đường Lưu Vong (hai)

Sau khi kí thỏa thuận xong với Soso, viết làm ba tờ, lưu trữ trong nghiệp đoàn dong binh, Settons lại cùng Abke chè chén thêm hai canh giờ mới tàn tiệc. Abke phụ trách đưa phân hội trưởng đang ngáy rung trời về phòng.

“Nhóc ấy thế nào?” Từ trong phòng đi ra, gió đêm lạnh lẽo làm Settons tỉnh rượu vài phần.

Fiona đáp: “Ăn không nhiều lắm.” Nàng vừa mang đồ ăn cho Soso.

“Chúng ta đi xem nhóc ấy đi.” Settons nói.

Fiona nhú mày: “Có khi em ấy ngủ rồi.”

Settons: “Yên tâm, sẽ không làm ồn.”

Fiona thấy anh đã lên lầu, đành đi theo phía sau.

Cửa phòng Soso đóng chặt .

Settons đứng ở cửa nghe ngóng một lát, “Hô hấp đều đều, quả nhiên đã ngủ.”

Fiona hiếu kỳ: “Tại sao anh muốn tới xem em ấy đã ngủ hay chưa?”

Settons: “Trên ống quần nhóc dính rất nhiều bùn đất, chắc là đã đi một quãng đường dài, mệt muốn chết, giờ muốn được một dong binh đoàn, nhất định sẽ an tâm mà ngủ. Còn nếu không thì chứng tỏ nhóc đang đề phòng gì đó. “

“Đề phòng cái gì?” Fiona hạ giọng, “Anh nghi ngờ em ấy có kẻ thù?”

Settons: “Có lẽ thế. Một thiếu niên đáng giá quý tộc trên người chỉ có độc một ghim cài áo bằng kim cương trị giá tám trăm kim tệ, riêng chuyện đó đã đủ kỳ quái. Huống chi nhóc ấy lại xuất phát từ một địa phương heo lánh như thành Marceau để đến kinh đô Shamanlier.”

Fiona hỏi : “Kỳ quái lắm sao?”

Settons thấy nàng không đồng quan điểm, liền cười cười, “Có lẽ anh nghĩ nhiều quá.”

Đáng tiếc cả hai người họ đều là kỵ sĩ. Nếu giờ có hỏa hệ ma pháp sư ở đây, nhất định sẽ phát hiện hỏa nguyên tố trong phòng dày đặc và xao động.

Dựa theo yêu cầu của Soso, Settons và Fiona xuất phát từ sáng sớm.

Soso tựa vào cửa, ngược đôi mắt đen còn ngái ngủ nhìn Settons và Abke cáo biệt.

Fiona cười: “Xem ra lại chỉ có mình anh đến tiễn nhóm bọn tôi .”

Akbar cười khỏ. Từ sau khi phân hội trưởng và dong binh đoàn Charlotte kết giao, đã không còn cái cảnh đưa tiễn nồng nhiệt như lúc ban đầu.

Settons đưa tay, bắt tay với Abke, “Chúng tôi đi đây.”

Abke nhận ra trong lòng bàn tay được nhét vào mấy kim tệ, khoái trá cười to: “Chúc may mắn!”

Fiona mua một chiếc xe hai người điều khiển ở cuối chợ. Từ nơi này đến thành Bert quá xa, thuê xe còn không có lời bằng mua luôn.

Settons đánh xe.

Fiona và Soso cùng ngồi ở trong.

“Đi thành Bert tổng cộng có ba đường, để rút ngắn lộ trình, có thể chúng ta sẽ phải đi qua rất nhiều đường núi.” Nàng đưa bản đồ đến trước mặt Soso, “Trên đường chỉ đi qua sáu tòa thành, có lẽ sẽ rất vất vả.”

“Liệu có thể...” Soso nhẹ giọng, “toàn bộ đều đi đường núi không?”

Ngón tay Fiona ở trên bản đồ khẽ ngừng lại, “Thế thì trái lại còn lòng vòng hơn.”

Soso trầm mặc.

Fiona ngẫm nghĩ: “Giữa trưa nghỉ ngơi chị sẽ thương lượng thêm với Settons.”

Soso ngược đôi mắt to tròn, thành khẩn nói: “Xin nhờ chị.”

Fiona nhất thời sinh ra một loại quyết tâm không thể không đi qua núi.

Giờ nghỉ giữa trưa, Fiona đang cùng Settons nói chuyện, chợt thấy một ma pháp sư trẻ tuổi, hốc mắt trũng sâu trông có vẻ rất âm lãnh đang bước tới từ xa.

Soso phát hiện ánh mắt hắn nhìn về phía mình, không khỏi rụt lui về sau.

Fiona cảm nhận thấy áp lực trên vai, kinh ngạc quay đầu, “Olof!”

Olof chậm chậm bước tới, nhìn chằm chằm vào Soso, “Cậu ta là ai?”

Fiona: “Em ấy là người thuê chúng ta. A, đúng rồi, em tên là gì?” Đến giờ nàng mới phát hiện Soso còn chưa nói tên.

Soso thấp giọng, hai tai đỏ ửng, “Mike.”

Ánh mắt Settons khẽ động, “Đây là cái tên được sử dụng nhiều nhất đại lục.”

Tại Soso càng đỏ.

Olof hỏi: “Đi đâu?”

Fiona đáp: “Thành Bert.”

Settons lấy bản đồ ra, chỉ vào đường màu đỏ: “Đây là tuyến đường của chúng ta.”

Olof nhíu mày: “Sao lòng vòng vậy?”

Fiona liếc Soso một cái, “Em ấy không muốn vào thành.”

“À.”

Soso cảm thấy ánh mắt Olof nhìn mình bén nhọn như dao.

“Ta nhớ giữa người thuê và dong binh đoàn có một điều lệ.” Olof trầm giọng, “Nếu người thuê giấu diếm sự thật gây ra tổn thất cho dong binh đoàn, vậy thì dong binh đoàn lúc nào cũng có quyền đơn phương hủy bỏ thỏa thuận.”

Sắc mặt Soso trắng bệch.

Olof hừ lạnh, lách qua cậu, chui vào xe ngựa.

Fiona vỗ vai Soso, “Ăn chút gì đi.”

Soso cúi đầu càng thấp.

Xe ngựa lần nữa lên đường, không khí trong thùng xe vẫn cứ cứng ngắt.

Fiona mấy lần muốn mở miệng điều chỉnh không khí nhưng đều bị bóp chết bởi vẻ mặt lạnh lùng của Olof.

Sắc trời càng ngày càng u ám.

Settons tìm một khu đất trống hẻo lánh yên tĩnh để dừng chân.

Soso lặng lẽ ngồi một bên nhìn bọn họ dựng trại, đầu óc không khỏi bay về lúc vừa mới tiến vào St Paders, Dilin cũng vội trước vội sau thế này, liên tưởng đến hiện tại, tâm trạng lại càng xấu đi.

Dựng xong hai chiếc lều, Fiona bắt tay vào làm bữa tối. Đây là những người hàng năm lang thang bên ngoài, đương nhiên sẽ không chỉ ăn lương khô. Nàng bảo Settons lấy ra các loại dụng cụ và đồ ăn từ trong túi không gian chung của dòng binh đoàn, bắc bếp, cho nắm và kem vào, lại kêu Olof đổ nước, nổi lửa bắt đầu nấu.

Mùi thơm của súp kem nắm rất nhanh tỏa ra bốn phía.

Fiona lưu loát thả vào các loại gia vị.

Settons nói với Soso : “Đây là món sở trường của Fiona.”

Fiona cười đắc ý.

Settons tỏ vẻ đau khổ: “Cho nên bọn anh ăn ba năm liền.”

Fiona trừng mắt, “Không tốt sao?”

Settons vội cười: “Không thể tốt hơn.”

Súp rất nhanh đã làm xong, Fiona múc cho mỗi người một chén, sau đó phân phát bánh mì.

Soso gặm từng miếng từng miếng bánh mì, uống súp, trong lòng càng lúc càng thấy áy náy.

Olof ăn xong rất nhanh, tiện tay tay thả ra một thủy cầu, tự động xoay tròn rửa chén.

Soso nhìn hẩn, ánh mắt tỏa sáng.

Olof lạnh lùng quay lại trừng cậu.

Fiona bật cười: “Mike, em đang nhìn cái gì a?”

Soso đáp: “Người quan trọng nhất của em cũng là thủy hệ ma pháp sư.”

“A?” Settons và Fiona đều tỏ ra hứng thú. Học viện ma pháp có ở khắp nơi trên Mộng đại lục, kỳ thật xuất hiện một thủy hệ ma pháp sư cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên, nhưng bọn họ rất muốn biết nhiều hơn về “Mike”.

Soso tự hào: “Anh ấy là thủy hệ ma pháp sư mạnh nhất, rất có thiên phú.”

Olof hừ lạnh: “Mạnh nhất? Hẩn là đại ma pháp sư?”

Soso: “Một ngày nào đó sẽ thành.”

“Thế hả?” Olof không cho là đúng. Tuy Mộng đại lục có rất nhiều ma pháp sư, nhưng tỷ lệ xuất hiện đại ma pháp sư chưa tới một phần vạn.

Soso thấy Fiona và Settons đều tươi cười tràn ngập thiện ý, cố lấy dũng khí nói: “Kỳ thật, tên em không phải Mike.”

Ba người trong dòng binh đoàn không nói gì. Hiển nhiên điều ấy bọn họ sớm đã đoán ra, nhưng không ngờ cậu lại thú nhận.

“Tên em là Soso, Soso • Vingtras.”

Ba người thỉnh linh trợn mắt.

Vingtras, dòng họ tôn quý nhất Julian!

“Cậu là nhị vương tử?” Settons nắm rõ thông tin về vương tộc các quốc gia như lòng bàn tay.

Soso gật đầu: “Đúng vậy.”

Olof bỗng hỏi: “Ma pháp sư thủy hệ người tìm ở thành Bert chính là Dilin • Bassekou?” Trước khi trận chiến ngoài thành Dabe diễn ra, rất nhiều người khi nghe đến cái tên này đại khái chỉ nghĩ đến công tước Bassekou của Shamanlier, nhưng sau trận chiến đó, cái tên này lại có thêm một định nghĩa mới. Học sinh duy nhất của ma pháp sư số một đại lục Hydeine Tajires!

Hắn đột nhiên cảm thấy câu nói “một ngày nào đó sẽ thành” kia không phải chỉ là ba hoa khoác lác.

Settons là người đầu tiên hoàn hồn, “Vương tử Soso, tại sao không phái thị vệ hoàng cung hộ tống cậu đi thành Bert?”

Soso buồn bã, “Vương hậu và Vương thúc muốn nhốt em, em trốn ra đây.”

Sắc mặt ba người lập tức trở nên cực kì khó coi.

Bọn họ nhận ra mình đã bị cuốn vào một âm mưu của hoàng gia.

Fiona nhìn vẻ mặt bất an của Soso, trong lòng mềm nhũn, đưa tay muốn xoa đầu cậu trấn an, lại nhớ tới thân phận của cậu, vội thu tay về, nhỏ giọng: “Em đi ngủ trước đi. Có chuyện gì ngày mai nói sau.”

Soso nhìn nàng, lại nhìn Settons và Olof, biết những lời của mình gây đả kích rất lớn cho bọn họ, xấu hổ nói: “Em không nên lừa gạt các anh chị, thực xin lỗi.”

Sắc mặt Olof mặc dù lạnh lùng, nhưng ánh mắt không còn khắc nghiệt như lúc mới gặp.

Bọn họ có thể tưởng tượng tình cảnh hiện tại của Soso, càng biết trong tình cảnh này mà dám thẳng thắn thú nhận thân phận là chuyện khó khăn cỡ nào.

Cuối cùng Settons mở miệng, “Chúng tôi cần thời gian để thương lượng xem có tiếp tục nhận nhiệm vụ này nữa hay không.”

Soso lặng lẽ tiến vào trong lều, lưu lại ba người đưa mắt nhìn nhau.

3. Chương 3: Con Đường Lưu Vong (ba)

Sau khi vào lều Soso không lập tức đi ngủ, mà mở túi không gian lấy ra cái chăn trước kia Dilin chuẩn bị cho cậu, tự mình đắp đến nghiêm nghiêm thực thực rồi mới nằm xuống. Không có Dilin bên cạnh, ngay cả chuyện đắp chăn cũng phải tự mình làm.

Cậu nhìn đỉnh lều, tâm tình u ám.

Tiếng thảo luận ngoài lều mơ hồ xuyên qua màn vải truyền vào. Tuy bọn họ hạ giọng tới mức rất nhỏ, nhưng Soso vẫn nghe được hình như Olof đang phản đối điều gì đó.

Lại qua một hồi lâu, khi ý thức của cậu dần dần bay xa, Olof vén rèm tiến vào.

Soso ngước lên, lại nghe thấy hắn lạnh lùng nói: “Ngủ đi.”

“A.” Soso điều chỉnh lại tư thế ngủ, nhỏ giọng, “Ngủ ngon.”

Không có tiếng trả lời.

Ngày mai sẽ ra sao đây?

Soso mất ngủ mười phút để tự hỏi vấn đề này.

Ngày hôm sau, khi Soso tỉnh lại, Olof và Settons đang thu dọn đồ đạc.

Fiona đi từ trong rừng ra, nhìn thấy Soso thì thân mật cười nói: “Có một dòng suối nhỏ chảy qua cánh rừng này, em có đồ rửa mặt không? Bọn chị ở đây chờ em.”

“Có ạ.” Soso đi về hướng nàng chỉ.

Nước trong suối thực lạnh.

Soso nhớ lúc mới vào St Padershình như thời tiết còn rất ẩm áp, tay đặt trong nước chưa có cảm giác lạnh băng như thế này.

Cậu chậm rãi tẩy rửa, sau khi xác nhận cả khuôn mặt đều đã rửa sạch sẽ, mới thu dọn vật dụng trở về. Không có Dilin bên người, chẳng những cậu đã quen với việc tự lo cho mình, còn quen làm mọi việc thật tốt thật hoàn mỹ.

“Wood, vết sẹo trên mặt anh quả thật là gọi cảm cực kỳ.”

Tiếng cười đùa của dong binh đoàn Charlotte làm sinh động cả buổi sớm yên tĩnh.

Soso tò mò nhìn người đàn ông cường tráng đột nhiên xuất hiện trước mắt. Da gã rất đen, là màu sắc tự vệ tốt nhất khi hành động vào đêm. Hai mắt gã có rất nhiều lòng trắng, khi nhìn về phía mình như lóe ra tinh quang. Mà quan trọng nhất, hàm răng của gã rất trắng, khi nhếch miệng cười, phối thêm với vết sẹo bên má phải, tạo ra ấn tượng âm trầm khủng bố.

“Để chị giới thiệu cho em.” Fiona nói, “Đây là đoàn phó của dong binh đoàn bọn chị, Wood. Hẳn ta là kỵ sĩ cấp bảy.”

“Chào ngài.” Soso hành lễ với gã.

Olof và Settons tinh tường nhận ra thân mình Wood hơi nghiêng về một bên, như thể muốn né tránh, nhưng nửa chừng lại thôi.

Wood cười vang với Fiona: “Cô còn chưa giới thiệu thằng nhóc này là ai.”

Fiona nhìn sắc mặt của Settons, thấy anh ta khẽ gật đầu, mới đáp: “Em ấy là nhị vương tử của Julian, Soso điện hạ.”

“A?” Wood lộ vẻ kinh ngạc, “Chẳng lẽ người thuê chúng ta lần này lại là một thành viên trong hoàng thất? Đúng là vinh hạnh nha.”

Fiona đang muốn giải thích tình hình của Soso thì bị Settons đột nhiên ngắt lời: “Chúng ta lên xe trước đi.”

“Được.” Wood vội vàng đi trước.

Soso bất an nhích tới gần Fiona, “Chúng ta vẫn đi tiếp sao?”

Fiona nhìn thấy mặt cậu rành rành lo lắng, dịu dàng nói: “Nhiệm vụ của em đã vượt qua phạm vi hiện tại bọn chị có thể tiếp nhận. Vì vậy, đội trưởng phải triệu tập tất cả thành viên để tiến hành bỏ phiếu quyết định xem có tiếp tục đảm nhận nhiệm vụ này hay không. Đương nhiên, nếu nhiệm vụ bị hủy bỏ, bọn chị sẽ trả lại cho em số kim tệ tương ứng, nhưng mà không phải toàn bộ đâu nha.”

Nàng cố gắng làm sôi động không khí, nhưng sắc mặt Soso vẫn không thể ức chế nổi mà ảm đạm xuống.

Fiona vỗ vai cậu, không biết nên nói điều gì. Tuy tối hôm qua nàng hết sức thuyết phục Settons và Olof tiếp tục thực hiện nhiệm vụ, nhưng Olof lại kịch liệt phản đối. Là đội trưởng, Settons vẫn chưa tỏ thái độ, nhưng nàng rất rõ ràng, nếu đa số thành viên đều phản đối, Settons chắc chắn sẽ không ngang ngược phủ định kết quả này.

Xe ngựa vẫn hướng về thành Bert.

Trước khi nhiệm vụ bị hủy bỏ, bọn họ vẫn tuân theo thỏa thuận ban đầu, chọn đường nhỏ xuôi về nam.

Đoàn viên lục tục về đơn vị.

Soso cảm thấy mấy ngày hôm nay có không ít ánh mắt nhìn tới nhìn lui về phía mình.

Cơ hội ở chung với Fiona cũng càng ngày càng ít, mỗi lần nàng xuất hiện, phía sau luôn có Wood đi theo. Cậu rất không thích ánh mắt Wood nhìn mình, rồi lại không thể giải thích tại sao, lúc nào Wood nhìn mình gã cũng mỉm cười cơ mà. Có lẽ, tại mình không thích hàm răng trắng ớn của gã.

Settons phải để ý toàn bộ dong binh đoàn, mỗi ngày đều vội tới không thấy bóng. Ngược lại Olof thường xuyên vọt qua bốn phía, nhưng mà khí lạnh trên người hắn khiến cho dù hắn đứng yên một chỗ Soso cũng không dám tới gần. Cậu phát hiện người trong dong binh đoàn tuy ngày một đông, nhưng bản thân lại ngày càng cô độc. Có vài lần cậu muốn hỏi Settons xem có tiếp tục nhiệm vụ của mình nữa hay không, nhưng đều bị những người khác dùng đủ loại lý do gạt đi. May là tuyến đường không thay đổi, cậu đành phải cam chịu để hết thấy như cũ.

Ngay khi cậu bắt đầu thích ứng với hoàn cảnh, Settons đột nhiên bước vào lều của cậu. Từ sau khi Wood xuất hiện, Soso liền được hưởng đãi ngộ một mình một lều.

“Mấy ngày nay đã để vương tử điện hạ chịu khổ rồi.” Settons là anh trai của Fiona, bọn họ đều là người dễ gần, dễ khiến cho người khác sinh ra hảo cảm.

Soso vội vàng nói: “Không không, ngài quá khách khí, tôi ở quen rồi.” Câu này đương nhiên là lời nói dối thiện ý.

Mỗi khi cậu cảm thấy cô đơn, sẽ càng nhớ Dilin, may mà chẳng bao lâu nữa sẽ được gặp mặt. Tính toán thời gian, từ ngày chia tay, đã gần ba tháng bọn họ chưa gặp nhau. Cậu muốn tìm được anh trước khi Dilin hoàn thành tất cả nhiệm vụ thí luyện, khởi hành quay về St Paders. Cậu biết, để ngăn cản mình về St Paders, Marina và Puto đã đặt lực lượng hùng hậu canh gác ở biên cảnh Julian.

Settons chậm rãi ngồi xuống, trầm ngâm: “Dong binh đoàn Charlotte chúng tôi có tổng cộng ba mươi hai thành viên, tới ngày hôm qua đã quay về toàn bộ.”

Có ba mươi hai người sao? Soso chỉ cảm thấy trước mắt luôn có những gương mặt xa lạ chợt đến chợt đi, quả thật chưa từng nghiêm túc liệt kê.

“Về việc bỏ phiếu quyết định có tiếp tục thực hiện nhiệm vụ của cậu hay không, kết quả là hai mươi chín phiếu phản đối, ba phiếu đồng ý.” Settons nhìn thấy sắc mặt Soso trở nên trắng xanh, nói tiếp, “Cho nên, tôi quyết định ngày mai đến thành Mayhew gần đây hủy bỏ thỏa thuận của chúng ta.”

Mỗi Soso run lên, vẻ mặt cực độ chán nản, nhưng vẫn chậm rãi gật đầu, “Được, tôi biết rồi. Thật xin lỗi mấy ngày nay đã cho ngài thêm phiền toái.”

Settons cảm thấy tim mình như bị bóp chặt. Nhưng dù sao anh cũng là kỵ sĩ cấp tám, có được ý chí gần như sắt thép. Anh ta nhanh chóng định thần, nói tiếp: “Cậu yên tâm, tôi sẽ trả lại sáu trăm kim tệ cho cậu. Với số tiền đó, cậu có thể tìm được một dong binh đoàn khác. Có lẽ sẽ có người bằng lòng mạo hiểm.”

Soso ngẩng đầu, ngượng ngập nói: “Chúng ta đã đi được gần một nửa lộ trình, sáu trăm kim tệ nhiều quá. Các anh lấy nhiều hơn chút đi.”

Settons quay mặt đi, đứng lên: “Chúng tôi chủ động hủy bỏ thỏa thuận, giá này đã là chiếm lời.”

“Cám ơn.” Gương mặt trắng nõn của Soso tràn đầy cảm kích.

Settons mỉm cười, sau đó xoay người ra khỏi lều, thở ra một hơi thật sâu, ngẩng đầu lại nhìn thấy Fiona đang đứng cách đó không xa, nhìn mình đầy nhạo báng. “Fiona.” Anh ta thấp giọng gọi.

Fiona quay ngoắt đầu trở về lều trại. Dong binh đoàn còn có phụ nữ khác, cho nên nàng không cần ở cùng với Settons trong một cái lều như trước nữa.

Mấy ngày nay trời tối rất nhanh.

Soso ăn xong cơm chiều, không sớm quay về lều như mấy ngày trước, mà yên lặng ngồi một bên nhìn bọn họ nói nói cười cười.

Đây là lần cuối cùng ăn cơm cùng nhau rồi, cậu nghĩ, có lẽ cậu nên quý trọng khoảng thời gian này.

Fiona cầm một chân gà nướng đi tới, “Chân gà này tự tay chị nướng đấy, ăn thêm chút đi.”

Tuy Soso đã ăn hết nổi, nhưng cậu không giỏi từ chối, cho nên vẫn yên lặng nhận lấy.

“Hắc. Hai người đang tán gẫu chuyện gì vậy?” Wood theo sau bóng Fiona chạy lại đây.

Trong mắt Fiona hiện lên vẻ chán ghét, nhưng rất nhanh cười nói: “Tán gẫu về vết sẹo của anh càng nhìn càng giống một con giun chui không lột da mặt. “

Wood cười mỉa, “Lần trước cô còn nói rất gọi cảm.”

Fiona: “Lần trước chưa thấy rõ.”

Soso nhìn Wood, lại nhìn Fiona, đột nhiên hỏi: “Anh đang theo đuổi chị Fiona sao?”

Wood và Fiona cùng sửng sốt.

Wood xấu hổ liếc mắt nhìn Fiona một cái, “Vương tử điện hạ thật thích nói giỡn. Ha ha.”

Fiona thản nhiên: “Đúng là chả có gì buồn cười.”

Wood nhún vai, thức thối đi đến chỗ một thiếu nữ khác.

Fiona đột nhiên thấp giọng bảo Soso : “Tối nay đừng ngủ.”

Soso ngẩn ngơ, đang muốn hỏi nghĩa là sao, chợt thấy cô gái bên cạnh Wood bước tới, kéo Fiona đi: “Tóc tó bị rối rồi, cậu giúp tó sửa lại với.”

Fiona vỗ vai Soso đầy thâm ý, rồi để mặc cô gái kia kéo mình rời đi.

Bữa ăn tối rất nhanh đã kết thúc, Soso trở lại lều trại, trong đầu còn xoay vòng vòng câu nói của Fiona.

Đừng ngủ? Tại sao?

Bốn phía dần an tĩnh lại.

Soso vừa nằm, mí mắt liền trĩu xuống, nhưng mỗi khi cậu sắp đi vào giấc ngủ, lý trí lại nhắc nhở phải duy trì tỉnh táo.

Ước chừng hơn một canh giờ sau.

Cậu rốt cục chống đỡ hết nổi, đang muốn rơi vào mộng đẹp, chợt nghe thấy tiếng Fiona khe khẽ vang lên ngoài lều, “Soso.”

4. Chương 4: Con Đường Lưu Vong (bốn)

Soso mờ mịt mở to mắt.

“Soso.” Tiếng nói càng gần.

Cậu dụi mắt, mở miệng hỏi: “Ai đấy?”

“Suyt.” Ngoài lều trại có bóng dáng chớp lên.

Soso xúc thẩm, chui đầu ra khỏi lều.

Ngón tay Fiona đặt trên môi, ra sức nháy mắt với cậu.

“Làm sao vậy ạ?” Soso theo bản năng hạ giọng.

“Thu dọn đồ đạc, đi theo chị.” Mắt nàng không ngừng quét tới quét lui bốn phía.

Tim Soso đập loạn nhịp: “Đi đâu cơ?”

“Không phải em muốn đi Shamanlier sao?” Fiona nói.

Hai mắt Soso sáng lên, “Chị đưa em đi?”

“Mau thu dọn đồ đạc.” Nàng chỉ chỉ vào lều.

Soso nhanh chóng rút đầu về, ném gối đầu và thẩm vào túi không gian, vừa mới chuẩn bị ra khỏi lều, liền nhìn thấy Fiona cũng chui vào. Nàng thấy nhóc nghi hoặc nhìn mình, làm điệu bộ so vai, sau đó chỉ chỉ bên ngoài.

Một bóng đen chiếu lên trên lều, im lặng đứng yên thật lâu mới rời đi.

Fiona lắng nghe thanh âm bốn phía rồi ló đầu đi ra ngoài. Có điều nàng vừa cử động, cổ tay đã bị Soso nắm lấy.

“Có phải chị gạt mọi người tới đây một mình không?” Soso hỏi.

Fiona chọn mi: “Em không tin chị hở?”

“Mọi người sẽ giận lắm.”

Fiona nhếch khóe miệng cười lạnh, giọng nói lại vô cùng dịu dàng, “Không cần để ý đến bọn hần.”

“Em không muốn các anh chị không thoải mái vì em.” Soso nghiêng đầu, “Em là người ngoài, các anh chị mới là đoàn đội. Như vậy không tốt.”

Ánh mắt Fiona mềm đi, “Em có biết ngày mai bọn họ muốn dẫn em đi đâu không?”

Soso gật đầu: “Biết ạ, vào thành hủy bỏ thỏa thuận.”

“Sau đó quân đội Julan sẽ bắt em lại.”

Soso giật mình: “Tại sao?”

“Wood nhận được nhiệm vụ truy nã quốc vương ngầm giao cho dong binh đoàn năm sao. Tuy rằng đại đa số người trong đoàn không đồng ý giao nộp em, nhưng nếu sau khi em hủy bỏ nhiệm vụ mà bị quân đội của quốc vương phát hiện thì sẽ không còn liên quan gì đến bọn họ nữa.”

Soso cúi mặt, “Chị sẽ gặp nguy hiểm.”

Fiona xoa đầu nhóc, khẽ cười: “Nghe nói em và thiếu gia gia tộc Bassekou có quan hệ tốt lắm, chị tin cậu ấy sẽ không chút keo kiệt mà thưởng cho chị gấp đôi số tiền thuê ấy chứ.”

Soso gật mạnh đầu. Nếu Dilin biết tình cảnh hiện tại của cậu, nhất định sẽ nghĩ mọi biện pháp tới cứu cậu. Cậu không hề nghi ngờ điều đó.

Hai người không dám tiếp tục chậm trễ, chui ra khỏi lều, rón ra rón rén băng qua hết cái lều này đến cái lều khác.

Nơi đóng quân ở giữa sườn núi, đường đi có chút gập ghềnh. May mắn Fiona đi quen kiểu đường này, lòi kéo Soso đi rất nhanh.

Đến chân núi, Fiona đột nhiên dừng lại, quỳ rạp trên mặt đất nghe ngóng, lát sau lập tức biến sắc, nắm lấy Soso kêu lên: “Đi mau! Bọn họ đuổi theo!”

Khuôn mặt tròn trịa của Soso nhăn lại, nhưng vẫn không nói lời nào kéo hai cẳng chân cứng ngắc gần như không còn cảm giác bước tiếp.

Lúc này, tuyệt đối tuyệt đối không thể liên lụy Fiona.

Đó là ý nghĩ cậu tâm tâm niệm niệm trong lòng.

Tuy rằng bọn họ đã chạy nhanh hết sức, nhưng đến chân núi, Wood, Settons và Olof vẫn là nhóm đầu tiên đuổi kịp.

“Fiona, đừng có tùy hứng nữa.” Trên mặt Settons hơi lộ ra nét mỗi mệ.

Ánh trăng sáng tỏ, chiếu rõ vẻ mặt giằng co kỳ dị của năm người.

Tay Fiona đang nắm Soso siết lại một cái, thả ra bắt lấy thanh kiếm trên lưng, óc nhanh chóng phân tích tình thế, “Em đang suy nghĩ cho lợi ích của dong binh đoàn.”

Wood thần nhiên: “Chọc giận quốc vương và vương hậu là lợi ích hở?”

“Quan hệ giữa vương tử Soso và Dilin cả đại lục đều rõ. Nếu để Dilin biết dong binh đoàn chúng ta bảo vệ không tận lực, khiến cho vương tử Soso rơi vào tay quốc vương và vương hậu, anh nghĩ hậu quả sẽ ra sao?”

Wood nói: “Em yên tâm, dong binh đoàn chúng ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chuyện này. Chúng ta chỉ vào thành hủy bỏ thỏa thuận thôi.”

Fiona hừ lạnh: “Thuận tiện thông báo cho quân đội đã sớm mai phục trong thành có thể ra tay?”

Wood đáp: “Dù sao chúng ta cũng là dong binh đoàn của Julian!”

“Nhưng phía sau vương tử Soso có gia tộc Bassekou của Shamanlier và ma pháp sư hàng đầu đại lục!”

Những lời này làm cho vẻ mặt của Settons thả lỏng trong phút chốc.

“Đi!” Fiona nắm lấy thời cơ, tiến về phía Settons. Dù trong ba người ở đây, Settons là người mạnh nhất, nhưng hẳn là anh trai của Fiona, nàng biết hẳn thật ra cũng không phải một người đặc biệt kiên định. Nhất là ở thời điểm này.

Có điều nàng sai lầm rồi.

Settons ra tay ngay tại khoảnh khắc nàng đến gần.

Kiểm quang xẹt qua, kiếm của Fiona gần như rời khỏi tay.

Cùng tích tắc đó, Wood và Olof đều di chuyển.

“Người làm gì vậy?”

Wood và Settons cùng giật mình nhìn Olof dùng kết giới phong tỏa mình cùng Fiona, Soso.

Olof lạnh lùng: “Nguyên nhân lớn nhất ta gia nhập dong binh đoàn Charlotte là vì các người từng có rất nhiều quyết định sáng suốt, nhưng xem ra không bao gồm lúc này rồi.”

Wood nói với Settons: “Ra tay chứ?” Bọn họ một người là kỵ sĩ cấp bảy, một người là kỵ sĩ cấp tám, đối phó với Olof cấp sáu thật sự không phải việc khó.

“Nhân cơ hội chạy đi.” Olof quay đầu, cực nhanh nói với Fiona.

Fiona cắn răng: “Không, anh đi!”

Ma pháp sư xưng vương khi đánh cự ly xa, còn khi đánh cận chiến sẽ không thể phát huy thực lực.

Olof vừa muốn phản bác, chợt nghe thấy tiếng bước chân phía sau càng lúc càng gần.

Wood và Settons đã rút kiếm.

“Keng!”

Hai thanh kiếm chém vào kết giới.

Olof nhướng mày, kết giới xuất hiện vết rách.

“Bibalafier din-yaloo.” Soso liên tiếp niệm chú ngữ.

Một tường đất nhỏ bé xuất hiện giữa Olof và Wood, Settons.

Tường đất chỉ cao đến đầu gối.

Wood và Settons đều sửng sốt.

Fiona đột nhiên đẩy Olof và Soso ra, sau đó dùng kiếm ngăn trở kiếm của Settons cùng Wood, “Đi mau!” Nàng chỉ là kỵ sĩ cấp năm, hoàn toàn không thể dẫn một người trốn thoát khỏi liên thủ giữa kỵ sĩ cấp bảy và kỵ sĩ cấp tám. Còn Olof là ma pháp sư, khả năng hẳn dẫn người thoát được lớn hơn.

“Fio. . . .” Chữ “na” còn chưa có nói ra, Soso đã bị Olof dùng ma pháp phong hệ cuốn lấy bỏ chạy về phía đông.

Xoảng

Kiểm của Fiona gãy rời.

Keng.

Kiểm của Settons ngăn trở thể kiểm của Wood .

Settons che trước mặt Fiona, nhìn chăm chăm Wood: “Người muốn làm gì?”

Wood oán hận trừng mắt liếc nhìn Fiona một cái, quay đầu chạy về hướng thành Mayhew.

Olof mang theo Soso chạy vài dặm mới dừng lại.

Soso vỗ vỗ khuôn mặt bị gió lạnh thổi đến cứng đờ, run run nói: “Chúng ta, đi tìm, chị Fiona.”

Olof nhìn cậu một cái, phớt lờ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Hắn không quen dùng ma pháp phong hệ, vừa rồi dùng lâu như vậy, tinh thần lực tiêu hao rất lớn.

“Olof?” Soso rụt rè gọi. Cậu có thể cảm giác được sự lãnh đạm của đối phương với mình.

“Câm miệng, nghỉ ngơi.” Olof tìm đại một cái cây dựa vào.

Soso nhìn không được nói: “Nhưng chị Fiona.”

“Cô ấy không có việc gì.”

“Thật không?” Soso trừng to mắt.

Olof nhắm mắt, hiển nhiên không muốn tiếp tục trả lời.

Soso thở dài, ngồi xuống bên một thân cây khác.

Phương đông hé lộ mặt trời, tiếng chim dần dần rót vào tai.

Soso lại cảm thấy được mí mắt càng ngày càng nặng. Cậu thay đổi vài tư thế đều không ngăn được sự mời gọi của cơn buồn ngủ, cuối cùng không thể nhịn được nữa kéo thảm và gối đầu ra, tìm chỗ đất trống nhìn qua coi như sạch sẽ khô ráo, cẩn thận đặt chân đệm xuống đất rồi nằm lên.

Ngủ liền một giấc, qua cả nửa ngày.

Khi Soso tỉnh lại, thái dương đã rơi xuống nửa kia của bầu trời.

“A. Thật có lỗi, tôi dậy muộn.” Cậu thấy Olof chậm rề rề ăn thứ gì đó, lập tức ba chân bốn cẳng đứng lên gấp thảm gọn ghẽ bỏ vào túi không gian.

“Ăn.” Olof đưa cho cậu một khối bánh.

Soso không chút nghĩ ngợi ăn liền.

“Quốc vương và vương hậu Julian nhất định sẽ phái lực lượng hùng hậu canh gác trên những tuyến đường trọng yếu đến Shamanlier.” Olof nói, “Bọn họ sẽ không cho người cơ hội tố cáo với hoàng đế Shamanlier.”

Soso kinh ngạc: “Tôi đâu có muốn đi tố cáo gì đâu. Tôi chỉ muốn gặp Dilin.”

“Dilin đã quay về St. Paders.”

Soso mở to hai mắt, “Nhanh vậy sao?”

“Canh phòng của St Paders còn nghiêm ngặt hơn Shamanlier. Ta không đủ khả năng đưa người qua.” Hắn dù gì cũng chỉ là một ma pháp sư cấp sáu.

Soso ngẫm nghĩ, kiên định nói: “Nhưng tôi vẫn muốn đi St. Paders. Trên thế giới này tôi chỉ còn lại một người thân duy nhất là Dilin. Cám ơn anh đã cứu tôi, tạm thời tôi không có cách nào báo đáp anh, nhưng nếu có một ngày có cơ hội, tôi nhất định sẽ dốc hết sức báo đáp.”

“Người định một mình đi St. Paders?” Olof nhìn cậu nhạo báng.

Soso đỏ mặt, nhưng vẫn vô cùng nghiêm túc gật đầu.

Olof nói: “Ta nghe bảo công tước Bassekou hiện đang giảng co với quân đội Kanding để quốc trong lãnh thổ Sangtu.”

Soso sửng sốt, “Dượng?”

“Hắn Julian chưa ngờ đến điều đó đâu.” Olof nói tiếp.

5. Chương 5: Con Đường Lưu Vong (năm)

Soso thấy Olof vỗ vỗ mông rồi đi về trước, vội vàng chạy theo sau, “Anh đi đâu đấy?”

“Người đoán thử xem?”

“Có phải anh trở về cứu chị Fiona không?” Soso chờ đợi nhìn hắn.

Olof dừng bước trong giây lát, rồi lại đi tiếp, “Ta nói rồi, cô ấy không có việc gì.”

“Nhưng mà. . . .”

“Người cứ lo cho xong cái thân mình đi đã.” Olof bực bội ngắt lời.

Soso sững sốt, đột nhiên nói: “A, đúng, anh hướng dẫn tôi làm thế nào để tìm được đường đi.”

Olof đáp: “Đi theo ta.”

Soso lại sững sốt, “Anh, anh muốn dẫn tôi đi à?”

Olof trả lời: “Đây là biện pháp duy nhất có thể giải cứu ta và Fiona.”

“Giải cứu?” Soso khấn trương: “Không phải anh bảo chị Fiona không có việc gì sao?”

“Để lọt mắt người, quốc vương và vương hậu Julian sẽ không dễ dàng buông tha cho dòng binh đoàn Charlotte. Tuy Settons sẽ không ngồi chờ chết, nhưng tránh không được phải lưu vong.”

Soso nhăn mặt: “Điều tại tôi.”

“Cho nên mới cần người liên lạc với công tước Bassekou.” Olof nói, “Trước mắt chỉ có ông ta hoặc Hydeine mới có thể làm cho quốc vương và vương hậu Julian ném chuột sợ vỡ đồ.”

“Hydeine cũng có thể?” Soso chớp mắt.

“Kỵ sĩ hùng mạnh có thể đe dọa một người, nhưng ma pháp sư hùng mạnh có thể đe dọa cả một quốc gia.” Kỵ sĩ có mạnh đến đâu, phạm vi công kích của hắn vẫn bị hạn chế. Nhưng ma pháp sư thì khác, một câu cấm chú là có thể gây nguy hiểm cho toàn thành, thậm chí phạm vi ảnh hưởng còn có thể lớn hơn nữa. Quốc vương và vương hậu Julian nếu đầy đủ trí khôn, tuyệt đối không dám đắc tội tới ma pháp sư mang danh mạnh nhất đại lục – Hydeine.

Soso lặng lẽ nắm tay: “Một ngày nào đó, tôi sẽ trở thành một ma pháp sư có thể tự bảo vệ mình.”

“Tự bảo vệ mình?” Olof tỏ vẻ kinh ngạc với “mục tiêu vĩ đại, ý chí bất khuất” của cậu .

Soso gật mạnh đầu, hiển nhiên là thật sự xem điều này thành mục tiêu cố gắng cả đời của mình, “Tôi không muốn trở thành gánh nặng của người khác .”

Olof quay đầu, nhìn thiếu niên đang thở hổn hển bám theo mình, lộ ra tươi cười hiếm thấy, “Người cũng không phiền phức như trong tưởng tượng.”

Soso kinh ngạc: “Anh cười với tôi. . . .”

Tươi cười như hoa quỳnh sớm nở tối tàn. Mặt Olof không đổi sắc tiếp tục đi về trước.

Thế cục của Julian quả nhiên như Olof đoán định, đường đến học viện St. Paders và Shamanlier bị bố trí dày đặc quân đội Julian, còn Sangtu cùng biên cảnh Julian tương đối thưa thớt.

Các dòng binh đoàn lớn ở lãnh thổ Julian còn đang hoạt động, nhưng Olof vô cùng quen thuộc với cách thức hành động và liên lạc của dòng binh đoàn, vài lần đều vượt qua trốn lọt. Rất nhanh hai người đã đến biên cảnh.

Cảm xúc của Soso liên tục tăng vọt. Cho dù không thể nhìn thấy Dilin, nhưng dường như Andre cũng là người thân của cậu. Sau khi gặp nhiều bất hạnh như vậy, có thể gặp được người thân là chuyện hạnh phúc biết bao.

Olof nhìn không được tạt cho cậu gáo nước lạnh, “Chúng ta còn đang ở trong lãnh thổ Julian.”

Soso cúi mặt: “Làm thế nào đi qua đây?”

“Có hai biện pháp. Một là chạy qua. Chỉ cần đối phương không có ma pháp sư trên cấp sáu, ta chắc chắn đưa được ngươi sang.”

Soso hỏi: “Biện pháp còn lại thì sao?”

“Trà trộn qua.” Olof nói, “Có điều gần đây tình hình Sangtu căng thẳng, mà Julian lại là đồng minh của Shamanlier, cho nên muốn trà trộn cũng không phải chuyện dễ.”

Soso vò đầu: “Tôi cảm thấy trà trộn ổn hơn.”

“Vậy được rồi.” Olof nói, “Ngươi chuẩn bị đi, lát nữa chúng ta sẽ chạy qua.”

“ . . . ”

Trải qua hai ngày quan sát, Olof kết luận rằng sáng ba giờ hàng ngày là thời điểm quân thủ vệ mỏng yếu nhất. Vốn ba người một tốp chỉ còn lại một người đóng giữ.

Olof và Soso liền chọn lúc này hành động.

Quay đầu lại nhìn thấy mí mắt trên dưới của Soso đã sắp dính vào nhau, Olof bất đắc dĩ nhắc: “Nhớ rõ, đừng buông tay.”

Soso nắm chặt lưng hấn, đầu vô thức gật gật.

Olof hít một hơi thật sâu, mắt lộ vẻ nghiêm túc, kiên định nhìn phương xa, trong miệng lẩm bẩm.

Phút chốc.

Một trận gió mạnh thổi qua, bóng dáng tại chỗ biến mất.

Gió lạnh biên cảnh rít từng trận.

Lính thủ vệ dụi mạnh mắt. Thần ngủ đã đến, ngay cả gió lạnh cũng khó ngăn cản. Bọn họ đang định tìm vị trí thoải mái nhắm mắt nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục thủ vững cương vị, bỗng cảm thấy một trận kinh phong đánh tới. Cửa vừa khóa trái lập tức bị thổi bay ra ngoài! Một đám binh lính vốn mơ mơ màng màng đều trừng to mắt, sau một lúc lâu mới giật mình kêu lên.

Nhưng đồng thời muốn kêu sợ hãi còn có Olof.

Bởi vì ở khoảnh khắc phá cửa, hấn cảm thấy một cỗ tinh thần lực quán lấy mình, đành phải liều mạng gia tốc.

Một đuổi một chạy kéo dài tới khi sắc trời ngả tối.

Olof cảm giác được hấn bị theo đuổi hơn mười dặm, hơn nữa có xu thế càng ngày càng gần.

Thời gian cấp bách.

Olof nhéo mạnh đùi Soso.

Soso giật mình, mở to mắt, mờ mịt hỏi: “A?”

“Có ma pháp sư trên cấp sáu đi theo chúng ta.” Olof trầm giọng, “Mang theo ngươi, ta không thoát nổi hấn.”

Soso đáp: “Vậy mau buông tôi xuống đi”

“Nơi này đã là lãnh thổ Sangtu, ta thả ngươi ở ven đường, ngươi trốn cho tốt, một giờ sau hãy trở ra.” Olof nói, “Sau đó tự đi tìm công tước Bassekou. Ta chỉ có thể đưa ngươi đến đây.”

Tay Soso ôm cổ hần hơi hơi siết lại, nói vào lỗ tai hần :”Anh phải cẩn thận. Còn có, cảm ơn.”

“Ta không phải vì ngươi.” Olof vội vàng nói xong câu đó, rồi dùng một trận gió đưa nhóc đến bên đường.

Soso ngã ngồi trên mặt đất, còn chưa kịp hô đau, liền trốn đến sau một thân cây.

Ước chừng không quá hai phút, lại có một cơn gió mạnh cấp tốc thổi qua.

Soso tránh ở sau cây, yên lặng cầu nguyện cho Olof, rồi dựa vào cây ngủ mất.

Tỉnh lại, đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Soso đi nửa dặm mới giải quyết xong vấn đề rửa mặt, chờ một lần nữa trở lại ven đường, trời đã gần về chiều. Cậu chậm rãi men theo con đường tiến bước.

Ước chừng đi gần một giờ, cậu đang lo lắng có nên tìm một chỗ ngồi xuống, chợt nghe thấy từ trên đường truyền đến tiếng quát to. Một người đàn ông trung niên nhìn có vẻ trung thực đang vội vàng điều khiển xe ngựa chạy về trước.

“Chú, ” Soso vươn tay muốn đi nhờ xe, nhưng nháy mắt lại nghĩ tới Fiona và Olof. Bọn họ đều vì trợ giúp cậu, lại đều bị cậu gây phiền hà. Nghĩ đến đây, cậu buông tay xuống.

“Nhóc muốn đi đâu?” Ai ngờ xe ngựa chủ động dừng lại .

“Quân doanh Ạ, cháu muốn đi tìm.”

“Nhóc muốn tòng quân?” Mặt người đàn ông trung niên lộ vẻ khinh thường, nhưng vẫn phất phất tay, “Được rồi, nhóc người đi lên đi.”

Soso leo lên xe ngựa, “Thật ra cháu đi tìm người.”

“Đều giống nhau. Cho dù là tòng quân cũng không có gì ghê gớm, dù sao nếu được lựa chọn, rất nhiều người Sangtu sẽ không chọn Sangtu làm tổ quốc.” Giọng điệu của ông ta mang theo nồng đậm vẻ chỉ tiếc rên sất không thành thép.

Soso cũng không biết nên tiếp tục đáp lại như thế nào, đành phải giữ im lặng.

Xe ngựa đi rất nhanh, nhưng không hơn được tốc độ sập tối của bầu trời.

Người đàn ông trung niên nhìn sắc trời nói: “Ai, xem ra ngày mai chúng ta mới có thể đến quân doanh của Kanding để quốc.”

Soso cả kinh: “Chú muốn đi quân doanh Kanding để quốc?”

“Đúng vậy, chỉ có Kanding để quốc mới đang tuyển quân.”

“Cháu không phải đi nhập ngũ, cháu thật sự muốn tìm người.” Soso nói xong, đột nhiên nhảy xuống khỏi xe ngựa đang chạy.

Người đàn ông trung niên giật mình, vội vàng dừng lại.

Soso chậm rãi đứng lên, cười sáng lạn với ông ta: “Cháu không sao, cảm ơn chú đã đưa cháu đi.”

“Đưa nhóc người đi?” Người đàn ông trung niên ảo não, “Nhưng quân doanh Shamanlier và quân doanh Kanding để quốc hoàn toàn ở hai vị trí đối ngược.”

Soso lắc đầu cười: “Không sao cả, chú nói cho cháu biết phương hướng, cháu có thể tự trở về.”

Người đàn ông trung niên bắt đắc dĩ, hần thật sự không muốn quay lại, đành phải chỉ phương hướng.

Soso nói lời cảm tạ lần nữa, mới tiếp tục cất bước trên hành trình.

Màn đêm buông xuống, sau khi miến cưỡng đi được mấy trăm thước, rốt cục tìm được một rừng cây nhỏ bí mật, lúi thăm và gối đầu ra chuẩn bị ngủ. Đúng lúc đó, lại có tiếng xe ngựa truyền đến, cũng đi vào rừng cây.

Soso thả đồ đạc trở lại túi không gian, đang chuẩn bị đi xa chút, chợt nghe một giọng nam nói nhỏ: “Tối rồi, Hyde.”

Hyde?

Hydeine?

Soso đột nhiên đứng lên

6. Chương 6: Con Đường Lưu Vong (sáu)

Xe ngựa dừng lại, truyền đến tiếng xầm xầm xì xì rất nhỏ.

Soso đứng tại chỗ, vươn đầu, mở to hai mắt ra sức đánh giá xe ngựa.

Là Hydeine sao? Nếu là Hydeine, vậy Dilin nhất định ở gần đúng không?

Cậu nghe thấy trái tim mình nhin không được đập điên cuồng.

Đủ loại sự tình gặp phải ở Julian nhất tề hiện ra trong lòng. Khuôn mặt xinh đẹp mà dữ tợn của vương hậu Marina giống như cơn ác mộng không ngừng xoay quanh trong đầu, khiến cho cậu nóng lòng tìm một cái ôm ấm áp để thổ lộ tâm tình.

Nhưng mặc cho cậu nhìn xung quanh thế nào, cánh rừng bên kia vẫn giăng giăng một màu đen tối, đến cả tiếng vang cũng không có, bốn phía tĩnh mịch dọa người.

Hai tay Soso ôm thân cây, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi.

Có nên qua nhìn thử không? Nội tâm cậu kịch liệt giãy dụa. Không muốn chỉ gặp thoáng qua Dilin, nhưng sợ hãi gặp rồi sẽ mang đến chuyện không vui.

Do dự mãi, cậu rốt cục ra quyết định. Cậu muốn đích thân nghiệm chứng, nếu để cơ hội này mất đi, nhất định sẽ hối hận. Nghĩ đến đây, cậu kiên định cất bước chân đầu tiên, sau đó.

Dừng lại.

Trên cổ, mũi kiếm lạnh như băng khiến cho cậu cứng ngắc toàn thân, da đầu tê dại gần như không còn cảm giác.

Chủ nhân của cây kiếm giấu mình nơi bóng đêm ánh trăng không chiếu đến

“Muộn như vậy còn lang thang trong rừng rậm...” Giọng nói trong bóng đêm không ngờ nghe lại rất hay, mang theo một chút nhẹ nhàng cùng dí dỏm, Soso gần như có thể tưởng tượng được hai bên khóe miệng nhếch lên của đối phương.”Lạc đường hở?”

Soso cảm thấy mũi kiếm chậm rãi di chuyển, thân thể lập tức nhảy dựng về sau, đề phòng hỏi: “Anh là ai?”

“Đó cũng là vấn đề ta muốn hỏi. Cậu là ai? Tại sao xuất hiện ở đây?”

“Tôi hỏi trước.” Dù sợ hãi, Soso vẫn kiên trì .

“Có lý. Được rồi, trước xin tự giới thiệu, ta tên là Hayden.”

Soso thất vọng. Nguyên lai là Hayden... Không phải Hydeine.

Một ngọn lửa sáng lên.

Một thanh niên tóc vàng anh tuấn trong tay cầm cây đuốc nhỏ, cười tủm tỉm nhìn cậu, “Đến phiên cậu trả lời vấn đề của ta .”

“Tôi tên là Mike.” Soso nhỏ giọng.

Hayden nở nụ cười. Hắn cười lộ lên nom cực kì hấp dẫn, giống như trên thế giới này không có việc gì không giải quyết được, làm cho người ta cảm thấy vô cùng ấm áp cùng hy vọng.”Một cái tên rất được hoan nghênh. Vậy, vì sao cậu ở đây?”

Soso đáp: “Tôi muốn đi quân doanh Shamanlier.”

“Quân doanh Shamanlier?” Hayden nhướn mày, “Đến quân doanh Shamanlier từ phía quân doanh Kanding để quốc á?”

Soso giải thích: “Đó là một chuyện ngoài ý muốn, tôi ngồi xe qua ...”

“Được rồi, nếu không ngại, có thể cho ta biết cậu đến quân doanh Shamanlier làm gì không?”

Soso bắt đầu cảnh giác.

Hayden nói: “Nếu không phải yêu cầu nào quá trớn, ta có thể giúp cậu.”

“Giúp tôi?” Soso nhìn về phía sau hắn.

Hayden tựa hồ biết cậu đang nghĩ gì, gật đầu: “Đúng vậy, ta có một chiếc xe ngựa, hơn nữa ngựa còn rất khỏe mạnh.”

Soso do dự: “Tôi muốn gặp công tước Andre.”

“Lý do?”

“Đây là việc riêng của tôi.” Soso hoảng sợ phát hiện ra mình nói quá nhiều. Nhưng đứng trước tươi cười thân mật của Hayden, miệng cậu luôn không tự chủ được mà nói ra điều đối phương muốn biết.

“Nhưng hiện tại nó đã thành việc chung của chúng ta.”

Soso khó hiểu nhìn hắn.

“Người chưa từng nghe đến tên ta sao?” Về mặt hắn nhìn qua có chút tổn thương.

“Rất nổi danh ư?”

“Hơi kém hơn công tước Bassekou một chút, bởi vì ta sinh ra muộn hơn.” Hayden cười rất tự tin.

Soso lại không thấy phản cảm, “Anh cũng là quân nhân Shamanlier à?”

“Ta là quân nhân, nhưng không phải người của Shamanlier, mà là của Kanding để quốc.” Hayden mỉm cười nhìn vẻ hồng hào trên mặt Soso biến mất, “Tên đầy đủ của ta là, Hayden Navister, đương nhiệm nguyên soái của Kanding để quốc!”

“Tôi, tôi không phải người xấu.” Soso cũng không biết tại sao mình lại nói ra câu này.

Hayden cười: “Thực trùng hợp, ta cũng không phải. Vậy đi thôi.”

Soso rụt lui hai bước, “Đi đâu?”

“Uống một chén. Vì chúng ta đều không phải người xấu.” Hayden cầm kiếm vào vỏ kiếm trên lưng, làm tư thế mời, “Đây là lời mời thịnh tình.”

Soso lắc đầu: “Tôi không thể đi. Tôi muốn đi tìm công tước Andre.”

“Dù ta rất muốn giúp cậu, nhưng yêu cầu này đối với nguyên soái của Kanding để quốc thì có hơi quá mức.” Hayden nói, “Nếu chuyện này để cho hoàng đế bề hạ biết, có thể rất nhanh ta sẽ đeo tội phản quốc trên lưng.”

Hai tròng mắt của Soso tràn đầy ưu thương, “Tội phản quốc thực đáng sợ”

Hayden vuốt cằm: “Đúng vậy. Vingttras vương tử điện hạ.”

Soso tròng lớn mắt, “Anh, làm sao anh biết tôi là...Tôi là...”

“Đoán, cảm ơn cậu đã chứng thực cho ta.” Hayden nhìn sắc trời, “Vùng này có giặc cướp qua lại, dù là Kanding để quốc hay là Shamanlier đều đã chết không ít lính gác, ta nghĩ chúng ta hẳn nên rời khỏi đây trước đây.”

Hai chân Soso giống như cắm rễ dính chặt trên mặt đất, “Có phải anh muốn bắt tôi làm con tin không?”

“Tạm thời không cần.” Hayden đáp, “Trên thực tế, quan hệ giữa ta và công tước Bassekou không xấu như tưởng tượng của cậu.”

Soso nói: “Tạm thời không cần không có nghĩa là về sau cũng không cần.”

Hayden nghiêm túc trả lời: “Ta chưa bao giờ hứa hẹn lời nào có khả năng sẽ mất đi hiệu lực.”

“Bibalafer din-yaloo. . . .” Soso vừa đọc chú ngữ, vừa xoay người chạy.

Nhưng kiểm phong của Hayden nhanh hơn động tác của cậu ít nhất một trăm lần, gò đất còn chưa cao đến đầu gối đã bị hấn dẫm dưới chân.

Soso vừa mới xoay người một nửa, kiếm đã đặt trên cổ cậu lần nữa.

Hayden cười: “Ta rất thành khẩn mời ngài, vương tử điện hạ.” Cây đuốc trong tay hấn chiếu sáng trên mặt Soso, trong con người đen trắng rõ ràng hơi lóe lên ánh nước.

Hai tay Soso nắm lại, như thể đang dùng sức lực toàn thân để nói chuyện, “Nếu anh dùng tôi làm con tin, nhất định sẽ thất bại. Tôi tuyệt đối sẽ không liên lụy Dilin.”

“Dilin?” Hayden đột nhiên thốt lên, nhướng mày với cái tên xa lạ mà quen thuộc vừa chen vào, “Là một quân nhân, nếu không phải bắt đắc dĩ, ta tuyệt đối sẽ không dùng bất kỳ thủ đoạn đe dọa nào đe dọa bất cứ ai, dù cho là Dilin Bassekou hay Andre Bassekou.”

Soso thoáng an tâm, “Vậy anh bắt tôi làm gì?”

“Là mời.” Hayden cười rộ lên, lộ ra hai lúm đồng tiền sâu hoắm trên mặt, “Ta nói rồi, ta muốn mời cậu uống một chén.”

Đội thị vệ đi theo Hayden có chút ngạc nhiên đối với việc nguyên soái nhà mình ra ngoài tản bộ một vòng rồi dẫn về một thiếu niên trắng trắng mềm mềm, nhưng bọn họ nhanh chóng giấu kín cảm xúc, cho đến khi Hayden và Soso cùng lên một cỗ xe ngựa.

Đôi phó đội thị vệ lén lút đi tới bên đội trưởng đội thị vệ, dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe thấy hỏi: “Nguyên soái muốn thay đổi khẩu vị sao?”

Đội trưởng đội thị vệ nói: “Ồ trong rừng sâu tìm được... món hoang dã chẳng?”

“Tớ cứ tưởng nguyên soái chỉ thích con gái”

“Có lẽ vì ở trong rừng sâu rất khó tìm được món hoang dã giống cái”

“À! Nếu nguyên soái chịu nói sớm, biết đâu tớ có thể nghĩ cách cho ngài”

Hayden đột nhiên từ trong xe ló đầu ra, hướng về phía bóng lưng bọn họ cười: “Ta đột nhiên cảm thấy thịt gia cầm cũng không tệ”

Đội trưởng và đội phó đội thị vệ quay đầu, về mặt mờ mịt.

Hayden nói: “Tỷ như mấy con chim thích hút thuốc”

“...”

Đội trưởng đội thị vệ chuyển chủ đề: “Đúng rồi, cậu tra ra lai lịch bọn cướp kia chưa?”

Đội phó đội thị vệ tiếp lời: “A, đúng, bọn... bọn cướp. Nhưng hôm nay chúng còn chưa xuất hiện”

Đội trưởng đội thị vệ nói: “Có lẽ nghe được uy danh của nguyên soái nên trốn mất rồi”

Hayden cười híp mắt: “Khẳng định không phải bởi vì các cậu tiết lộ tin tức ta ra ngoài kiếm món hoang dã đâu chứ?”

Đội trưởng và đội phó đội thị vệ liếc nhau, rồi cùng cúi đầu trước hấn: “Chúng tôi biết sai rồi”

“Tốt lắm. Ta mặc kệ hai người các cậu dùng phương pháp nào, ta chỉ mong muốn ngày mai khi ta rời giường có thể thấy trên mặt các cậu hai vòng mắt đen sì”. Hayden cuối cùng cũng lui đầu trở vào.

Đội trưởng, đội phó đội thị vệ: “...”

“Chạy đường dài?”

“Hay là cử tạ?”

“... Tớ có cách nhanh hơn.”

“Cách gì?”

“Chúng ta mỗi người cho nhau một đấm, thế nào?”

“Tớ có hai mắt, sao lại chỉ cần một đấm?”

“Cậu đánh giá quá cao khoảng cách giữa hai mắt mình rồi”

“...”

7. Chương 7: Con Đường Lưu Vong (bảy)

“Cho dù khoảng cách từ mé trái mắt trái đến mé phải mắt phải của tớ không được lớn, nhưng tớ vẫn rất khẳng định, trái phải chúng ta đều có địch nhân”. Đội phó đội thị vệ nói, “Đương nhiên, nói ngắn gọn là, chúng ta bị bao vây rồi”

Đội trưởng đội thị vệ dùng tay ra hiệu điều khiển đội thị vệ bày trận hình, sau đó đáp: “Cám ơn mấy lời vô ích của cậu đã thu hút địch nhân, cho chúng ta thời gian chuẩn bị”

Đội phó đội thị vệ ngăn người, “Tớ đã làm vậy à?”

Đội trưởng đội thị vệ gật đầu, “Đúng vậy, làm không tồi” (lại châm chọc mấy lời của cậu chính là cực kỳ vô ích)

Đội phó đội thị vệ nghĩ nghĩ, nói: “Được rồi, tớ tiếp nhận lời khen của cậu”

Hayden từ trong xe ló đầu ra, “Ta có hai yêu cầu”

“Thỉnh hạ lệnh không cần khách khí”. Đội trưởng và đội phó đội thị vệ đồng thời xoay lại, thái độ cung kính.

“Thứ nhất, ta rất buồn ngủ, cho nên tốc chiến tốc thắng”

“Đó là tất nhiên!” Đội trưởng cùng đội phó đội thị vệ đều vững tin mười phần.

“Thứ hai”, Hayden nói tiếp, “Nửa đêm canh ba chơi đùa cùng một đám đàn ông thực sự khuyết thiếu tình thú tới cực điểm, cho nên, lưu lại người sống vừa đủ. Ta tuyệt không làm sự tình tương tự lần thứ hai”

“Không vấn đề”. Hai người đều vỗ ngực cam đoan.

“Cuối cùng”, Hayden chỉ vào phía sau bọn họ, “Chúc các người may mắn”

Đội trưởng cùng đội phó đội thị vệ xoay người, khí thế hùng hục rút kiếm ra.

Bọn cường đạo xông tới, người đông nghìn nghịt. Tiếng la hét cùng tiếng bước chân rầm rập khiến màn đêm cũng phải rung mình.

Nhưng hai vị đội phó đội trưởng hiển nhiên chẳng để bọn chúng vào mắt.

Đội phó đội thị vệ nói: “Lần này tớ sẽ không thua cậu”

Đội trưởng đội thị vệ đáp: “Cậu nói câu này từ ba năm trước rồi”

“Ngày hôm nay câu này sẽ thành lịch sử”. Đội phó lao mạnh về phía trước. Cùng với hắn còn có sáu gã thị vệ. Đội trưởng không ra tay, nắm kiếm lẳng lặng đứng bên xe ngựa, canh gác bốn phía. Mỗi thị vệ bên người Hayden tối thiểu đều là kỵ sĩ cấp năm, đối phó với bọn giặc cướp không biết từ nơi nào nhảy ra thật giống như người lớn chơi đùa với trẻ con.

Soso nghe thấy tiếng động, ló ra từ cửa sổ bên kia. Nhìn thấy những bóng dáng trong đêm đen sâu thẳm, cậu giật mình hỏi: “Thật sự có cướp ư?”

Hayden bắt chéo hai chân, nhìn bóng lưng cậu mỉm cười: “Xem ra cậu chẳng mấy tin tưởng lời ta nói.”

Soso đỏ mặt, quay đầu, tràn đầy áy náy nói: “Thật có lỗi. Bởi vì anh nhìn qua. . . . Có điểm, ờm...”

“Giảo hoạt?” Hayden đỡ lời.

Soso vội vàng lắc đầu: “Không, so với giảo hoạt tốt hơn nhiều.”

Hayden chớp chớp mắt, “Như vậy, thông minh?”

Soso gật đầu: “Anh thật sự rất thông minh.”

Hayden nói: “Cậu không phải người đầu tiên nói thế, nhưng ta vẫn cảm thấy rất vui. Có điều, lấy tư cách của một người từng có ý định lừa gạt cậu, ta có lời muốn nói “

Soso chớp mắt.

“Không nên quá tin tưởng người khác, cho dù hấn nhìn qua giống như thật lòng muốn hiến dâng hết thảy cho cậu.” Trong mắt Hayden hiện lên mấy phần nghiêm túc.

Soso chậm rãi gục đầu, hai tay vịn vào góc áo, nhỏ giọng: “Tôi hiểu ý anh.”

Hayden nhếch một khóe miệng, “A?”

“Nhưng tôi nghĩ tôi không đủ thông minh, đại đa số thời điểm, tôi đều không có cách nào phân biệt rõ đối phương đang giả vờ hay thật sự đào tìm đào phổi tốt với tôi .”

Hayden im lặng. Trên thực tế, thế giới này người có thể hoàn toàn phân biệt rõ ràng hai loại liệu có mấy ai? Hay có lẽ, có khi ngay cả bản thân những kẻ đó cũng không thể phân rõ hành vi của mình cũng nên.

Soso tiếp lời: “Cho nên, tôi thà tin tưởng hấn là thật lòng. Ít nhất như vậy tôi sẽ không thương tổn bất cứ người nào.”

“Cho dù người khác thương tổn cậu sao?”

Soso nhún vai: “Cũng không có quá nhiều người như vậy. Tôi đâu có gì để bị...” Dường như nhớ tới điều gì đó, giọng nói của cậu dần nhỏ đi, dừng lại một chút, thỉnh thoảng nói, “Tôi sẽ chăm sóc bản thân.”

“Cậu khẳng định?” Hayden hoàn toàn không để tâm đến tiếng đánh nhau bên ngoài, cười tủm tỉm hỏi.

“Ừm. Ít nhất trước khi gặp được Dilin, tôi nhất định phải chăm sóc mình cho tốt.” Soso hùng hồn.

Tươi cười của Hayden thu lại, hỏi: “Dilin? Cậu ta là người yêu của cậu?” Cho dù ở Mộng đại lục, đàn ông yêu đàn ông không phải chuyện hiếm lạ, đại đa số người sẽ không tỏ vẻ chê trách với chuyện này, nhưng hiển nhiên hấn không nằm trong hàng ngũ đại đa số người.

Soso mở to mắt: “Đương nhiên không phải. Dilin là anh họ của tôi, là người bạn tốt nhất của tôi.”

Hayden lần nữa tươi cười, “Ta có nghe nói .”

Bên ngoài tiếng đánh nhau dần lắng xuống.

Đội phó đội thị vệ hớn hờ chạy đến trước cửa sổ xe ngựa, cung kính nói: “Báo cáo nguyên soái, toàn bộ đã giải quyết xong”

“Người sống?”

“Đã lưu lại.” Đội phó đội thị vệ nói rất quả quyết.

“Mấy người?”

“Hai người”

Trong xe truyền ra tiếng cười nhẹ của Hayden, “Tốt”

Đội phó đội thị vệ hận không thể mọc sau lưng một cái đuôi ngoe nguẩy.

“Ta rất vui khi thấy đội phó đội thị vệ của ta tự tin như vậy. Ta tin người nhất định có khả năng hỏi ra kẻ giết dây phía sau bọn họ chỉ từ miệng hai người sống, ngàn vạn lần đừng làm ta thất vọng đấy”

Về mặt tươi cười của đội phó đội thị vệ lập tức xiu xuống.

Đội trưởng đội thị vệ đằng trước cười lớn.

Hayden nói: “Dinand, nếu Hansen cũng tự tin như thế, vậy chuyện này giao cho hai người các người cùng lo liệu đi”

Tiếng cười của đội trưởng Hansen ngưng bật.

Cái đuôi trong tưởng tượng của Dinand đương buông thông nhoáng cái đã vểnh lên như cũ, vui sướng khi người khác gặp họa mà dăm nhẹ Hansen mặt vàng như đất, “Cảm tạ, người anh em”

“Tớ muốn nói cho cậu một tin xấu”. Về mặt của Hansen đã đủ nói rõ có bao nhiêu xấu.

Dinan hỏi: “Tin gì?”

“Theo như tớ quan sát, cái người còn sống bị cậu chém một đao trên đùi rất có thể không chống đỡ nổi trước khi quay trở về doanh trại”

Dinand ngẩn ra, lập tức nhảy vọt lên ngựa, hét lớn: “Lập tức trở về doanh trại”

Đàn ngựa phi kịch liệt, bánh xe ngựa lăn cực nhanh.

Đến lúc tới quân doanh, sắc mặt Soso đã trắng bệch.

Hayden nhìn không được vươn tay dịu cậu xuống xe, “Cậu không sao chứ?”

Soso đáp: “Tôi muốn ói.”

Hayden thối lui hai bước, “Xin cứ tự nhiên.”

“Nhưng ói không được.” Soso ôm bụng, “Tôi đói bụng.”

“Vậy thì trước khi chúng ta uống một chén, có thể ăn gì đó chút đã.” Hayden cười dẫn đường ở phía trước.

Hayden là một người cực biết cách hưởng thụ. Cho dù đang ở quân doanh, nơi hắc ở cũng có đầy đủ điều kiện đúng chuẩn quý tộc.

Trên bàn cơm bằng gỗ hồ đào màu tối trải chiếc khăn trải bàn tơ lụa thuần trắng. Thức ăn đựng trong đồ bạc, các loại dao thìa đĩa đầy đủ. Người hầu chậm rãi rót rượu nho vào trong chén thủy tinh, ánh sáng màu đỏ tươi giống như đôi môi đỏ mọng của tuyệt thế mỹ nhân, mời gọi mọi người đến âu yếm nếm.

“Tôi không uống rượu.” Soso nói.

“Đó là quy định của vương thất Julan sao?”

“Không, là tôi không muốn uống.”

Hayden cười: “Được rồi, thịt bò rất nhanh sẽ chín.”

Thịt bò quả nhiên được bưng lên rất nhanh, ba phần chín. Người hầu cắt tảng thịt bò, tơ máu hiện rõ đập vào mắt.

Soso nhíu mày.

“Không thích?” Khả năng quan sát lời nói sắc mặt của Hayden là hạng nhất.

“Tôi thích chín một chút.”

“Chín mấy phần?”

Soso nghĩ nghĩ, “Chín toàn bộ đi.” Cậu không biết gì về đồ ăn của Kanding đế quốc và Sangtu, để cam đoan chất lượng, tốt nhất là ăn chín toàn phần cho an toàn.

Hayden gật đầu với người hầu.

Người hầu lập tức bưng thịt bò xuống dưới.

“Ta có quen một người nữa cũng thích thịt bò chín toàn phần.” Hayden bình thản cầm chén rượu.

“Thật sao?” Soso không cảm thấy hứng thú.

Hayden nói: “Có khi hai người các cậu quen biết nhau đấy. Cậu ta từng học ở học viện ma pháp St. Paders.”

Nói đến học viện ma pháp St. Paders, Soso nhin không được nhớ tới cuộc sống khoái hoạt cùng với Dillin, sắc mặt nhất thời ảm đạm.

“Cậu không muốn gặp cậu ta sao?” Hayden lần này hiểu lầm rồi.

“A?” Soso ngơ ngác.

Hayden cười sâu xa, “Xem ra cậu ta không được hoan nghênh lắm a.”

Soso ngạc nhiên: “Anh nói ai cơ?”

Hayden đáp: “Đương nhiên hoàng thái tử điện hạ Kastalon anh minh thần võ, được dân chúng kính yêu của Kanding đế quốc.”

Soso lật đi lật lại những lời này của hắn hai lần, mới kịp nhận ra hắn nói tới... Ciro.

8. Chương 8: Con Đường Lưu Vong (tám)

“Anh quen Ciro?” Soso thấy Hayden lộ vẻ ngạc nhiên, mới kịp nhớ ra, “A, quên, anh là nguyên soái của Kanding đế quốc.”

Hayden cười khổ: “Những lời này coi như là ca ngợi đúng không?”

Soso vội giải thích: “Ý của tôi là, anh nhìn thật gần gũi, không giống như trong tưởng tượng.”

“Nguyên soái Kanding đế quốc trong tưởng tượng của cậu rất hung ác à?” Hayden hào hứng hỏi.

“Cũng không phải quá hung ác...” Soso có chút không biết làm sao.

Thân mình Hayden đột nhiên nghiêng về trước, “Có phải bị ảnh hưởng từ ấn tượng về Ciro không?”

Soso sửng sốt, “A?”

“Bởi vì hình tượng Ciro trong lòng cậu rất hung ác, cho nên cậu mới cảm thấy nguyên soái của Kanding đế quốc cũng thực hung ác đúng không?” Lời Hayden nghe thế nào cũng thấy giống như đang vui sướng khi người gặp họa.

“Không, Ciro không hung ác chút nào.” Soso cãi lại, “Anh ấy tốt lắm, là người tốt.”

Động tác uống rượu của Hayden khựng lại, hơi do dự, cuối cùng không đổ rượu vào miệng nữa, kinh ngạc hỏi: “Cậu ta là người tốt á?”

Soso gật mạnh đầu: “Anh ấy đã cứu tôi.”

Ánh mắt Hayden tà tà liếc sang bên, ngón tay gõ nhẹ một cái trên chén thủy tinh, cười nói: “Ta nghĩ cậu ta nhất định sẽ cảm thấy vinh hạnh sâu sắc khi biết điều này.”

“Nguyên soái, ngài có thư.” Hansen lớn tiếng ngoài cửa.

Hayden buông chén rượu, “Vào đi.”

Hai tay Hansen cầm một phong thư đi vào. Nếu con mắt hắn không tận lực vẹo về phía Soso thì điệu bộ giờ phút này của hắn đích thật là cung kính.

Soso nuốt miếng thịt, nhìn thấy ánh mắt lần thứ ba bay sang của hắn, hỏi: “Anh cũng đói bụng à?”

Hansen vội vàng thu mắt lại, vừa lúc chạm vào ánh mắt như cười như không của Hayden, “Hansen, người muốn nhảy vào ôm ngực ta sao? Hiện giờ không phải lúc.”

Hansen lúc này mới chú ý tới vị trí của mình, cả người gần như dán sát vào ghế dựa của Hayden, vội lui hai bước, hai tay dang thư lên.

Nhìn thấy con dấu độc nhất vô nhị của Quang Minh thần hội trên phong thư, tươi cười của Hayden nhạt đi rất nhiều. Hắn mở phong thư, ánh mắt xẹt nhanh qua toàn bộ nội dung, sau đó cười nói: “Bọn họ hành động thật là nhanh a.”

Soso và Hansen đều tò mò nhìn hắn.

Hayden nói: “Giáo hoàng đại nhân của Quang Minh thần hội trong vòng một giờ đã có tin tức giặc cướp tấn công, đồng thời viết thư yêu cầu đưa người sống đến thần điện phỏng vấn. Không phải hành động quá nhanh sao?”

Hansen bình luận: “Nhất định là bọn họ sợ mình bị khai ra.”

Hayden tùy tiện đặt thư lên bàn, hỏi: “Hai người sống bị tra tấn thế nào?”

Hansen đáp: “Một tên mất máu quá nhiều tử ọ trên đường, tên còn lại vẫn đang chống đỡ.”

Hayden gật gù đầu: “Vì nể mặt giáo hoàng, người đưa cái mồm đã đóng đến Quang Minh thần hội cho bọn họ chiêm ngưỡng kĩ càng một phen.”

Hansen nghi hoặc: “Mồm đã đóng là cái gì?”

Hayden hỏi ngược lại: “Mồm còn nói được là cái gì?”

Hansen giật mình, nhận lệnh đi ra.

Hayden quay đầu thấy Soso dừng dao nĩa, vẻ mặt mệt mỏi buồn ngủ, cười nói: “Ăn no rồi hả? Ta đưa cậu đi khách phòng, có thể khá sơ sài nhưng ta cam đoan giường rất thoải mái.”

Soso gật đầu, ngoan ngoãn đứng lên.

Hayden nhìn khuôn mặt trắng trắng tròn tròn của cậu, đột nhiên có thôi thúc muốn nhéo một phen. Hắn là con trai độc nhất trong nhà, không có anh chị em, lần đầu tiên sinh ra ý nghĩ có em trai thật không tệ.

“Nguyên soái.” Lần này người tới là Dinand.

Hayden cho Soso một ánh mắt xin lỗi, sau đó bảo: “Vào đi.”

Diana vẻ mặt ngưng trọng tiến vào, nhìn nhìn Soso, do dự không biết nên tiến lại nói nhỏ với nguyên soái hay tiếp tục đứng tại chỗ bấm báo.

“Nói đi.” Hayden phát tay.

“Công tước Bassekou đưa tới chiến thiếp.”

Hayden nhíu mày, “Bây giờ?”

“Đúng vậy. Bọn họ nói nửa giờ sau tiến công.”

Hayden quay đầu nhìn đồng hồ, hỏi Soso: “Dượng của cậu không thích ngủ ban đêm hở?”

Soso đáp: “Không, dượng là người sinh hoạt rất có quy luật.”

“Vậy chắc có chuyện gì đó không hợp quy luật đã xảy ra.” Hayden nói với Dinand, “Giúp ta chuẩn bị áo giáp, bộ màu đen ấy, ta không muốn mặc áo giáp bạc vào nửa đêm để làm bia ngắm cho mọi người đâu.”

“Dạ!” Diana xoa tay đi ra.

Hayden đưa Soso vào khách phòng cách vách với phòng mình, chúc ngủ ngon xong, xoay người đi về phía một gian phòng khác đối diện khách phòng.

Gian phòng này rất nhỏ, ngay cả cửa cũng chỉ bằng một nửa phòng bình thường, nhìn qua hình như là một gian phòng tối. Nhưng sau khi Hayden mở cửa, cảnh tượng xa hoa bên trong lại có thể làm mắt bất cứ kẻ nào.

“Ta nghĩ ta sai lầm rồi.” Hayden lật tay đóng cửa lại, không đi vào trong mà dựa vào cửa.

“Khó có lúc nghe thấy vậy nhỉ.” Người bên trong thản nhiên nói.

Hayden nói tiếp: “Ta đưa vị vương tử bị truy nã của Julian về đây.”

“Soso Vingtras?”

“Đúng vậy.” Hayden đáp, “Ta vừa thu được chiến thiếp của Andre Bassekou. Xét đến hiệp nghị chúng ta ký kết trước đó, chiến đấu bất thành linh lúc nửa đêm hiển nhiên là không bình thường.”

Người bên trong hỏi: “Cậu cho rằng bởi vì Soso?”

Hayden nhún vai: “Ta không nghĩ ra lý do nào khác. Cho nên vì giấc ngủ của ta, ta đang nghĩ xem có nên đưa vị khách nhỏ đáng yêu trở về hay không đây.”

Đối phương không trả lời, ngược lại hỏi: “Bọn cướp đâu?”

“Giết gần hết, để lại một người sống, thuận tiện tặng một tên đã chết cho Quang Minh thần hội.”

“Quang Minh thần hội?” Người bên trong có chút dăm chiêu.

Hayden đột nhiên nói: “Ta có dự cảm không tốt.”

“Hửm?”

“Ta cảm thấy tối nay sẽ không ngủ được.”

“Dự cảm của cậu ứng nghiệm rồi.” Người nọ nói, “Mặc chiến bào vào, đánh cho Shamanlier đến tè ra quần rồi trở về.”

Hayden chế nhạo: “Vì Soso hử?”

“Vì thắng lợi của cuộc chiến. Ta nghĩ, đã đến lúc phá vỡ cân bằng, tìm một kết cục thích hợp.”

Hayden trầm ngâm: “Có sớm quá không? Tuy rằng phá vỡ thế hòa hảo với Shamanlier là việc phải làm, nhưng nếu hành động quá nhanh, ngược lại sẽ cho hoàng đế bệ hạ cái cớ bồi dưỡng hoàng tử Howl.”

“Tạm thời không có đâu. Đối tượng hiện giờ bọn họ ghét nhất là Quang Minh thần hội. Chỉ cần chúng ta cùng lập trường với bọn họ, bọn họ sẽ nhẫn nại thêm một thời gian nữa.”

Hayden thẳng người: “Được rồi, ta sẽ tận lực đánh nhanh thắng nhanh, để trước khi mặt trời mọc còn có thể vui đầu vào gối.” Nói xong, hắn xoay người ra khỏi cửa, bỗng quay đầu bổ sung: “Quên nói một tin tức. Vừa nãy ở trên bàn cơm Soso nói với ta, Ciro là người tốt, một người tốt đã cứu mạng cậu nhóc.” Không đợi người nọ có phản ứng, hắn liền lùi nhanh về, đóng cửa lại.

Đúng như lời Hayden giường rất thoải mái, nhưng Soso lăn qua lộn lại mãi không ngủ được.

Cậu thử đếm sao, đếm cừu, cuối cùng lấy thảm cùng gối đầu từ túi không gian ra, trải trên mặt đất ngủ, vẫn không thấy buồn ngủ.

Sau khi lăn qua lăn lại hai ba giờ, rốt cục cậu nhin không được ngồi dậy, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ là thịt bò chín quá?”

Ánh trăng chiếu vào cửa sổ, tĩnh tại an tường.

Cậu đứng lên, đẩy cửa sổ, kiễng mũi chân nhìn ra ngoài.

Trời đêm phẳng lặng, cỏ cây yên tĩnh. .

Xung quanh quân doanh đều là trạm gác, nhưng bọn họ cũng rất im lặng. Tựa như đang ngủ gật, lại tựa như đang nghe ngóng động tĩnh ban đêm.

Soso nằm úp sấp một lát, trong óc đột nhiên sinh ra một ý tưởng. Có lẽ, hiện tại là thời cơ tốt để bỏ trốn? Tuy Hayden đãi khách niềm nở lắm, rất thân mật, nhưng cũng không ngăn được mong muốn tìm Dilin của cậu.

Cậu biến ra một gò đất lót chân, sau đó thuận lợi bò lên cửa sổ.

Nơi này tổng cộng chỉ có một lầu, cho nên cậu có thể nhẹ nhàng nhảy từ trên cửa sổ xuống.

Tiếng động rơi xuống đất khiến cậu rụt vai, cảnh giác nhìn xung quanh, sau khi xác định không ai chú ý nơi này, mới rón ra rón rén men theo tường đến cổng quân doanh.

Bước chân của cậu thực nhẹ thực chậm, như một con rùa nhỏ lén lút im hơi lặng tiếng.

Mắt thấy dần đến cuối tường, tim cậu đột nhiên đập nhanh hơn. Còn đi tiếp, sẽ không có gì che chắn, không biết có bị phát hiện không.

“Ai?”

Phía trước có tiếng quát.

Hai chân Soso khựng lại, thân thể cứng ngắc như tôm chín

9. Chương 9: Con Đường Lưu Vong (chín)

Keng.

Âm thanh đầu kiếm vang lên, theo sau là tiếng kêu thảm thiết.

Soso sửng sốt, tiếng chém giết dần dần lan tràn trong bóng đêm yên lặng.

Mấy đám lửa chợt lóe lên rồi biến mất.

Cậu đứng tại chỗ, do dự một lát, rút cục kiềm chế không nổi mong muốn gặp Dilin, tiếp tục rón rén bước về phía trước.

Càng về phía trước, tiếng chém giết càng lớn.

Cậu dán vào góc tường, lặng lẽ ló đầu ra.

Cảnh giết chóc máu me đầm đìa khiến cho từ đáy lòng cậu trào lên cảm giác lạnh toát toàn thân.

Đây là chém giết thật sự, khác với cuộc tỷ thí lần trước cùng học viện Honorable St Sorvi tại Sonlisgar, cũng không giống như chiến đấu trong nội bộ dòng binh đoàn Charlotte khi chạy trốn, đây là sống hay chết!

Soso lùi về sau, tim đập thình thịch.

Người tới là ai? Chẳng lẽ là giặc cướp Hayden nhắc đến? Hay là...

Cậu đột nhiên nhớ tới vừa rồi lúc ăn cơm, hình như Hayden nhận được chiến thiếp của Shamanlier, thời gian ước chiến tựa hồ chính là đêm nay.

Chẳng lẽ là binh lính Shamanlier?

Tim Soso đập càng lúc càng nhanh, gần như sắp nhảy ra khỏi ***g ngực. Cậu lộ đầu ra lần nữa, ánh mắt nhìn chăm chú vào những thích khách mặc quần áo ban đêm màu đen, cố gắng tìm kiếm tin tức có thể chứng minh thân phận của bọn họ giữa khung cảnh đầm máu.

“Mau vào tìm người!” Thích khách duy nhất mang khăn quàng màu xanh biếc đột nhiên vung cánh tay.

Các thích khách khác lập tức phóng vào trong. Bọn họ không có nhiều người, nhưng hiển nhiên thực lực hơn xa binh lính thủ vệ của Kanding đế quốc.

“Tìm, tìm, tìm, tìm chết ý!” Thảm vắn hai ba giờ còn không có kết quả, Hansen tức giận lao tới, kiểm tra tay giống như điện vọt vào đám thích khách.

Sự gia nhập của hắn giảm bớt thật nhiều áp lực cho binh lính đế quốc. Bọn họ bắt đầu có thể tổ chức trận hình hữu hiệu. Áp lực của thích khách tăng lên gấp bội.

Thích khách đeo khăn xanh đột nhiên hô lớn: “Giao vương tử ra!”

Thân mình Soso theo bản năng đi về phía trước một chút, lấy tư thế quỳ xuống đất ngã vào bên cạnh chiến trường.

Nếu ở tình huống bình thường, trên chiến trường hỗn loạn cậu quỳ một gối thật sự không dễ bị nhìn thấy. Nhưng không may là thích khách quàng khăn xanh vốn đang mở to mắt nhìn bốn phía, vừa vận động tác của cậu lọt vào mắt, liền hét lớn: “Là vương tử điện hạ sao?”

Soso kích động đứng lên, “Ta...”

Chữ “là” còn chưa nói ra, đã bị một cánh tay ấm áp thon dài bịt chặt miệng.

Lưng Soso phát lạnh.

“Bình tĩnh.” Giọng nam cổ ý đè thấp vang lên bên tai cậu.

Soso ngửi được hơi thở quen thuộc, không khỏi giật giật môi.

“Không được nói.” Ba ngón tay che miệng siết chặt.

Soso đành ngoan ngoãn bất động.

Phía trước, thích khách quàng khăn xanh một bên chiến đấu với Hansen, một bên không ngừng dịch chuyển sang bên này.

“Ta là thuộc hạ của công tước!” Thích khách quàng khăn xanh lại hô to một câu.

Soso giơ tay lên bắt lấy cánh tay che miệng mình, tựa hồ muốn bỏ tay hắn xuống.

“Hắn lừa cậu.” Chủ nhân đôi tay thản nhiên nói.

Thích khách quàng khăn xanh hét: “Shamanlier và Kanding đế quốc là kẻ thù truyền kiếp! Ngàn vạn lần đừng tin tưởng bọn họ...”

Chủ nhân đôi tay lại nói: “Hắn không phải người do Andre phái tới.”

Thích khách quàng khăn xanh dường như lúc này mới chú ý tới người đứng sau Soso, tuy nhìn không rõ mặt, nhưng hắn có thể cảm nhận được cảm giác tồn tại mãnh liệt phát ra từ người nọ. Đồng tử thích khách đột nhiên co lại, ra tay không khỏi chậm nửa nhịp, Hansen nhân cơ hội gia tăng tốc độ tiến công, thích khách quàng khăn xanh vốn đang chiếm thế thượng phong bị bức lui vài bước. Nhưng thích khách bình tĩnh rất nhanh, chưa từ bỏ ý định mà hô lên với Soso: “Vương tử điện hạ, công tước rất nhớ người!”

Soso đột nhiên dùng lực, muốn bỏ cái tay kia ra.

Chủ nhân cánh tay nhú mày, nhưng vẫn thuận thế buông lỏng, lạnh lùng hỏi: “Cậu thật sự muốn đi cùng hắn sao?”

“Không, tôi muốn hít thở không khí, vừa rồi bị bịt chặt đến mức khó thở.” Soso quả nhiên đang thở hổn hển, mồ hôi vào một ngụm lớn không khí.

Chủ nhân cánh tay thực bất ngờ, “Không phải cậu...”

“Đến chỗ ta!” Thích khách quàng khăn xanh rút cục trở lại thế thượng phong, tranh thủ lúc rảnh rỗi phát tay với Soso.

Soso lắc đầu.

Thích khách quàng khăn xanh vội la lên: “Ta đúng là người công tước phái tới!”

“Ta không tin người.”

Thích khách quàng khăn xanh hận đến nỗi thiếu chút nữa móc tim biểu thị lòng trung, “Ta đúng là tới cứu ngài!”

“Bạn thật sự không đi cùng hắn?” Giọng nói của chủ nhân cánh tay mang theo mấy phần sung sướng không dễ nhận ra.

“Tôi không biết hắn.” Soso đi về phía trước một bước, sau đó xoay người, “Nhưng tôi biết anh, Ciro, anh sẽ không lừa tôi.”

Ciro đứng trong bóng tối, so với lần trước gặp mặt càng thêm gầy yếu, cũng càng hung hiểm, giống như bất cứ lúc nào cũng tản ra ngạo khí từ trên cao nhìn xuống. Hắn nhìn Soso, làm như thờ ơ với lòng tin của cậu, thản nhiên nói: “Đi theo ta.”

Soso do dự nhìn về phía thích khách quàng khăn xanh.

Lúc này, càng ngày càng có nhiều binh lính Kanding để quốc từ nơi khác chạy tới, nhóm thích khách hoàn toàn bị vây ở giữa, phải tận lực chiến đấu, thích khách quàng khăn xanh không còn có thể nhàn hạ mở miệng.

Ciro đột nhiên dừng bước, tuy không quay đầu lại, nhưng Soso cảm giác được hắn không vui.

“Đến đây.” Cậu gục đầu xuống, chạy bước nhỏ đuổi kịp.

Ciro dẫn cậu trở về gian phòng tối chỉ nhỏ bằng một nửa phòng bình thường kia.

Soso co ro đứng cạnh cửa, nhìn hắn cởi áo khoác thẫm màu, thản nhiên ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng. Rõ ràng là cùng một người, nhưng cậu tìm không thấy cảm giác quen thuộc. Đường như người tên Ciro đã cứu cậu, cùng cậu trải qua hoạn nạn chỉ còn là bóng dáng trong trí nhớ. Người trước mắt này mặc dù có khuôn mặt tương tự, cao ngạo tương tự, nhưng không còn nét dịu dàng từng lơ đãng toát ra.

“Bạn có tính toán gì không?” Ciro nói thẳng.

Soso đáp: “Tôi muốn đi tìm Dilin.”

Ciro nheo mắt.

Soso lui nửa bước, dựa người vào ván cửa, nhỏ giọng: “Tôi muốn quay về học viện St. Paders tiếp tục học tập.”

“Ta sẽ đưa cậu đến học viện ma pháp hoàng gia thành Fariel để học tiếp.” Đầu Ciro chưa kịp suy xét, miệng hắn đã tự động nói ra câu này.

Soso sửng sốt, “Học viện ma pháp hoàng gia?”

Ciro không có thời gian nghiên cứu tâm tình của mình, gật đầu: “Tuy kém hơn St. Paders, nhưng tốt hơn các học viện ma pháp khác nhiều lắm. Dù sao cậu cũng không thể sử dụng ma pháp, vậy học tập tri thức lý luận ma pháp đi, sau này tốt nghiệp muốn ở lại học viện ma pháp hoàng gia cũng được.”

Soso ngơ ngác: “Sau khi tốt nghiệp ở lại học viện ma pháp hoàng gia?”

Ciro nói: “Về phần Dilin...”

Trạng thái tinh thần của Soso tức khắc khôi phục bình thường, một đôi mắt to nhìn hắn chờ đợi.

“Bạn có thể viết thư cho cậu ta, thuận tiện bảo cậu ta giúp cậu làm thủ tục chuyển trường.” Ciro chậm rãi nói.

Soso đáp: “Nhưng tôi không nghĩ đến việc chuyển trường a.” Cậu biết sau khi tốt nghiệp St Paders Dilin sẽ lưu lại làm trợ giảng, cho nên chỉ cần ở lại St. Paders, cậu có thể ở cạnh Dilin.

Ciro nói: “Bạn có thể suy nghĩ từ bây giờ.”

“Tại sao?” Soso gấp đến độ toát mồ hôi.

“Bởi vì...” Ciro dùng giấy lát, “Bạn là con tin.”

Soso hồn bay phách lạc trở về khách phòng. Lời Ciro nói không ngừng chuyển động trong óc, khiến cho cậu còn chưa hồi hồn được

Rời St. Paders?

Gia nhập học viện ma pháp hoàng gia của Kanding để quốc... làm con tin?

Cậu cảm thấy có gì đó không thích hợp, nhưng lại nghĩ không ra nguyên nhân. Có điều Ciro bằng lòng để cậu viết thư, điều này ít nhất đã cho cậu một hy vọng, có lẽ Dilin có thể giải quyết tình cảnh khốn cùng của cậu. Hiện giờ, Dilin chẳng những là hy vọng duy nhất, còn là chỗ dựa duy nhất của cậu. Trải qua nhiều chuyện như vậy, chỉ có nghĩ đến Dilin mới có thể khiến cho cậu bình tĩnh, một lần nữa tràn ngập khát khao và hy vọng với tương lai.

Trở lại bên người Dillin.

Cậu đem thảm cùng gối đầu ra, trải trên mặt đất.

Bóng đêm ngoài cửa sổ dần dần tán đi, lộ ra ánh sáng mờ mờ.

Nhưng Soso lần này ngủ rất nhanh.

Đây là một giấc mộng đẹp –

Cậu vẫn ở học viện ma pháp St Paders, cùng một phòng với Dilin, cùng ngủ trên một cái giường. Bọn họ sẽ cùng nhau đến nhà ăn, sau đó cùng nhau quay về ký túc xá. Trong mộng còn có Raymond, Kevin... và Hydeine.

Thời điểm Soso tỉnh lại, bầu trời ngoài cửa sổ vẫn còn mờ tối, giống như cậu mới ngủ được mười phút. Cậu chậm rãi đứng dậy, dụi dụi mắt, sau đó thu dọn đồ đạc gọn ghẽ, bỏ vào túi không gian, vuốt phẳng nếp nhăn trên ga giường, rồi bước ra khỏi cửa.

Ngoài cửa rất ồn ào, không giống như mới rạng sáng.

Tên lính canh giữ ngoài cửa phòng thấy cậu đi ra bèn hành lễ: “Mời vương tử điện hạ dùng cơm.”

Soso lắc đầu.

Tên lính mặt không đổi sắc: “Đây là mệnh lệnh của nguyên soái.”

Soso bất đắc dĩ che miệng, nhỏ giọng: “Ta còn chưa đánh răng.”

10. Chương 10: Con Đường Lưu Vong (mười)

Tên lính mang Soso đi đánh răng rửa mặt, soi qua gương, rót cục hoàn thành nhiệm vụ, đưa cậu đến bên bàn ăn.

Hayden ngồi ở một đầu bàn ăn, trước mặt chỉ có một ly cà phê.

“Buổi sáng tốt lành.” Soso lên tiếng, ngồi xuống vị trí đối diện với hắn.

Hayden cười: “Tối qua ngủ có ngon không?”

Soso đang định uống sữa, thấy hắn mở miệng hỏi, đành buông chén sữa xuống trả lời: “Tốt lắm. Săn nhà chỗ các anh thực cứng rắn.”

“Săn nhà thực cứng rắn a...” Hayden dài giọng, “Xin hỏi, giường trong khách phòng có vấn đề gì sao?”

“Không có. Nhưng nó mềm mại quá, tôi ngủ không quen.”

Hayden ngạc nhiên nhướn mày, “Tốt. Lát nữa ta sẽ nghĩ cách làm cho nó cứng lên.”

“Cám ơn.” Soso thấy đề tài kết thúc, một lần nữa cảm lấy chén.

“Đúng rồi.” Hayden lại mở miệng.

Tay Soso cầm chén dùng giấy lát, cuối cùng lại thả xuống tiếp, về mặt nghi hoặc nhìn hắn.

Hayden cố nín cười, nghiêm túc nói: “Mời cậu ăn đi.”

“A, vâng, cảm ơn.” Soso đợi nửa phút, xác định lần này thật sự có thể ăn, mới nhanh chóng cầm lấy sữa, ừng ực ừng ực uống hai ngụm.

Hayden cười tủm tỉm uống cà phê, nhìn cậu liếm liếm môi bắt đầu gặm Sandwich.

Dù tốc độ ăn của Soso nhìn qua không mau, nhưng mỗi lần nuốt vào tương đối nhiều, cho nên sandwich và sữa đều rất nhanh bị giải quyết.

Hayden ra hiệu cho bồi bàn rót đầy sữa, sau đó hai tay chống cằm hỏi: “Ta nghe nói, cậu muốn chuyển trường đến học viện ma pháp hoàng gia Fariel?”

Soso cả kinh, vội đáp: “Tôi không muốn chuyển trường.”

Hayden gật gật đầu: “Đúng là nó kém hơn St. Paders.”

Soso tưởng mình đã làm tổn thương lòng tự trọng của đối phương, bình thường học viện hoàng gia ở mỗi quốc gia đều là trường tốt nhất cả nước.”Chỉ là tôi không muốn rời St. Paders, bởi vì.”

Hayden tự nói tiếp: “Cậu không tưởng tượng được phong cách học tập ở cái học viện kia có bao nhiêu kém cỏi đâu.”

“... A?” Soso sửng sốt.

Hayden tiếp lời: “Hơn nữa giáo viên đều là những người... rất kỳ quái.”

Soso an ủi hần, “Cá tính của ma đạo sư St. Paders cũng rất đặc biệt.”

“Không, giáo viên học viện ma pháp hoàng gia không giống giáo viên học viện ma pháp St Paders, chênh lệch giống như người bình thường với người không bình thường ý.”

Soso ngơ ngác nhìn, không biết hần nói thật hay nói giỡn.

“Nhất là viện trưởng học viện ma pháp hoàng gia, là một phụ nữ, bà thực thất bại, nhưng nếu xem bà là đàn ông, bà là cực phẩm trong đám đàn ông.”

Soso theo bản năng nuốt nước miếng một cái.

Hayden nghiêm túc nói: “Ta nói những lời này vì muốn cậu bảo trọng.”

“Từ từ, ” Soso lúng ta lúng túng mở miệng, “Tôi không nghĩ tới việc chuyển trường.”

“Thật sự không nghĩ tới?”

Soso gật đầu thật mạnh.

Hayden cũng gật gật đầu.

Trong mắt Soso phát ra ánh sáng hy vọng.

“Cậu có thể nghĩ từ bây giờ.” Hayden mỉm cười uống một ngụm cà phê.

Soso đáp: “Nhưng mà tôi muốn quay về học viện St. Paders, tôi muốn gặp Dilin.”

Hayden buông cà phê, nghĩ nghĩ nói: “Theo ta được biết, Dilin đã ở bên Hydeine .” Trong mắt hần tràn ngập ám chỉ với hai chữ “ở bên”.

Soso không chút kinh ngạc, “Tôi biết.”

“Cho nên bọn họ là viên mãn.” Thời điểm Hayden nói những lời này có chút mất tự nhiên, tuy rằng nhìn qua không rõ ràng.

“Tôi chỉ muốn làm hàng xóm của bọn họ.”

“Hiện giờ ta rất chờ mong trở thành hàng xóm của cậu.”

“Tại sao?” Soso lập tức nhớ tới lời Ciro, “Muốn biến tôi thành con tin sao?”

Hayden cười: “Không, bởi vì thói quen sinh hoạt của cậu tốt lắm, ta có thể chắc chắn sẽ không phải ngửi mùi hôi miệng vào lúc sáng sớm.”

Soso rối rắm nhìn chén sữa, bắt đầu lo lắng có nên thay đổi thói quen sinh hoạt không.

Lo lắng không bao lâu, Hayden liền nhắc nhở hôm nay phải khởi hành.

“Đi Kanding để quốc?” Mặt Soso trắng bệch.

Hayden gật đầu.

Nếu đến Kanding để quốc, hy vọng trở về St. Paders gặp Dilin càng thêm xa vời. Hai tay Soso nắm khăn trải bàn, bắt đầu liều mạng nghĩ cách.

Hayden hỏi: “Bao giờ cậu định viết thư?”

“Thư?” Soso ngơ ngác nhìn hấn.

“Không phải cậu định viết thư báo bình an cho Dilin sao?”

“Có thể chứ?” Soso vui vẻ, rồi lại cẩn thận nhìn hấn, “Có thể chứ?”

Hayden mỉm cười: “Ta nghĩ có người đã đồng ý với cậu.”

Trong lòng Soso khẽ động, hỏi: “Tôi không được gặp Ciro ư?”

Hayden nhướng mày: “Hoàng thái tử Ciro đang ở ngoài thành Mise dưỡng bệnh, nơi đó cách Fariel không xa.”

“A? Không phải, hôm qua rõ ràng tôi...”

Hayden cười: “Mơ thấy cậu ta?”

Soso mở to hai mắt trừng hấn, “Không phải nằm mơ. Hôm qua rõ ràng thích khách đến...”

“Đó là thật. Ngoại trừ kẻ cầm đầu, những kẻ khác đều đã chết.” Hayden nhắc tới cái chết nhẹ nhàng chẳng khác gì đang hỏi thích thịt bò chín ba phần hay toàn phần.

Ngón tay cầm khăn trải bàn của Soso đột nhiên siết chặt, “Anh có biết bọn họ từ đâu đến không?”

Hayden nhìn cậu giống như biết tông cậu đang nghĩ gì, “Cậu muốn hỏi bọn họ có phải do Shamanlier phái tới đúng không?”

“Vậy có đúng không?” Tim Soso đập thình thịch. Tuy đã lựa chọn tin tưởng Ciro, nhưng sâu trong lòng vẫn cất giấu nghi vấn tận mỗi ngõ ngách. Bởi vì cậu cảm thấy người đã từng cứu mình, người duy nhất mình quen trong này đã trở nên xa lạ khó có thể thân cận. Thậm chí ánh mắt anh ta nhìn mình cũng cất giấu hồ hững và lạnh lùng.

“Không phải.” Hayden đáp.

Soso ngẩng đầu nhìn hấn, như thể muốn tìm ra trong mắt hấn dấu hiệu nói dối.

Hayden nở nụ cười.”Ở thời điểm không cần nói dối, cậu ta sẽ không nói dối.”

Về tình hình tối hôm qua, hấn đã phân tích qua. Lúc đó, mục tiêu của thích khách không phải tới cứu Soso. Nếu là tới cứu người, đối phương sẽ không phải kỵ sĩ đến đánh rần động cỏ, dưới tình huống ấy, một ma pháp sư có thể sử dụng phong hệ ma pháp sẽ hữu ích hơn cả mười kỵ sĩ. Hấn tin rằng, đối với Andre Bassekou có hẳn một đội quân ma pháp sư, phái ra mấy ma pháp sư không phải việc khó. Nếu không phải cứu người, mục đích của đối phương hẳn là thăm dò, một là thăm dò tung tích của Soso, tuy tin Soso bị mời vào quân doanh được giấu kín, nhưng người nào chú ý nhất định có thể lần theo tuyến đường của cậu nhóc tìm được dấu vết để lại. Hai là thăm dò thái độ hiện nay của Kanding để quốc với Shamanlier Gặp được Soso hẳn là thu hoạch ngoài ý muốn của bọn hấn. Sau khi phân tích như vậy, có thể khẳng định đối phương tuyệt đối không phải người Shamanlier phái tới, về phần là Quang Minh thần hội hay là Julian, còn cần điều tra kỹ hơn.

Soso nhin không được hỏi một câu, “Thật không?”

Hayden đáp: “Ta tưởng cậu tin tưởng cậu ta .”

Soso im lặng một lúc lâu mới nói: “Anh ấy không giống trước kia nữa .”

Hayden sững sốt, lập tức cười: “Con người ai mà chẳng phải trưởng thành.” Không nói thì không biết, Ciro hình như còn kém hẳn vài tuổi, dù nhìn bề ngoài đoán không ra.

“Vậy khi nào chúng ta có thể viết thư?”

“Lúc nào cũng có thể”

Hayden nói được làm được, hẳn nói lúc nào cũng có thể, liền lập tức đưa lên giấy viết thư và bút.

Soso cắn cán bút, nửa ngày không biết viết thế nào.

Kanding đế quốc và Shamanlier là địch quốc, cậu không thể để Dilin gặp nguy hiểm, nhưng lại thật sự rất muốn thấy anh. Một người ở một nơi xa lạ nhìn một đoàn người xa lạ đi tới đi lui cảm giác thật tệ .

Đại khái suy nghĩ nửa giờ, rốt cục cậu đặt bút –

Dilin thân mến:

Em đang ở trên con đường lữ hành dài dằng dặc. Không cần lo lắng cho em, em gặp được rất nhiều người tốt trên đường, bọn họ giúp đỡ em một cách vô tư, khiến cho em cảm nhận được niềm vui lớn nhất của việc lữ hành. Đích đến tiếp theo của em là thành Fariel, đúng vậy, anh không nhìn lầm đâu, chính là thủ đô Kanding đế quốc, là Ciro mời em đến. Anh ấy nhớ tình bạn cũ, cũng rất nhiệt tình, em cảm thấy cao hứng từ đáy lòng với lần trùng phùng này, cũng vạn phần chờ mong lần lữ hành này. Mặt khác, nguyên soái Hayden cũng là một người vô cùng tốt, trẻ tuổi anh tuần lại thân thiết, em tin rằng nếu anh gặp anh ấy, nhất định cũng sẽ rất thích. Giấy bút em đang viết chính là anh ấy cho đó. Còn có, em muốn nhờ anh tra giúp về tung tích Fiona và Olof – đoàn viên dong binh đoàn Charlotte. Bọn họ và em lạc nhau trên đường, em muốn xác định bọn họ có được an toàn hay không.

Cuối cùng, thay em hỏi thăm đạo sư Hydeine, Raymond và Kevin nhé. Em rất nhớ anh, cũng rất nhớ bọn họ, hy vọng có thể sớm gặp mặt mọi người.

Soso mãi yêu quý anh.

Viết xong, cậu đọc cẩn thận từ đầu đến cuối năm sáu lần, xác định trong thư không có bất kì cảm xúc tiêu cực nào, mới lưu luyến không rời bỏ vào bì thư, giao cho tên lính canh giữ ở cửa.

11. Chương 11: Vương Đô Đế Quốc (một)

Thư rất nhanh được đưa đến gian phòng tối.

Hayden vô cùng kiên nhẫn chờ Ciro đọc xong lá thư trong tay, chuyển qua đây, nhưng thậm chí đến lúc lá thư được bỏ vào bì thư lần nữa, hẳn vẫn chưa được đọc chữ mù nào.”Có thể biết bên trong có nội dung gì không?”

Ciro đáp: “Một phong thư nhà bình thường.”

Hayden hơi kinh ngạc, “Không nói đến chuyện chuyển trường sao?”

“Không có.” Ciro nói, “Cậu ta viết đang đi lữ hành.”

Hayden cười rộ, “Có lẽ cậu ấy không muốn Dilin và chúng ta phát sinh xung đột.”

Ciro đốt lá thư vào, sau đó lật tay, một ngọn lửa trong lòng bàn tay hừng hực thiêu đốt, cho đến khi lá thư cùng bì thư biến thành tro tàn. Hẳn thấy Hayden không ưng ý lắm nhìn mình, thần nhiên nói: “Đó là cách tốt nhất để không gây ra xung đột.”

Hayden nói: “Ta nghĩ chỉ ít cậu cũng lưu thư lại.”

Ciro đáp: “Dùng để lau bàn chắt?”

“Có lẽ chờ sau khi mọi việc ổn thỏa, phong thư này vẫn có thể đưa cho Dilin.”

“Ta không có thói quen giữ gìn rác rưởi.”

Hayden nhún vai.

Ciro hỏi: “Gần đây Quang Minh thần hội có động tĩnh gì không?”

Hayden lắc đầu: “Không có. Từ sau trận đánh lúc nửa đêm giữa công tước Bassekou và chúng ta, họ vẫn thực an phận. Có điều nghe nói sứ giả Julian đã tới tổng bộ Quang Minh thần hội, cũng đã được giáo hoàng tiếp kiến. Ta nghĩ, nguyên nhân chủ yếu đại khái do Quang Minh thần hội thừa dịp chúng ta chiến đấu với Shamanlier mà phái người đến quân doanh thăm dò.”

“Bởi vì Soso?”

“Soso không có tác dụng gì cho Quang Minh thần hội, nhưng tân vương và tân hậu Julian lại coi cậu ấy như cái đinh trong mắt. Nghe nói vương hậu Marina đã âm thầm treo giải thưởng hai mươi vạn kim tệ cho ai giao nộp cậu ấy. Nếu Quang Minh thần hội có cậu bé, liền có được quyền chủ động với Julian và Shamanlier, thậm chí có thể chia rẽ mối quan hệ vốn thân mật giữa bọn họ.”

Quan hệ minh hữu giữa Julian và Shamanlier chủ yếu dựa vào quan hệ hữu hảo giữa quốc vương tiền nhiệm của Julian và hoàng đế Shamanlier, công tước Bassekou. Hiện nay ngôi quốc vương Julian đã thay người, còn đổi thành kẻ địch của Soso, như vậy quan hệ hai nước rất có khả năng đảo ngược.

Hayden nói tiếp: “Giáo hoàng có thể đem Soso cho công tước Bassekou và hoàng đế Shamanlier để mượn sức bọn họ, ly gián họ và chúng ta. Cũng có thể đưa cho Julian, chia rẽ Julian và Shamanlier. Vô luận thế nào, đối với tình cảnh hiện tại của Quang Minh thần hội đều rất có lợi.” Hắn dừng giây lát rồi nói, “Đương nhiên, Soso nằm trong tay chúng ta cũng có những ích lợi tương tự. Dùng để mượn sức Julian hoặc Shamanlier.”

Hai hàng lông mày của Ciro nhăn lại, “Cậu đề nghị thế nào?”

Hayden đáp: “Ta nghĩ điện hạ đã có ý tưởng của mình.” Nếu không, sẽ không bắt Soso chuyển trường.

Ciro ngược mắt nhìn hắn, “Chỉ có thời điểm chộp vào tay, vương bài mới là vương bài.”

Hayden nở nụ cười. “Đích xác, lấy tình huống trước mắt của chúng ta, vừa không cần phải tận lực lấy lòng Shamanlier, càng không cần phải đi mượn sức hai vị tân vương tân hậu gì đó kia.”

Ciro nói: “Có điều thích khách không chết, tin Soso ở quân doanh rất nhanh sẽ lộ ra.”

Hayden đáp: “Ta sẽ mau chóng đưa cậu ấy về nước.” Đến vương đô đế quốc rồi, cứu người đã khó càng thêm khó.

Ciro suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “Ta cũng cần phải trở về.”

Hayden cười gật đầu: “Yên tâm, ta sẽ khuấy nổi canh này đến đục ngầu, tuyệt đối không để cho bất cứ phe nào khoáy trá. Nhưng mà, ta có một yêu cầu nho nhỏ.”

Trong mắt Ciro hiện lên nghi hoặc. Vị nguyên soái trẻ tuổi nhất đế quốc này không chỉ là bạn tốt nhất của hắn, còn là đồng chí cùng chung chí hướng, giữa bọn họ rất ít khi nói hai chữ “yêu cầu”.

“Ta hy vọng cậu có thể chăm sóc Soso cho tốt.”

Ciro càng thêm nghi hoặc.

Hai tay Hayden rút túi quần, khẽ cười: “Ta cũng không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy nhóc ấy đều muốn đem đặt vào tủ kính trong nhà, rảnh rỗi thì sờ sờ cái đuôi be bé của nhóc.”

Ciro nhìn hắn một cách quái dị.

Hayden hỏi: “Cậu không biết là có đôi khi đằng sau cậu ấy sẽ xuất hiện một cái đuôi vô hình lúc ẩn lúc hiện sao?”

Ciro lạnh lùng hồi đáp: “Không biết.”

“Sức tưởng tượng của cậu kém quá.”

“Ta cần một vị nguyên soái bách chiến bách thắng, không phải một nguyên soái chỉ biết tưởng tượng trong đầu bản thân bách chiến bách thắng.”

Hayden thoát cái thẳng chân, đứng nghiêm, ngửa mặt lên, dùng giọng điệu vạn phần trịnh trọng nói: “Tuân mệnh! Điện hạ.”

Ciro đang muốn đổ tro tàn của lá thư lên bàn, chợt thấy Hayden khôi phục lại bộ dáng lưu manh lúc trước nói: “Về sau ta sẽ tận lực khắc chế ham muốn mơ mộng hão huyền của mình.”

“...”

Sau khi Soso đưa thư đi, tâm tình liền thoải mái rất nhiều. Bất kể thế nào, chí ít Dilin đã biết tung tích của cậu, sẽ không phải lo lắng cho cậu nữa. Nhưng đồng thời, cậu lại cảm thấy tiếc nuối. Thực sự, đã không nói được điều gì. Kỳ thật cậu rất muốn kể cho anh chuyện mình gặp dong binh đoàn Charlotte, muốn báo cho anh tình hình của mình ở quân doanh Kanding đế quốc, nhưng nay chỉ có thể yên lặng giấu trong lòng, mơ mộng tương lai có ngày gặp mặt để kể lại toàn bộ.

...

Không biết Dilin hiện tại ra sao?

Soso gục xuống bàn, chống má nhìn bầu trời bên ngoài.

Bầu trời rất lớn, cho nên, kỳ thật bọn họ ở cùng dưới một bầu trời – tuyệt không xa. Cậu an ủi mình.

Cửa bị gõ hai cái, tự động mở ra.

Xuất hiện là tên lính quen thuộc kia. Gương mặt cứng nhắc của gã mở miệng: “Vương tử điện hạ, nguyên soái thỉnh ngài khởi hành.”

Soso kinh ngạc: “Nhanh vậy sao?”

Tên lính im lặng chờ cậu.

Soso đứng dậy khỏi ghế, đột nhiên quay đầu sờ sờ giường. Buổi sáng hôm nay Hayden còn nói muốn sửa giường cứng hơn một chút cho cậu ngủ, đáng tiếc không đợi được.

“Điện hạ!” Tên lính thúc giục.

Soso sửa sang lại quần áo, yên lặng theo sát gã xuyên qua hành lang dài, đi vào cửa.

Hayden đã chuẩn bị xe ngựa ổn thỏa.

Soso trợn mắt há mồm, “Nhiều như vậy... cùng đi?”

Cậu đứng ở vị trí chính giữa đoàn xe, nhìn không thấy đầu cuối.

Hayden dùng giọng điệu cầu thả thường ngày nói: “Khó có một chuyến, ta muốn đưa đặc sản về.”

Soso mở to mắt: “Anh cũng trở về á?”

Hayden đáp: “Không, ta nhờ cậu mang về giúp.”

Soso ngẩn người, “Tôi?”

Hayden vốn thuận miệng nói, thấy cậu nghiêm túc như vậy, ngược lại bắt đầu thấy hứng thú, cũng ra vẻ nghiêm túc: “Tiện đường, không phải sao?”

Soso do dự.

Hayden nói: “Yên tâm, không cần cậu đi tặng, cậu chỉ cần trông giữ chúng trên đường cho tốt là được.”

“Cái này, tôi nghĩ, tôi không thể hứa hẹn được.” Soso ấp úng.

Lần này đổi thành Hayden sửng sốt.

Ánh mắt của Soso bay loạn xung quanh.

Hayden rất nhanh phản ứng, “Ý cậu nói, rất có thể cậu sẽ mất tích giữa đường à?”

Mặt Soso thoát đỏ.

Dù đã viết thư, dù không đề cập trong thư chuyện mình bị bắt chuyển trường đến học viện ma pháp hoàng gia Fariel, nhưng trong lòng cậu vẫn hy vọng có thể về St Paders, gặp Dilin. Cho nên, cậu hạ quyết định không thể để Dilin mạo hiểm, muốn tự mình giải quyết.

Hayden không đành lòng nhìn cậu tiếp tục dùng máu thiêu đốt chính mình, nói một ít lời thuận buồm xuôi gió linh tinh, rồi đưa cậu lên xe ngựa, sau đó cười tủm tỉm đến một chiếc xe ngựa sát sau chiếc của Soso, nhẹ nhàng gõ cửa xe.

Màn xe bị nhấc lên một góc.

Hayden nhỏ giọng: “Cậu nghe được chưa?”

Trong xe không trả lời.

Khóe miệng Hayden nhin không được nhếch lên, “Cần ta phải thêm người không?”

“Nguyên soái Navister.”

Dù cách cửa xe, Hayden vẫn cảm nhận được ý lạnh. Hắn lập tức nghiêm mặt: “Điện hạ, thần cung kính tiễn đưa ngài khởi hành.” Nói xong, hắn giơ tay lên. Binh lính phía sau lập tức chạy tới truyền đạt mệnh lệnh.

Lát sau, đoàn xe rốt cục từng chút từng chút chuyển động.

Soso đột nhiên thò đầu ra ngoài cửa, “Nguyên soái Hayden.”

Hayden mỉm cười: “Còn gì muốn nhắn nhủ sao?”

Soso hỏi: “Nếu Dilin tới tìm anh, anh có thể giúp tôi nói một câu không?”

Bánh xe ngựa đã lăn, Hayden đành chạy theo bên cạnh thùng xe. “Đương nhiên, mời nói.”

Soso đáp: “Nói cho anh ấy biết, tôi ổn lắm, xin đừng lo lắng. Giao hẹn giữa tôi và anh ấy nhất định sẽ được thực hiện.”

Giao hẹn? Làm hàng xóm ư?

Nhìn khuôn mặt non nớt của thiếu niên xuất hiện vẻ kiên định, tươi cười của Hayden càng sâu xa, “Ta đáp ứng cậu.”

12. Chương 12: Vương Đô Đế Quốc (hai)

Đường đi buồn tẻ khác thường.

Soso ghé vào cửa sổ ngắm phong cảnh ven đường một lát, rồi bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Nhưng ngủ được một chốc, khi cậu tỉnh lại trước mắt vẫn là phong cảnh như cũ.

Cậu vươn đầu, nhìn điểm cuối của đoàn xe, uốn lượn dài dằng dặc, hoàn toàn nhập vào hai đường chân trời.

Thế này, phải chạy ra sao đây?

Cậu cắn môi dưới, ra sức nghĩ nếu ngồi chỗ này là Dilin, anh ấy sẽ làm thế nào.

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cậu cho ra một kết luận: cậu không phải Dilin, cho nên cậu vĩnh viễn không nghĩ ra Dilin sẽ làm thế nào.

Cậu nhàm chán lùi đầu về, yên lặng lục tìm trong túi không gian, sau một lúc lâu, tìm ra một quả cầu nhỏ màu đỏ không biết ai nhét vào. Cậu cầm quả cầu xoay xoay trong lòng bàn tay một lúc, rồi lại dựa vào vách tường xe ngựa mà ngủ.

Cứ như vậy ngủ tỉnh ngủ tỉnh, tỉnh tỉnh ngủ ngủ trải qua vài ngày.

Ngoại trừ giải quyết nhu cầu sinh lý, Soso hầu như không xuống xe. Người nói chuyện chỉ có tên lính lúc trước dẫn cậu đi rửa mặt, hiện tại dẫn cậu đi rửa mặt và đưa cơm. Gã nói không nhiều lắm, bình thường chỉ có ba câu – “Điện hạ rời giường chưa?” “Điện hạ, ăn cơm.” “Điện hạ, ngủ ngon.”

Nếu nói đến thu hoạch, thu hoạch duy nhất chính là Soso đã biết tên của gã là Evra.

Tối ngày thứ năm, Evra rốt cục chủ động nói một câu, “Chạng vạng có thể đến biên cảnh Kanding để quốc.” Lúc gã nói chuyện mặt vẫn không chút thay đổi, nhưng giọng nói lại mang theo một chút hưng phấn khó phát hiện.

Soso giật mình: “Nhanh vậy sao?”

Evra nhìn cậu một cái, yên lặng tránh ra.

Soso có chút ảo não. Một người có thể về nước là chuyện đáng để vui vẻ, tuy về nước là Evra, tuy rằng bọn họ nhìn qua còn chưa giống bạn bè, nhưng nhiều ngày như vậy gã là người duy nhất cùng cậu nói chuyện, Soso cảm thấy mình hẳn nên mừng cho gã.

Cậu âm thầm quyết tâm, chờ buổi tối Evra đưa cơm, cậu nhất định sẽ tươi cười nhiệt tình chúc mừng gã.

...

Nhưng không biết đến khi nào cậu mới có thể cảm nhận được niềm vui này?

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, tiếng ngựa hí liên tiếp.

Đầu Soso suýt nữa đụng vào vách xe. Cậu rất nhanh ổn định thân mình, đang muốn đẩy cửa sổ xem động tĩnh bên ngoài, chợt phát hiện cửa sổ bị giữ chặt. Cái bóng của đầu Evra in trên cửa sổ, “Đừng đi ra, đừng lên tiếng.”

Soso hạ giọng: “Xảy ra chuyện gì?”

Evra không trả lời.

Trong không khí dường như có gì dao động.

Soso cảm thấy thân thể hơi nóng. Là... nguyên tố dao động sao? Có người sử dụng ma pháp? Tim cậu đập thình thịch, trong đầu đột nhiên hiện ra một ý nghĩ: là Dilin đến đây ư?

Ý nghĩ trong đầu tựa như ngọn lửa nhỏ, một khi thành hình, không thể dập tắt được.

Cậu dấn lỗ tai vào cửa sổ, ra sức nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Nhưng động tĩnh rất nhỏ, hoàn toàn không giống đại chiến ma pháp.

Soso nhớ tới đoàn xe dài thượt, trong đầu hiện lên cảnh chiến đấu khí thế ngất trời hai bên đoàn xe, nhưng ở giữa lại bình tĩnh đến quỷ dị. Đoàn xe dài đến vậy, nếu đối phương không đông lắm, nhất định phải rất lâu mới có thể tìm đến nơi này.

Lần trước thích khách đánh lén quân doanh Kanding để quốc, cậu tin tưởng Ciro, cho nên không tin tưởng đối phương. Nhưng hiện giờ không có Ciro, cậu phải tự mình phán đoán.

Tin rằng đối phương là Dilin, hay không tin...

Hai tay cậu nắm lại, ánh mắt nhìn cửa sổ ra sức giằng co, nhưng cán cân trong lòng không ngừng nghiêng về phía Dillin.

Hình như Evra cảm thấy không khí có điểm quỷ dị, trầm giọng gọi: “Vương tử điện hạ?”

“Có phải... có người đến đánh lén không?” Soso hỏi.

Evra nhìn thân ảnh tràn ngập khí thần thành trên đầu, không trả lời.

Nhất định là đúng rồi.

Soso thầm đoán định trong đầu, sau đó ngón tay lên lút chỉ vào vị trí của Evra, miệng lẩm bẩm.

Evra cảm thấy bùn đất dưới chân tựa hồ di chuyển, không khỏi cúi đầu nhìn, đất dưới chân đột nhiên bốc lên, gã đứng không vững, lao về trước hai ba bước.

Thừa dịp đó, Soso nhanh chóng đẩy cửa sổ, nhô nửa thân mình ra ngoài.

Meron luôn đứng giữa không trung nhìn chăm chú vào động tĩnh của đoàn xe, cho nên khi Soso vừa nhô người khỏi xe ngựa, ông ta liền chú ý thấy.

“Goblyde, xem nơi đó!” Ông ta chỉ tay.

Goblyde vốn đang dè dặt đàn ngựa kéo xe lập tức chạy đến, nhìn theo hướng ngón tay ông ta, sau đó khẳng định: “Là nó!” Y đã nhìn bức họa vương tử Soso của Julan suốt một giờ trước khi đi, nhằm bảo đảm bản thân ở bất cứ thời điểm nào, địa điểm nào, dù đối phương biến thành bộ dáng gì đều có thể nhận ra từ cái nhìn đầu tiên.

Meron gật đầu.

Goblyde phi xuống, hướng về phía chiếc xe ngựa.

Evra sau khi đứng vững liền khẩn trương đẩy đầu Soso trở vào, sau đó cố gắng ưỡn ngực đón vị phó đoàn trưởng đoàn kỵ sĩ thần thánh trong truyền thuyết của Quang Minh thần hội.”Goblyde đại nhân.” Tuy không thuộc cùng trận doanh, nhưng kỵ sĩ đoàn thần thánh của Quang Minh thần hội đối với bất kỳ một võ giả nào đều là sự tôn tại thần thánh. Đó không phải vì bọn họ lệ thuộc vào Quang Minh thần hội, hoàn toàn trái ngược, thân ở trận doanh Quang Minh thần hội là khuyết điểm duy nhất của bọn họ, sở dĩ bọn họ được người tôn kính bởi vì bọn họ là kỵ sĩ đoàn có thực lực mạnh mẽ nhất, tuân thủ thủ tục kỵ sĩ nghiêm khắc nhất toàn đại lục.

Goblyde hành lễ với gã, tuy đối phương là một binh lính thấp cấp hơn y, nhưng y vẫn cho đối phương đầy đủ tôn trọng, “Rất hân hạnh được biết người. Ta là Goblyde Vanden.”

“Ta là Evra Black.” Evra ngẩng đầu ưỡn ngực.

Goblyde vuốt cằm: “Quốc vương Julan là giáo đồ thành tâm nhất của nữ thần quang minh, hai ngày trước ông ấy đã xin giáo hoàng giúp đỡ, hy vọng chúng ta có thể trợ giúp ông ấy tìm kiếm vương tử Soso lưu lạc bên ngoài. Hy vọng ngài có thể phối hợp.”

Evra thiếu chút nữa đã rưng rưng nước mắt tỏ vẻ nhất định phối hợp, nhưng lý trí ở thời khắc mấu chốt được kéo lại. Thân thể gã theo bản năng ngăn trở trước cửa sổ thùng xe, “Thật có lỗi, Goblyde các hạ, ta không thể đáp ứng thỉnh cầu của ngài.”

Goblyde cũng không cảm thấy bất ngờ với đáp án này, “Nếu vậy, chúng ta lấy phương thức kỵ sĩ để giải quyết đi.”

Lấy phương thức kỵ sĩ giải quyết với Goblyde?

Evra dâng trào nhiệt huyết!

Cho dù biết rõ nhất định thất bại, nhưng có thể quyết đấu với kỵ sĩ nổi tiếng nhất đại lục tuyệt đối là chuyện mỗi võ giả đều tha thiết ước ao!

“Được!” Gã đáp ứng lớn tiếng hơn so với bất kỳ ai.

Meron chạy tới, ho khan nói: “Trận tỷ thí chỉ sợ không công bằng đâu.” Kỳ thật trong lòng ông ta càng muốn rống giận, tìm người mới là mấu chốt! Mấu chốt là tìm người!

Nhưng mà ông ta không thể, đoàn kỵ sĩ thần thánh tuy lệ thuộc vào Quang Minh thần hội, nhưng trong Quang Minh thần hội chỉ có giáo hoàng và tư tế cấp tám mới có thể chỉ huy bọn họ. Theo cấp bậc mà nói, ông ta và Goblyde cùng cấp.

Goblyde gỡ bội kiếm xuống, cung kính đưa cho Meron.

Meron ngơ ngác tiếp nhận.

Goblyde nói: “Để tỏ vẻ công bằng, ta không cần kiếm.”

Nếu đổi thành một người khác nói vậy, Evra nhất định sẽ cho rằng đây là một loại sỉ nhục, nhưng đối phương là Goblyde, hoàn toàn có tư cách làm ra hành động đó. Gã thực hàm súc nói tạ ơn, hai người cứ như vậy đi đến bãi đất trống giữa đoàn xe.

Cả đoàn xe im lặng.

Meron cảm thấy không thích hợp. Hayden là đệ nhất nguyên soái đế quốc, tuyệt đối không thể chưa từng nghĩ tới tình huống bọn họ sẽ đến cướp người. Hắn nhất định đã có chuẩn bị, tại sao toàn bộ đoàn xe đều ngây ra, giống như con rối không có dây điều khiển?

Ông nhất định đã xem nhẹ điều gì đó. Chẳng lẽ, Soso ông vừa nhìn thấy là giả? Mục đích là muốn thu hút sự chú ý của họ, dời Soso thật đi?

Ông ta càng nghĩ càng thấy khả năng này có vẻ lớn. Thấy thế nào cũng giống như Evra đang cố ý kéo dài thời gian.

Các loại nguyên tố trong không khí đột nhiên xao động.

Meron cảnh giác nhìn bốn phía.

Đoàn xe vốn im ắng nháy mắt dường như biến thành một con rắn. Rõ ràng vẫn không nhúc nhích, nhưng ông ta cảm giác được một áp lực vô hình.

Đoàn xe này ẩn dấu rất nhiều ma pháp sư!

Ông ta kết luận.

Như muốn chứng minh lời ông ta, không trung đang trống trải lập tức xuất hiện hơn mười mấy tấm áo bào đen.

Bọn họ một chọi một thủ vệ quanh từng đoàn viên của đoàn kỵ sĩ thần thánh. Phía sau Meron có hai người, hai người khác canh giữ bên cạnh chiến trường của Goblyde và Evra.

Meron có cảm giác, bọn họ chỉ là một phần của đám ma pháp sư ẩn nấp trong đoàn xe.

...

Lẽ nào, để bảo đảm đưa Soso đến Kanding đế quốc, Hayden đã phái ra toàn bộ ma pháp sư trong quân đội?

13. Chương 13: Vương Đô Đế Quốc (ba)

Cuộc chiến giữa Goblyde và Evra gần như ngay từ đầu đã có kết quả.

Vừa đối mặt, thanh kiếm duy nhất trong cuộc đã bay ra ngoài.

Evra đành phải đầu tay không với Goblyde.

Dù Meron là tư tế, theo đánh giá của ông ta, Goblyde có thể đã bại gã kia ngay từ chiêu đầu tiên, thế nhưng y vẫn để cho tên lính nhỏ đó đánh mười chiêu mới thua.

Trong mười chiêu này, trên chiến trường phát sinh biến hóa, bọn họ từ chủ động biến thành bị động.

Mười chiêu chấm dứt, Goblyde nói với Evra: “Người rất giỏi.”

Evra biết y giữ mặt mũi cho mình, vừa xấu hổ vừa cảm động, hành một lễ thật sâu, nhặt kiếm lên đứng sang một bên.

Goblyde làm như không thấy đám ma pháp sư thỉnh thoảng xuất hiện, xoay người đi về phía xe ngựa của Soso.

Hai vị ma pháp sư vốn đang theo dõi trận chiến đột nhiên đứng trước mặt y.

Goblyde nói: “Khoảng cách này rất không có lợi cho các người.”

Meron vô cùng muốn làm cho y câm miệng, nhưng ông ta chỉ có thể giả bộ ung dung mây gió. Lúc này mà còn đấu đá nội bộ thì thực không sáng suốt.

Một ma pháp sư nói: “Goblyde các hạ tôn kính, ta lấy thân phận ma pháp sư hoàng gia của Kanding để quốc thỉnh ngài dừng chân.”

Ma pháp sư hoàng gia?

Meron nheo mắt.

Goblyde đáp: “Ta phụng mệnh giáo hoàng Quang Minh thần hội tìm kiếm vương tử Soso của Julian, thỉnh hai vị tránh ra.”

Ma pháp sư nói: “Ta không biết ngài nghe tin từ nơi nào mà cho rằng vương tử Soso ở trong đoàn xe của chúng ta. Nhưng ta phải nói, tin tức của ngài là sai lầm.”

Goblyde trả lời: “Ta khẳng định vừa nhìn thấy rõ ràng người trong xe ngựa.”

Ma pháp sư nói: “Đoàn xe của chúng ta không giống như trong suy nghĩ của các ngài.” Hắn thấy Goblyde một lần nữa cất bước, lập tức lạnh lùng nói tiếp, “Ta thỉnh cầu ngài dừng chân.”

Meron nheo mắt bình tĩnh đánh giá ma pháp sư giữa không trung. Mặt ông ta rất tròn, ngũ quan rất nhỏ, cho nên khi ông ta nheo mắt, những người khác rất khó đoán được suy nghĩ từ trong mắt ông ta.

Bọn họ trông không có vẻ gì sợ hãi.

Ngoại trừ Hayden đích thân tới, bằng không ông ta không nghĩ ra trong quân doanh Kanding đế quốc còn có ai có thể khiến cho bọn hắn tin tưởng như vậy. Chẳng lẽ là... mắt ông ta bỗng lóe lên. Là vị ma pháp sư hoàng gia thần bí kia? Nghe nói trình độ ma pháp của tên đó không thua gì Hydeine, là một nhân vật cực đáng sợ. Nếu như tên đó ở đây, sự tình sẽ trở nên rất khó giải quyết.

Ông ta cũng không muốn đánh nhau với một vị ma pháp sư tiện tay vung ra một cái là có thể sử dụng ma pháp cấm kỵ.

Mắt thấy Goblyde sắp chiến đấu với vị ma pháp sư kia, cửa xe phía sau xe ngựa Soso đột nhiên mở ra .

“Dink, tránh ra.” Giọng nói lạnh lùng khó giấu nổi cao ngạo cất lên .

Vị ma pháp sư tên Dink rất nghe lời tránh đường.

Ngược lại, Goblyde dừng bước.

Một thanh niên cao gầy bước từ trên xe xuống, gương mặt anh tuấn mang theo sắc bệnh nhân nhạt. Quần áo hắn đẹp đẽ quý giá, trong tay còn cầm một ma pháp bóng nạm đủ các loại bảo thạch.

“Ciro điện hạ? !” Meron khiếp sợ.

Ciro cầm ma pháp bóng, ánh mắt chậm chậm chuyển dời từ Goblyde đến mặt Meron.

Meron lạnh cả người. Ở rất nhiều tiểu quốc, thân phận của Meron có thể khiến cho ngay cả quốc vương đều phải khiêm nhượng ba phần. Nhưng đây là với tiểu quốc, Cirô là hoàng thái tử của một trong hai đế quốc cường thịnh nhất đại lục, cho dù hắn chưa đăng cơ, cho dù thế cục trong Kanding đế quốc còn rất hỗn loạn, cho dù hiện tại quan hệ giữa hắn và giáo hoàng rất xấu, nhưng chỉ cần hắn nói một câu, giáo hoàng tuyệt đối sẽ vì lấy lòng hắn mà bán mạng ông ta. Ở Quang Minh thần hội nhiều năm, ông ta đã thấy rõ sự lợi hại giữa các mối quan hệ.

“Không ngờ Cirô điện hạ cũng tới Sangtu.” Ông ta chỉ có thể cười làm lành.

Cirô lạnh nhạt hỏi: “Các người vừa nói muốn tìm cái gì?”

Không đợi Meron mở miệng, Goblyde liền tiến lên từng bước đáp: “Chúng tôi tới tìm kiếm vương tử Soso của Julian.”

“Ai nói cậu ta ở đây?”

“Chính mắt tôi nhìn thấy.”

“Nếu không có thì sao?”

Goblyde mím môi, sau đó trịnh trọng nói: “Tôi nguyện ý nhận lỗi với ngài! Lấy bất kì hình thức gì.”

Ciro đáp: “Được.” Hắn dùng ma pháp bỗng làm tư thế mờ.

Trong lòng Meron phát lạnh. Nếu Ciro dám để họ xem, chứng tỏ bên trong nhất định không phải Soso.

Goblyde đến trước xe ngựa, mở cửa xe, một đôi mắt kinh hoàng đang nhìn y.

Nhưng mà...

Không phải.

Goblyde sửng sốt.

Cặp mắt kia rất nhanh xẹt qua y, nhìn về phía Ciro, rồi quỳ xuống đất hô: “Điện hạ.”

Ciro nói: “Đây là ngự y đi theo ta, ta không biết hắn từng làm vương tử ở Julan, nếu biết, ta sẽ cho hắn tiền công cao hơn.”

Ngự y lạnh run.

Meron cười gượng: “Điện hạ nói đùa.”

Goblyde xoay người, trong mắt ẩn ẩn tức giận, “Không phải người này.”

Ciro nói: “Nếu không phải, vậy thỉnh các hạ thực hiện lời hứa của mình.”

“Hắn không phải người tôi vừa nhìn thấy.”

Ciro nhìn về phía ngự y: “Biến trở về hình dáng vừa rồi của người.”

Ngự y phiến muộn đến xem suy sụp, “Từ năm mười tám tuổi đến giờ, tôi vẫn chỉ có bộ dạng này.”

Ciro lạnh lùng nhìn hắn, “Nói dối.”

Ngự y lau nước mắt, “Thần không dám.”

“Đoàn phó đoàn thánh kỵ sĩ không thể nào lại nói dối.” Ciro châm chọc nhếch khóe miệng, “Cho nên, người nói dối chỉ có thể là người.”

Ngự y phủ phục trên mặt đất, “Thần không nói dối.”

Ciro liếc Goblyde.

Goblyde nhắm mắt trầm giọng: “Là tôi sai.”

Meron thâm thở dài.

“Tôi trịnh trọng xin ngài thứ lỗi, Ciro hoàng thái tử điện hạ!” Goblyde xoay người.

Ciro nói: “Ta nhớ rõ người đã nói, hình thức nhận lỗi có thể do ta lựa chọn.”

Goblyde đứng thẳng dậy, yên lặng nhìn hắn.

Ciro nói tiếp “Ta hy vọng người nhận lỗi trước mặt quốc vương Julan và giáo hoàng.”

Đáy lòng Meron kêu lộp bộp. Nhận lỗi trước mặt quốc vương Julan và giáo hoàng đồng nghĩa với hoàn toàn phủ nhận việc Soso ở trong tay Kanding đế quốc, thậm chí về sau nếu những người khác hoài nghi Soso ở Kanding đế quốc, bọn họ còn có thể bị lôi ra làm nhân chứng.

Goblyde hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này. Lần này y không che dấu phần nộ, đôi mắt bị lửa giận đốt cháy bùng bùng .

Ciro nói: “Ta nhớ rõ một trong những quy củ của kỵ sĩ là trung thực giữ chữ tín.”

Goblyde hít một hơi thật sâu, trầm giọng: “Tôi đã biết.”

Ciro nhìn về phía Meron đang đứng như pho tượng bên cạnh, hỏi: “Ngài còn gì cần bổ sung không?”

Meron cúi đầu mỉm cười: “Thực có lỗi đã quấy rầy hành trình của hoàng thái tử điện hạ, chúc ngài thuận buồm xuôi gió.”

Ciro lại nhìn về phía Goblyde.

Xuất phát từ lễ tiết, Goblyde vẫn phải hành lễ với hoàng thái tử của một quốc gia.

Ciro chậm rãi trở lại thùng xe, cửa một lần nữa đóng vào.

Dáng vẻ bệnh trạng của hắn vừa biến mất khỏi tầm mắt, các ma pháp sư đang đứng giữa không trung liền lui xuống.

Đám kỵ sĩ nhìn về phía Goblyde. So với ma pháp sư dùng nguyên tố nâng thân người lên, kỵ sĩ dùng đầu khí để đứng giữa không trung càng tốn sức hơn.

Goblyde vuốt cằm.

Đoàn thánh kỵ sĩ lập tức bay xuống, thối lui đến phía sau y.

Xe ngựa tiếp tục từng chút từng chút di chuyển.

Meron nhìn Goblyde, trong mắt âm thầm cất giấu nỗi lo lắng. Cho dù nguyên nhân thất bại chủ yếu lần này không liên quan đến ông ta, nhưng lấy tín nhiệm của giáo hoàng với đoàn thánh kỵ sĩ, ông ta rất có thể sẽ bị đẩy ra chịu tiếng xấu thay cho người khác. Nhớ tới cạnh tranh kịch liệt trong quang minh thần điện, ông cảm thấy đầu đau từng đợt.

“Yên tâm, chuyện này ta sẽ tự mình khai báo với giáo hoàng.” Goblyde liếc mắt một cái liền nhìn thấu sâu lo của ông ta.

“Người thật sự định nhận lỗi trước mặt quốc vương Julian và giáo hoàng sao?”

Goblyde nhìn thoáng qua, không nói lời nào dẫn đoàn thánh kỵ sĩ trở về Sangtu.

Trong thùng xe của Ciro, Soso ngồi ở một góc, dường như biết bản thân đã làm sai, vẻ mặt cậu bé có phần ủ rũ, có phần áy náy, lại có phần ảo não.

Qua một lát, một giọng nam trầm ngoài cửa sổ báo: “Điện hạ, Quang Minh thần hội đã bỏ đi.”

Đang nhắm mắt nghỉ ngơi, Ciro bỗng mở to mắt. Gương mặt tái nhợt xanh xao sau khi tiến vào thùng xe liền trở về bình thường.

“Không cần phải để ý bọn họ.”

“Dạ.”

Ánh mắt Ciro dịch chuyển, phát hiện Soso đang tròn mắt khẩn trương nhìn hắn.

— phân cách tuyến • dưới là phiên ngoại nhỏ đón năm mới —

Rừng Mộng Yểm.

Hydaine, Dilin, Ciro cùng Soso cùng ngồi ăn lẩu.

Hydaine cùng Ciro đang “vui vẻ” nói chuyện với nhau.

Hydaine: lửa quá nhỏ .

Ciro: vừa đủ.

Lửa bùng lên.

Ciro: Lửa to quá .

Hydaine: vừa đủ.

Lửa bị giảm nhỏ.

Hydaine: lửa quá nhỏ !

Ciro: vừa đủ.

Hydeine:

Rừng Mộng Yểm phát sinh hoả hoạn nghiêm trọng lần thứ hai.

Hydeine đứng giữa không trung, các loại cấm chú ma pháp từ trên trời giáng xuống.

Ciro đứng ở bên kia, phía sau hắn, Hayden chỉ huy đội kỵ sĩ cùng đội ma pháp sư hùng dũng khí phách hiên ngang lao tới.

Ánh lửa thấu trời.

.

Ngoài chiến trường.

Soso ôm nôi lấu, đôi mắt trông mong nhìn Dilin.

Dilin cầm một cây thanh củi ra sức xoay trên một thanh gỗ khác .

.

Một giờ sau.

Lấu biến thành nôi nước

Dilin: anh bỏ thêm chút nước, nghe nói hiện tại đang thịnh hành món canh lạnh.

Soso:...

Soso: /(o)/~ em ghét ma pháp sư hỏa hệ.

14. Chương 14: Vương Đô Đế Quốc (bốn)

Bốn mắt nhìn nhau.

Tim Soso suýt vọt từ trong cổ họng ra ngoài, chỉ có thể mở càn to đôi mắt vốn đã tròn xoe.

Ánh mắt Ciro chỉ dừng trên mặt cậu một giây, rất nhanh nhắm lại, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Soso cảm thấy rất khó chịu. Cậu thà rằng Ciro mĩa mai mình, răn dạy mình, cũng không muốn hắn như bây giờ, cái gì cũng không nói. Cậu cố lấy dũng khí, cẩn thận mở miệng: “Thực xin lỗi.”

Con mắt Ciro khẽ nhúc nhích.

Soso cúi đầu, ngón trở ngón cái hai tay không ngừng xoa xoa, như muốn mượn động tác này phân tán sự khấn trương của mình.”Tôi tưởng người vừa đến là Dilin.”

Ciro từ từ mở mắt.

“Tôi nghĩ anh ấy nhận được thư của tôi, tới tìm tôi .” Soso nói tới đây, đầu đã thấp lại càng thấp, “Tôi thực ngốc. Hiện giờ chắc anh ấy đang ở St. Paders, hẳn là thư còn chưa gửi đến nơi. Làm sao có thể nhanh như vậy.”

“Cậu rất muốn gặp cậu ta?” Ciro hỏi.

Soso đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, đột nhiên nghe thấy hắn mở miệng, hoảng sợ, ngẩng đầu có chút luống cuống nhìn hắn.

Ciro hỏi lại lần nữa.

Soso gật mạnh đầu.

Ciro nói: “Nếu cậu phối hợp, ta sẽ thu xếp cho cậu gặp người thân.”

Soso ngơ ngác hỏi: “Gặp người thân là sao?”

“Chính là phần thưởng nếu cậu ngoan ngoãn làm con tin.”

Mắt Soso lóe sáng.

Ciro nói: “Có điều biểu hiện vừa rồi của cậu vô cùng tệ hại.”

“A?”

“Trước tiên trừ một năm.”

“A? !” Soso hoảng sợ kêu, “Nhưng anh chưa nói trước.”

Ciro đáp: “Trong nước chỉ biết ta đang ở thành Mise dưỡng bệnh, đến Sangtu gặp Hayden là bí mật.”

Vẻ hoảng sợ của Soso chậm rãi nhạt đi, ngược lại lo lắng nhìn hẩn.”Thực xin lỗi, tôi hại hành tung của anh lộ ra ngoài.” Tuy rằng cậu ở trong xe, không nhìn thấy tình huống lúc đó, nhưng cậu biết Ciro tiết lộ hành tung của mình vì bảo vệ cậu. Nghe giọng điệu của Quang Minh thần hội, nếu cậu bị bọn họ bắt, nhất định sẽ bị giao cho quốc vương Julian, hậu quả sau đó tuyệt đối không thể tưởng được.

Ciro nhân cơ hội nói: “Một năm.”

Soso cắn môi dưới, trong lòng đấu tranh kịch liệt.

Ciro định liệu trước.

Quả nhiên, một phút đồng hồ sau, Soso tử thân nói: “Một năm này tôi nhất định sẽ biểu hiện tốt.”

“Sẽ không chạy trốn nữa chứ?” Ciro liếc cậu.

Soso gật gật đầu, không hề phát hiện vừa sa vào bẫy.

Khóe miệng Ciro chậm rãi nhếch lên đắc ý.

Soso bỗng nhiên kêu to: “Đúng rồi, vừa rồi rõ ràng tôi còn ở thùng xe phía trước, làm thế nào lại đột nhiên chạy đến thùng xe của anh?”

Ciro đáp: “Nhìn lòng bàn chân cậu xem.”

Soso cúi đầu.

“Có cái gì?”

“Thảm.” Hơn nữa còn là một cái thảm cực kỳ diễm lệ. Màu sắc xanh đỏ tím vàng đan xen khiến cho cậu hoa mắt chóng mặt.

“Đó là ma pháp truyền tống trận.”

Soso kinh ngạc: “Ma pháp truyền tống trận?” Lúc này cậu mới nhớ tới trong xe ngựa phía trước nơi cậu ngồi cũng có một tấm thảm như vậy.

Ciro giải thích: “Có điều khoảng cách không thể quá xa.”

Soso cúi đầu nghiên cứu đường cong trên thảm.

Ở Mộng đại lục, ma pháp truyền tống trận giữa các thành thị đều nằm trong tay nghiệp đoàn ma pháp, do quốc gia có ma pháp trận giám sát. Đây là vì phòng ngừa các nước khác lợi dụng ma pháp truyền tống trận phát động chiến tranh. Tuy số người có thể truyền tống mỗi lần không nhiều lắm, nhưng trong khi công thành, nếu đối phương thông qua ma pháp truyền tống trận đưa kẻ mạnh vào trong thành quân địch, hậu quả sẽ rất khó lường.

Cũng bởi vì lý do này, quan hệ giữa nghiệp đoàn ma pháp và các quốc gia đều thực vi diệu. Vừa không giống St. Paders có thể không kiêng nể gì thoát ly với tất cả chính quyền ở ngoài, vừa không giống Quang Minh thần hội gắn kết chặt chẽ với lợi ích của đa số quốc gia. Nghiệp đoàn ma pháp luôn duy trì cân bằng, không làm kẻ địch với quốc gia nào, khiến cho đối phương cảnh giác, cũng không gần gũi với quốc gia nào, khiến cho các quốc gia khác đề phòng.

Theo trước mắt mà nói, nghiệp đoàn ma pháp đang làm được rất không tệ.

Ciro nhúm mày nhìn thân mình càng lúc càng thấp dần của Soso đang cúi đầu nghiên cứu ma pháp truyền tông trận, sau đó một lúc, cậu bé bỗng gục xuống

Xuất phát từ bản năng, hắn vươn tay đỡ cậu, sau đó nghe thấy từ trong ***g ngực truyền đến tiếng hít thở .

“ ... ”

Ciro đặt cậu lên thảm , đầu úp trên ghế dựa.

Soso khó chịu giật giật, ánh mắt hơi hé mở.

“Ngủ đi.” Ciro cũng không biết tại sao giọng mình lại trở nên dịu dàng nhẹ nhàng như vậy, nhưng đến khi hắn nhận ra, Soso đã cảm thấy mỹ mãn nhắm hai mắt lại.

Nhìn người trước mắt ngủ đến ngây thơ khờ khạo, hắn đột nhiên cảm thấy dường như mình vừa trở về thời điểm lạc đường ở rừng Mộng Yểm.

Tay không tự chủ được xoa xoa mái tóc ngắn vàng óng chói mắt của cậu, chiếc nhẫn vàng khảm đầu chim ưng to bản trên ngón tay phản chiếu ánh sáng, khiến cho mắt hắn đau nhói, lùi nhanh tay về.

Nhẫn chim ưng, tượng trưng cho thân phận hoàng thái tử đế quốc.

Hắn hạ tay xuống, chậm rãi ngồi về vị trí ban đầu.

Từ sau khi Soso bị truyền tông đến xe ngựa của Ciro, ngoại trừ buổi tối ngủ ở ngoài, Ciro không đuổi cậu về xe ngựa đằng trước nữa.

Soso thật mừng rỡ. Tuy Ciro không nói nhiều lắm, nhưng bên cạnh có người quen vẫn tốt hơn nhiều so với bốn vách tường. Cho nên mỗi ngày rời giường rửa mặt xong, cậu sẽ tự động đến xe ngựa của Ciro báo danh, rồi ở lại đến giờ đi ngủ mới trở về.

Sớm chiều ở chung, Soso bắt đầu quen dần với Ciro có chút xa lạ này, sau đó chậm rãi tìm ra càng ngày càng nhiều cảm giác quen thuộc.

Tỷ như thói quen vênh mặt hất hàm sai khiến.

Cho dù ở trong này không cần sửa sang văn kiện, nhưng Ciro vẫn theo bản năng sai đi rót nước, đưa đồ vật này nọ.

Soso ở trong xe rất nhàm chán, có đôi khi mở to mắt chờ mong nhìn Ciro đang không nói lời nào, hy vọng hắn sai khiến mình làm việc gì đó.

Ban đầu Ciro còn có chút hoài nghi với bầu không khí quý dị này, nhưng dần dà rút ra quy luật, khi nào Soso nhìn hắn không chớp mắt, hắn sẽ buông ra vài câu. Như là đem ghế từ bên trái sang bên phải bàn, lại từ bên phải đặt về bên trái. Soso cũng ngoan ngoãn làm theo.

Thời gian đảo mắt đã qua hơn một tháng.

Soso càng ngày càng im lặng, thường xuyên nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm người.

Ciro rốt cục nhịn không được hỏi: “Cậu có muốn ra ngoài chút không? “

Soso lắc đầu, “Bên ngoài thích khách nhiều lắm, không an toàn.”

Ciro hơi bất ngờ. Không tưởng được sau khi đáp ứng, cậu ấy thật sự chuẩn bị làm con tin ngoan ngoãn.

“Ciro.” Soso do dự mở miệng, “Anh nói, thư đã đến tay Dilin chưa?”

Ciro mặt không đổi sắc trả lời: “Không biết. Thư do Hayden phái người đưa.”

Hai tay Soso chống má, vẻ mặt buồn rầu, “Vậy không phải hồi âm của Dilin sẽ rất khó đến đây sao?”

Ciro nhìn cậu một cái: “Cậu ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Soso suy nghĩ một lát, nói: “Kỳ thật, anh ấy không mang thư về cũng không việc gì. Chỉ cần báo tin tức tôi ở trong này cho Dilin là được .”

Ciro nhướn mày.”Cậu cảm thấy ở trong này rất ổn?”

Soso chần chờ: “Tính vậy đi.”

“Tính vậy?”

“Không quá tự do.”

“Tôi học viện ma pháp hoàng gia cậu sẽ tự do.”

Chuyện về học viện ma pháp hoàng gia Kanding đế quốc, hơn một tháng qua, Cyrus đã giới thiệu ngắn gọn cho cậu. Cho nên Soso không còn bài xích đối với chuyện chuyển trường giống như ban đầu, nhưng vẫn kiên trì không chịu chuyển học bạ qua.

Cyrus vốn cũng không định giúp cậu chuyển học bạ, chuyển học bạ tất sẽ khiến cho người của học viện ma pháp St. Paders chú ý, cho nên biết thời biết thế không thúc ép.

Xe ngựa dần chậm lại.

“Điện hạ, nam tước Lawrence Jibrad đến.” Mở miệng ngoài cửa sổ là Gallon, đội trưởng đội cận vệ của hoàng thái tử, thân tín nhất bên người Cyrus.

“Lawrence?” Cyrus nhíu mày, “Cho hắn ta lại đây.”

Soso rõ ràng cảm thấy không khí trong thùng xe trở nên có chút ngưng trọng.

Qua một lát, có tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, có một người xoay người xuống ngựa, sau đó bước nhanh tới. Bước chân thực nặng nề, hiển nhiên rất mệt mỏi.

“Điện hạ!” Lawrence cũng không nói những lời dư thừa, đi thẳng vào vấn đề, “Thỉnh lập tức về vương đô!”

“Xảy ra chuyện gì?” Lawrence là cơ sở ngầm hẳn xếp đặt ở vương đô, nếu không phải chuyện cực kỳ khẩn cấp, gã tuyệt đối sẽ không đích thân tới.

Lawrence đáp: “Bệ hạ đang chuẩn bị sát nhập học viện ma pháp hoàng gia và học viện kỵ sĩ hoàng gia!”

15. Chương 15: Đế Quốc Vương Đô (năm)

Từ trước đó rất lâu, giữa học viện ma pháp hoàng gia và học viện kỵ sĩ hoàng gia của Kanding đế quốc đã tồn tại mối quan hệ thực vi diệu. Cho dù ở hai lĩnh vực khác nhau, nhưng danh hiệu học viện đứng đầu đế quốc trước sau chỉ có một. Giống như học viện ma pháp St. Paders và học viện Honorable St Sorvi, cạnh tranh giữa hai bên chưa từng công khai. Nhưng loại cạnh tranh ngầm ngầm này vẫn kéo dài từ khi thành lập đến khi hai viện trưởng đương nhiệm nhậm chức.

Viện trưởng đương nhiệm của học viện ma pháp hoàng gia, Olivia Fingen từng là đối thủ đáng gờm nhất của Bradley, thiếu chút nữa trở thành vị nữ hội trưởng nghiệp đoàn ma pháp đầu tiên trong lịch sử, nhưng cuối cùng bà buông tha cho thành tựu ở nghiệp đoàn ma pháp, trở về Kanding đế quốc. Có lời đồn rằng, đó là vì lời mời chân thành của hoàng hậu Samantha. Dù bà không có duyên với danh hiệu nữ hội trưởng nghiệp đoàn ma pháp đầu tiên, nhưng lại trở thành nữ viện trưởng đầu tiên của học viện ma pháp hoàng gia đế quốc. Quan hệ thân mật giữa bà và hoàng hậu Samantha từ trước tới giờ chưa bao giờ phải che giấu. Cho dù Kastalon nhị thế từng nhiều lần mượn sức hoặc chửi bới bà, nhưng đều không ảnh hưởng đến tình bạn giữa bà và hoàng hậu.

Sau khi Cyrus lên ngôi hoàng thái tử, bà được cho là nhân vật quan trọng nhất trong đảng hoàng thái tử.

Đối đầu với học viện ma pháp hoàng gia chính là học viện kỵ sĩ hoàng gia, từ trước đến giờ đều là những người thuộc phái bảo hoàng. Bọn họ chưa bao giờ thân cận với bất kì kẻ nào, đối tượng duy nhất họ nguyện trung thành là hoàng đế. Công trạng này có được bởi chức viện trưởng đều do đội trưởng đội cận vệ hoàng cung về hưu đảm nhiệm. Quy củ của kỵ sĩ khiến cho lòng trung thành của họ vô cùng kiên định, cũng khiến cho hoàng đế vô cùng yên tâm với họ.

Chính vì lập trường phức tạp này, cho nên khi Olivia vừa lên nhậm chức, học viện ma pháp hoàng gia và học viện kỹ sư hoàng gia đã biến cuộc đấu tranh thành càng ngày càng có xu hướng công khai, ác liệt.

Thậm chí hoàng đế còn thừa cơ mấy lần đề xuất sát nhập hai học viện, điều này ban đầu bị hoàng hậu Samantha phản đối mãnh liệt, sau khi hoàng hậu đi đảo Pearl tỉnh dưỡng, tiếng phản đối biến thành hoàng thái tử.

Vì vậy, sau khi biết Ciro không tỉnh dưỡng ở thành Mise mà đi Sangtu bí mật gặp Hayden, Kastalon nhị thế lập tức đưa chuyện này vào chương trình hội nghị, cũng chuẩn bị ra roi thúc ngựa nhanh chóng thực thi, tạo thành chuyện đã rồi.

Về phần chọn viện trưởng sau khi sát nhập, Ciro không cần nghĩ cũng biết đáp án.

“Điện hạ?” Lawrence lo lắng nhìn hấn.

Khóe miệng Ciro từ từ nhếch lên giấu cợt: “Nếu lão ta thích sát nhập đến vậy thì mặc kệ đi.”

Lawrence sững sốt, “Nhưng học viện ma pháp hoàng gia...” Đó là lực lượng kiên trung duy trì hoàng thái tử a!

Ciro nói: “Ta nhớ ở thành Mise có một học viện ma pháp hoa hồng gai đúng không?”

Lawrence ngẫm nghĩ: “Đúng vậy. Đó là một học viện tư nhân rất nhỏ.”

Ciro nói: “Mua nó giúp ta.”

Lawrence giật mình nhìn hấn.

“Sát nhập một học viện chỉ còn cái xác không, hấn là rất thú vị.” Cho dù hấn đang cười, nhưng đáy mắt tràn đầy âm lãnh.

Lawrence bừng tỉnh đại ngộ, cao hứng nói: “Điện hạ yên tâm, chuyện này giao cho tôi đi. Tôi nhất định sẽ phối hợp tốt với viện trưởng Olivia!”

Ciro gật đầu.

“Vậy tôi xin cáo từ trước.” Cho dù thân thể thực mệt mỏi, nhưng tinh thần già giờ phút này rất phấn khởi.

Ciro nói: “Nghỉ ngơi qua đêm rồi đi.”

Lawrence cảm kích đáp: “Đa tạ điện hạ, có điều tôi chịu được. Tôi đang vô cùng muốn nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Herbi.” Già hành lễ, sau đó nhanh chóng xoay người rời đi.

Gallon chuẩn bị cho già con ngựa khác.

Lawrence lên ngựa, rất nhanh biến mất khỏi trong tầm nhìn.

Soso từ đầu tới cuối đều yên lặng nghe, đến khi hoàn toàn không còn nghe thấy tiếng vó ngựa mới hỏi: “Về sau không có học viện ma pháp hoàng gia nữa ư?”

Ciro đáp: “Có.”

“Nhưng rõ ràng anh vừa mới nói muốn đi...” Soso cố gắng nhớ lại tên học viện ma pháp nhỏ vừa đề cập tới, “Học viện Hoa hồng.”

“Học viện ma pháp Hoa hồng gai.” Ciro sửa đúng.

Soso nhắm đi nhắm lại tên đó vài lần.

Ciro hỏi: “Cậu đang lẩm nhẩm cái gì đó?”

“Tôi đang nhớ tên.” Soso nghiêm túc, “Tôi không muốn về sau ngay cả tên học viện của mình cũng không nhớ rõ.”

Ciro nhướng mày: “Ai nói cậu phải học cái học viện này?”

“Rõ ràng anh vừa mới nói muốn mua...”

“Cậu chỉ cần nhớ rõ học viện ma pháp hoàng gia là được rồi.” Phụ thân hắn — Kastalon nhị thế “anh minh” tuyệt đối sẽ không để khối chiêu bài rực rỡ học viện ma pháp hoàng gia rơi vào tay hắn. Mà hắn cũng sẽ không để cho những người đó thấy mình lùi bước.

Xe ngựa vẫn dựa theo tốc độ định trước chậm rãi chuyển bánh .

Sau một tháng lễ tám ngày rời Sangtu, cuối cùng về tới thành Mise.

Thành chủ Harold nhận được tin Ciro về thành đã sớm đứng ở cổng thành cung nghênh.

Gallon dẫn ông ta tới trước xe ngựa Ciro.

Ciro ở trong xe dùng giọng điệu suy yếu nói: “Ta muốn nghỉ ngơi .”

Harold xác định là hắn, vội tươi cười, theo sau xe ngựa vào thành, đến khi xe ngựa vào biệt trang, ông ta bị thị vệ canh giữ ở cửa cản lại. Ông đứng ở cửa một lát mới xoay người rời đi.

Biệt trang là sản nghiệp của hoàng hậu Samantha. Là người thừa kế duy nhất của Telozzo, một trong những gia tộc cổ xưa nhất đế quốc, tài sản của nàng thậm chí còn nhiều hơn tư khối của hoàng đế. Đó cũng là một trong nguyên nhân tại sao quan hệ Đế hậu không hòa hợp. Bởi vì sau mỗi lần cãi nhau, Kastalon nhị thế sẽ phát hiện vợ mình lại đi tuần tra tài sản mang tên nàng.

Đương nhiên, nguyên nhân cơ bản nhất latalinh nhân của Kastalon nhị thế, được xưng là mỹ nhân trần châu Rachel phụ nhân cùng con tư sinh của nàng với hoàng đế — hoàng tử Howl. Cơn giận bị phản bội khiến cho hoàng hậu Samantha lập tức đoạn tuyệt với Kastalon nhị thế, cũng rất nhanh dọn ra ngoài hoàng cung. Nếu không phải vì hoàng hậu không có quyền ly hôn, nàng thậm chí có thể sẽ một cước đá bay Kastalon nhị thế khỏi vị trí đức ông chồng của nàng.

Từ đó về sau, đế hậu đế quốc liên ẩn ẩn trở thành hai phe phái đối đầu. Sau khi hoàng thái tử tiền nhiệm qua đời, mâu thuẫn này càng đạt tới cao trào.

Kastalon nhị thế hao bao tâm huyết, muốn đưa hoàng tử Howl, con trai của lão với phu nhân Rachel lên ngôi hoàng thái tử, nhưng cuối cùng lại thua trước thế lực phản đối do hoàng hậu Samantha cầm đầu. Có điều, tuy Ciro lên làm hoàng thái tử, nhưng vị trí của hắn không quá vững chắc, trong đó trở lực và áp lực lớn nhất đến từ chính cha ruột của mình, người đàn ông quyền thế nhất đế quốc — Kastalon nhị thế.

Thế nhưng trong mắt của Ciro, phụ thân hắn chẳng qua chỉ là một con rối bị thế lực sau lưng ông ta điều khiển.

Hắn sẽ đánh bại ông ta, nhất thiết phải đánh bại ông ta!

Soso được sắp xếp ở trong khách phòng cùng tầng với Ciro, khoảng cách giữa hai cánh cửa đại khái chỉ có mười thước.

Thế mà sau khi đến biệt trang, cậu phát hiện cơ hội gặp Ciro càng ngày càng ít. Trước đây giờ ăn cơm còn có thể ngồi cùng nhau, về sau, trên bàn cơm chỉ còn bóng dáng một mình cậu.

Evra vẫn là thị vệ bên người cho Soso, trước sau như một nhất quyết kiếm lời.

Sau ba ngày trống vắng, Soso bắt đầu tự tìm chuyện làm. Cậu rất nhanh phát hiện vườn hoa lớn trong biệt trang là một nơi thú vị. Có lẽ liên quan tới cấu tạo và tính chất đất đai, có lẽ liên quan tới chuyện cậu tiến bộ , tóm lại tường đất của cậu ở trong này cao hơn rõ rệt vài cm. Phát hiện đó khiến cho cậu tăng mạnh niềm tin vào học tập. Cậu bắt đầu nhớ lại tri thức học được ở St Paders, cũng cố gắng áp dụng chúng vào thực tiễn.

Một ngày nọ, cậu tưới hoa xong, đang dùng thổ hệ ma pháp làm tơi đất, chợt nghe thấy một giọng nói lãnh ngạo khó phân biệt nam nữ vang lên phía sau, “Chính là cậu ta?”

“Đúng vậy.” Giọng Ciro.

Soso giật mình rút tay, đám đất vừa bị đảo lộn rất nhanh ngã trở về. Cậu quay đầu, Ciro đang đứng bên một người uy phong. Cậu chỉ có thể hình dung đối phương thành uy phong, bởi vì không thể nhận ra giới tính người đó.

“Ta là Olivia Fingen.” Người đó giới thiệu ngắn gọn, không đợi Soso kịp phản ứng, liền tiến lên từng bước, đặt tay lên trán cậu.

Qua một lát.

Olivia nhú mày: “Trò bị phong ấn à?”

Soso thành thành thật thật gật đầu.

Ciro hỏi: “Có thể cởi bỏ không?”

“Không cần thiết.” Olivia nói, “Ta cảm thấy phong ấn này có mục đích tốt.”

Soso mở miệng: “Là phong ấn của đạo sư Clarklan.”

“Tommy Clarklan? Vậy trò cứ giữ phong ấn đi.” Bà nói với Ciro, “Cậu ấy không thích hợp làm học sinh của ta.”

Ciro nhú mày, “Không thể xem xét sao?”

“Ta không muốn lãng phí thời gian của ta và cậu bé. Có điều ta sẽ sắp xếp cho cậu ấy một người thầy thích hợp.” Olivia nói nhanh, không chừa đường nào thương lượng.

Soso sợ Ciro khó xử, vội nói: “Tôi bằng lòng tuân theo sắp xếp của viện trưởng.” Lúc trước Ciro từng giới thiệu qua cho cậu tên của viện trưởng học viện ma pháp hoàng gia.

Olivia nói: “Ngày mai trò sẽ đến trường.”

Soso ngơ ngẩn, theo bản năng nhìn về phía Ciro, lúng ta lúng túng hỏi: “Nhanh vậy sao?”

16. Chương 16: Vương Đô Đế Quốc (sáu)

“Khai giảng đã được hai tháng, nếu trò ngại mau, có thể đợi đến học kỳ sau.” Olivia dùng giấy lát, “Như vậy rất tốt, không cần xếp lớp.”

Soso rụt bả vai.

Ciro không nói chuyện, chỉ nhìn Soso, như muốn để cậu tự lựa chọn.

Olivia thấy cậu im lặng, trực tiếp coi như đã đồng ý, tiếp tục nói: “Trò muốn lấy thân phận vương tử Julian nhập học, hay là thân phận khác?”

Soso mờ mịt.

Lần này Ciro thay cậu quyết định, “Thân phận khác.”

Olivia nói: “Vậy kêu là Mark đi.”

Soso lúc này mới hiểu ý tứ của bọn họ, nhỏ giọng: “Con có thể lấy tên là Mike không?” Lúc trước cậu mai danh ẩn tích, vất vả lắm thích ứng với cái tên Mike, nếu đổi thành Mark, chỉ sợ lại cần một đoạn thời gian nữa để thích ứng.

Olivia dứt khoát, “Có thể. Trò không lấy thân phận vương tử Julian nhập học, vậy ta sẽ sắp xếp ký túc xá cho trò. Cứ thế đi, còn chuyện gì không?” Câu cuối cùng là hỏi Ciro.

Ciro mỉm cười: “Cám ơn dì, dì Olivia.”

Sắc mặt Olivia dịu đi, “Mẫu thân con rất hay nhắc đến con trong thư, ta nghĩ cô ấy nhớ con lắm, có thời gian nhớ đi thăm mẹ, cô ấy ở một người trên đảo nhất định rất cô đơn.”

Ciro nói: “Vâng. Có điều phải đợi sự tình ổn thỏa đã.”

Olivia thở dài. Lấy tình thế trước mắt của vương đô mà nói, muốn ổn thỏa đại khái phải chờ đến khi Kastalon nhệ thế thoái vị.

Bà nhanh chóng rời đi, nhưng Ciro không đi cùng bà như Soso tưởng, mà ở lại hỏi cậu, “Đã quen chưa?”

“Tốt rồi.” Soso cố gắng tươi cười.

Ciro nói: “Chuẩn bị đi, ta dẫn cậu đi dạo trong thành.”

Soso vừa vui mừng vừa kinh ngạc mở to hai mắt, lập tức lo lắng hỏi: “Có phiền gì đến thời giờ của anh không?”

Ciro đáp: “Chiều nay ta rảnh.”

Soso cúi đầu nhìn quần áo mình dính đầy bùn đất, nhỏ giọng: “Có thể chờ tôi chút không? Tôi muốn đi thay quần áo.”

“Đương nhiên.”

Thành Mise nằm gần vương đô Fariel của Kanding đế quốc, phong cách thành thị thập phần tương tự vương đô. Đường chính cho xe chạy rộng rãi, ước chừng rộng hơn mười thước, cửa hàng hai bên đường theo phong cách gọn gàng giản lược, ngăn nắp, tuy không rực rỡ, nhưng sạch sẽ ưa nhìn.

Soso nằm úp sấp bên cửa sổ, tò mò nhìn phong cảnh hai bên phố.

Bởi vì quan hệ minh hữu, phong cách của Julian và Shamanlier có chút tương tự, đều thích vẻ đẹp dịu dàng tinh tế, đường phố mang vẻ tao nhã như thơ như họa, hoàn toàn khác với Kanding đế quốc.

Xe ngựa dừng trước một cửa hàng.

Soso nhảy xuống xe trước, tò mò nhìn cửa hàng màu xám.

“Đây là hiệu tạp hoá.” Giro nói xong, đẩy cửa vào.

Soso theo sau hẳn một tắc không rời.

Hàng trong hiệu tạp hoá rực rỡ muôn màu, đồ ăn, đồ dùng, đồ chơi cái gì cũng có. Thậm chí cậu còn nhìn thấy một vài đồ dùng ma pháp, chẳng qua so sánh với những thứ khác, giá cả của chúng đắt hơn nhiều.

Chủ tiệm tạp hoá ngồi sau quầy, chỉ dùng mắt chăm chú nhìn bọn họ, không đứng dậy tiếp đón.

“Cậu có biết trong cửa hàng bán những thứ nào không?” Giro hỏi.

“A?” Soso đảo mắt quanh cửa hàng, “Mấy thứ này à?”

“Nhớ được bao nhiêu loại?”

Soso cúi đầu suy tư một lát, “Đại khái bảy tám loại.”

Ciro nói: “Nhớ đại khái là được.”

Tuy không biết tại sao hẳn bắt cậu nhớ hàng hóa trong tiệm, nhưng Soso vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

Ciro thừa dịp cậu cố gắng ghi nhớ, chọn một thứ trong đám hàng ma pháp, đưa cho ông chủ.

Mua bán hoàn thành.

“Tôi chỉ nhớ rõ mười ba thứ.” Soso thấy hẳn lại nhìn qua, uể oải nói. Trí nhớ của cậu không tốt, luôn quên đông quên tây, cho dù hiện giờ nhớ được mười ba thứ, cậu không thể cam đoan xoay người xong có còn là mười ba không.

“Tặng cậu.” Giro đưa cái hòm hình chữ nhật trong tay cho cậu.

Soso ngẩn ra, lập tức ngẩng đầu tròn mắt nhìn hẳn, hưng phấn hỏi: “Cho tôi ?”

“Ừ.”

Cậu nhận lấy, vừa chờ mong lại vừa ngượng ngùng: “Có thể mở ra bây giờ không?”

“Có thể.” Đại khái bị vẻ mặt sung sướng của cậu cuốn hút, Giro cũng mỉm cười.

Soso mở hòm, bên trong đặt một ma pháp bóng làm từ gỗ hắc đào. Trên ma pháp bóng không có bảo thạch chú ngữ hay hoa văn gì cả, là loại được bán tràn lan nhất rộng rãi nhất trong chợ.

Nhưng đối với Soso, đây đã là lễ vật rất quý . Chỉ ít đây là lễ vật đầu tiên từ khi cậu học tập ma pháp.”Cảm ơn.”Cậu ngẩng đầu, trong đôi mắt to tràn ngập xúc động và cảm kích.

Ciro quay đầu tránh ánh mắt cậu, “Đi thôi. Ta mang cậu đi mua ít quần áo.”

“Quần áo của tôi đủ mặc rồi.” Trước khi Soso rời nhà trốn đi đã chuẩn bị tương đối đầy đủ.

Ciro không trả lời, trực tiếp kéo cậu ra khỏi cửa.

Nơi họ đến là phố buôn bán, trên đường mở đủ loại cửa hàng. Giro dễ dàng tìm được một cửa hiệu quần áo trông không quá cao cấp, mua bốn bộ quần áo giá cả phù hợp.

Soso ôm quần áo, phấn khởi đến đỏ mặt. Nhưng cậu lại có chút ngượng ngùng, vì thế càng không ngừng nói lời cảm ơn.

Chuyến mua sắm của Giro chưa dừng lại, giày, mũ, tất... Thậm chí hẵn nghĩ tới cả quần lót.

Mặt Soso đã đỏ đến không thể đỏ hơn, có điều lần này pha thêm xấu hổ.

Đi dạo một buổi chiều, rốt cục mua đủ tất cả đồ đạc cần thiết, hai người lúc này mới ngồi xe quay về biệt trang.

Trên đường, Giro nói với Soso gần như đang chôn mình trong đồng quà tặng: “Bắt đầu từ ngày mai, tên của cậu là Mike.”

Soso cố gắng bỏ chiếc túi to trên người ra, để có thể nhìn thấy Giro, “Tôi sẽ nhớ rõ.”

Ciro nói tiếp: “Cậu tới từ trấn Chelsea vùng tây biên giới của Kanding đế quốc, là con một chủ tiệm tạp hóa. Mẹ cậu là hậu duệ của một tử tước gia cảnh sa sút.”

Soso nghi hoặc: “Tiệm tạp hóa?”

Ciro nói: “Chỉ cần biết đại khái cái gì là tiệm tạp hoá là được, người khác sẽ không hỏi kỹ đâu.” Bởi vì đa phần không ai hứng thú với loại cửa hàng thông thường này cả.

Soso ngơ ngác đồng ý.

Ciro nói: “Bắt đầu từ mai, cậu phải mặc quần áo ta mua.” Con ông chủ tiệm tạp hóa không thể mua được chất liệu quần áo Soso mặc trên người.

Về mặt Soso có chút buồn bực, qua một lát, mới nhẹ nhàng gật đầu.

“Còn nữa,” Giro nói, “Đừng để người khác phát hiện cậu có túi không gian.”

Soso gục đầu xuống, nhẹ nhẹ xoa bụng.

Ciro cảm nhận được cậu rầu rĩ không vui, hiếm khi nhượng bộ hỏi: “Buổi tối muốn ăn gì?”

Soso chậm chậm ngẩng đầu, “Bánh mì đen.”

Ciro nhíu mày, “Bánh mì đen?”

Soso nghiêm túc: “Tôi nghe nói, rất nhiều dân nghèo đều phải ăn bánh mì đen. Tôi muốn nếm thử một chút, như vậy mới có thể diễn cho giống.”

“Kanding đế quốc không có nhiều dân nghèo như vậy.” Giro dừng giây lát, lại nói, “Hơn nữa cậu là con của chủ tiệm tạp hóa, không phải dân nghèo .”

“Buôn bán của tiệm tạp hoá có thể không được tốt.”

“...Tiệm tạp hóa nhà cậu buôn bán tốt lắm.”

“Được rồi.”

Ngày hôm sau, Soso theo Olivia đi vào ban 3 năm nhất của học viện ma pháp hoàng gia Kanding đế quốc.

Trước mặt mười lăm bạn học, Soso tự giới thiệu: “Tổ tên là Mike, đến từ trấn Chelsea vùng tây biên giới Kanding đế quốc. Cha tổ là ông chủ của một cửa tiệm tạp hóa buôn bán tốt lắm, mẹ tổ là hậu duệ của một

tử tước gia cảnh sa sút. Có điều từ khi bà và ông chủ tiệm tạp hóa, á, ý tớ là cha tớ, kết hôn, sẽ không phải ăn bánh mì đen nữa.”

Olivia: “...”

Rất nhiều năm sau, bạn tốt nhất của Soso, Frank đã thuật lại ấn tượng đầu tiên về cậu như thế này:

“Người nào mà có khiếu hài hước quá a. Chính cậu ta còn phải ghen cười đến mức đỏ bừng cả mặt.”

Việc xếp lớp của Soso không gây ra oanh động gì lớn, đa số người còn đang chú ý vào cuộc tỷ thí sắp tới với học viện kỵ sĩ hoàng gia.

Tuy đề nghị sát nhập học viện ma pháp hoàng gia và học viện kỵ sĩ hoàng gia tạm thời chưa được tiến hành do gặp phải kháng nghị của Olivia, nhưng hiển nhiên Kastalon nhị thế vẫn chưa hết hy vọng, lần này lão lấy cớ muốn noi theo trận đấu giữa học viện ma pháp St. Paders và học viện Honorable St Sorvi, nhằm xúc tiến hiểu biết và trao đổi giữa hai học viện. Quan hệ giữa Olivia và hoàng đế không khỏi trở nên hoàn toàn bế tắc, rốt cục phải chấp thuận một trận đấu mà theo đánh giá của bà là chẳng có chút ý nghĩa nào.

17. Chương 17: Vương Đô Đế Quốc (bảy)

Hai học viện không hòa hợp bắt nguồn từ lâu, oán hận chất chứa đã sâu. So sánh với học viện kỵ sĩ hoàng gia bị ước thúc bởi đủ loại quy củ kỵ sĩ: khoan dung, thông cảm, nhân từ, hữu ái, oán giận của học viện ma pháp hoàng gia rõ ràng hơn nhiều. Gần như mỗi tân sinh vừa vào học sẽ được đàn anh đàn chị trong trường ân cần dạy bảo một phen về tất cả những việc đại gian đại ác khiến người ta giận sôi từ trước đến nay của học viện kỵ sĩ gây ra cho học viện ma pháp. Đại khái sau một hồi, những tân sinh vừa mới như tờ giấy trắng nay trong đầu đã bị nhồi đầy những “việc xấu loang lỗ” của học viện kỵ sĩ cùng với “sứ mệnh thần thánh” của học viện ma pháp.

Khi Soso đi vào ký túc xá, hành lang không một bóng người, bạn cùng phòng cũng không có trong phòng.

Thấy hai cái giường bị chất đầy đồ, cậu luống cuống nhìn sang thầy giáo quản lý đời sống của học viện.

Thầy quản lý nhìn trái nhìn phải, một lòng tay chỉ vào cái giường có trải ga khá sạch sẽ: “Trò ngủ ở đây.”

Soso nói: “Nhưng trên giường có đồ.”

“Vậy bỏ chúng ra chỗ khác.”

“Đó là đồ của người khác.” Soso khó xử nhìn hần.

Thầy quản lý nhất thời cảm thấy mặt hơi nóng, giọng điệu có chút cứng nhắc, “Phòng đôi chỉ còn lại một phòng này.”

Soso kéo thùng đựng quần áo của Ciro, chậm chậm đến bên cái ghế trống duy nhất trong phòng ngồi xuống.

“Trò làm gì vậy?” Thầy quản lý hỏi.

Soso nói: “Em chờ cậu ấy về.”

“Có lẽ đến khuya cậu ta mới về.” Là thầy quản lý đời sống, hần nắm rõ sinh hoạt của mọi học sinh trong ký túc xá.

Soso mỉm cười: “Không sao a.”

“...” Thầy quản lý yên lặng xoay người đóng cửa

Kenneth một hồi lâu bước trở lại ký túc xá, đang định tắm rửa đi ngủ thì bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ đến bất động nửa ngày, “Hai người... đang làm cái gì đó?”

Thầy quản lý không quay đầu lại đáp: “Chơi cờ.”

“... Tại sao chơi cờ trong phòng em?” Kenneth buồn bực.

“Ăn!” Sau khi giải quyết xong quân cờ cuối cùng của Soso, thầy quản lý mới cảm thấy mỹ mãn đứng lên, nói với Kenneth, “Đây là bạn cùng phòng mới của trò, Mike.”

Soso ngẩng mặt, ánh mắt gắt gao nhìn bàn cờ chằm chằm.

“Mike?” Thầy quản lý nói lớn hơn.

Soso vẫn không phản ứng.

“Mike!” Thầy quản lý xoay người, lấy ngón tay gõ xuống bàn cờ.

Soso mờ mịt ngẩng đầu.

Thầy quản lý bĩu môi về phía Kenneth, “Mike, giới thiệu bản thân đi.”

“Mike?” Soso đột nhiên tỉnh lại, phút chốc đứng lên, trừng to mắt tự giới thiệu: “Tớ là Mike. Đến từ Kanding để quốc... A! Từ trần gì ấy nhỉ?”

Kenneth nói: ” Học sinh của học viện ma pháp hoàng gia đều đến từ Kanding để quốc.”

Soso đỏ mặt, “Tớ, tớ đến từ một trần nhỏ.”

Trong mắt Kenneth có chút khinh miệt, “Cái đó thì đúng là tương đối hiếm lạ.”

“Cha tớ là ông chủ cửa tiệm tạp hoá, mẹ tớ là một quý tộc, nhưng mà xuống dốc rồi. Cho nên tớ chưa phải ăn bánh mì đen.” Soso một hơi nói xong.

Kenneth và thầy quản lý đều lấy ánh mắt quái dị nhìn cậu.

Soso bị nhìn chăm chú càng thêm khẩn trương, mặt càng lúc càng đỏ, nói chuyện càng thêm lắp bắp, “Thật, thật sự. Mẹ tớ trước khi gả cho cha tớ, ăn rồi.”

Thầy quản lý hoàn hồn, vội ho một tiếng: “Đây là Kenneth, cậu ta ở ban 2. Các trò làm quen đi.”

Soso vươn tay, lộ ra khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, “Xin chào, tớ là Mike.”

Kenneth không để ý tới cậu, quay đầu nhìn thầy quản lý: “Em muốn ở một mình một gian.”

Thầy quản lý nói: “Trò biết quy định của học viện rồi đấy.”

Kenneth nhíu mày: “Không còn phòng nào khác sao?”

“Không.” Thầy quản lý nói xong, liền thu hồi bàn cờ, thuận tiện mang cái ghế nhỏ đi. Thấy Kenneth kinh ngạc nhìn mình, hắn giải thích: “Đây là của ta. Ngủ ngon!”

Xác định cửa đã đóng kín, tiếng bước chân đã đi xa, Kenneth quay đầu lại vô cùng bất mãn trừng Soso, “Mi nhảy ra từ chỗ nào?”

“Tớ đến từ... một trần nhỏ của Kanding để quốc.” Soso khẩn trương nhìn y, sợ y hỏi trần nào sẽ đáp không được.

Kenneth hiển nhiên chẳng chút hứng thú với xuất thân của cậu, y tiện tay mang đồ trên giường trái ném đến chỗ trống sau giường phải, “Ngủ đi.”

“Cám ơn.”

“Trước tiên mi dọn đồ đã, lát nữa ta có lời muốn nói.”

“Được.” Soso cho rằng cùng bạn cùng phòng tìm hiểu lẫn nhau là cơ sở để phát triển tình bạn tốt đẹp. Cậu quay sang gỡ ga giường cũ, sau đó tìm kiếm trong rương. Nhưng Ciro lo lắng tới cả quần lót hiển nhiên lại không ngờ đến học viện ma pháp hoàng gia trang bị đầy đủ mọi thứ vẫn yêu cầu tự chuẩn bị ga giường. Cho nên cuối cùng cậu chỉ có thể lật mặt ga giường cũ trải lên trên.

Kenneth nhìn cậu mất nửa giờ phủ ga giường, lại mất gần hai giờ sửa sang quần áo... thật sự nhện không được ngáp một cái.”Bỏ đi, ngày mai chúng ta bàn lại, ta đi ngủ trước đây!”

“A, thật có lỗi.” Soso nhanh chóng đóng thùng, sau đó ngoan ngoãn ngồi khoanh chân trên giường, “Mời nói.”

“...” Kenneth cố mở mắt: “Kỳ thật ta chỉ muốn nói với mi một câu.”

Soso nghiêm túc lắng nghe.

“Tuy chúng ta ở cùng một ký túc xá, nhưng ta và mi trước kia, bây giờ, tương lai đều không có bất cứ quan hệ gì. Cho nên, ngoại trừ vào cùng một cửa ký túc, ta không muốn ở bất kỳ thời gian nào địa điểm nào vì sự tình nào mà sinh ra quan hệ gì với mi. Hiểu chưa?”

Soso chớp chớp mắt, “Tại sao?”

“Bởi vì chúng ta thuộc hai phái khác nhau!”

Soso hit một ngụm khí, tưởng bí mật mình đến từ Julian bị vạch trần, mồ hôi lạnh nhất thời toát ra.

Kenneth thấy sắc mặt cậu trắng bệch, hoảng sợ, “Mi làm sao vậy?”

“Cậu, làm sao cậu biết?”

“A?”

“Chúng ta thuộc hai phái khác nhau?” Soso nhìn y chăm chăm.

Kenneth cười nhạo: “Mi cho rằng ai cũng có thể gia nhập với chúng ta sao? Ta hiểu Audis, cậu ấy sẽ không thích mi, lại càng không thu nhận mi.”

“Audis?” Soso mờ mịt.

Kenneth trừng cậu, tựa hồ muốn tìm dấu vết nguy trang để lại trong mắt cậu, nhưng nửa giờ sau, y bỏ cuộc, bước thẳng lên giường kéo chăn ngủ.

Soso ngơ ngác hỏi: “Nói xong rồi?”

Trả lời cậu chính là tiếng xoay người.

“Ngủ ngon.” Soso thấp giọng nói, rồi tiếp tục xuống giường thu dọn đồ đạc.

Mất cả đêm thu dọn, ký túc xá của Soso rốt cục khôi phục bộ mặt ban đầu, nhưng cái giá phải trả là đến muộn buổi học đầu tiên.

Nhìn thấy một đôi mực kính quét đến, Soso cúi đầu thấp đến nỗi suýt đụng vào đầu gối.

“Trò là học sinh mới hử?” Danton đẩy cặp kính sắp hạ xuống mũi, nheo mắt cao thấp đánh giá cậu rồi nói, “Tìm vị trí ngồi đi.”

“Cám ơn thầy.” Soso vội vàng xoay người chạy tới chỗ ngồi.

Chỗ ngồi trong lớp phân hai bên trái phải, ở giữa là lối đi. Vừa lúc bên trái bên phải đều còn thừa một chỗ trống, gần như tất cả mọi ánh mắt đều nhìn cậu, tựa hồ đang chờ đợi cậu lựa chọn.

Soso chẳng nghĩ ngợi gì, chỉ mong sớm được ngồi xuống, cho nên không chút do dự lựa chọn vị trí bên phải gần mình hơn.

Mông cậu vừa chạm vào ghế, chợt nghe thấy từ bên trái truyền đến vài tiếng hừ lạnh lớn nhỏ không đồng nhất.

Cậu sững sốt, theo bản năng nhìn về phía thầy giáo.

Danton cúi đầu tránh ánh mắt cậu, tiếp tục giải thích nhược điểm của việc sử dụng hỏa cầu thuật trên diện tích lớn.

Bạn học ngồi bên cạnh Soso nhỏ giọng: “Hi, tớ là Patrick.”

“Xin chào, tớ là Mike.” Soso cao hứng đáp lại.

Bởi vì giọng cậu hơi lớn, dẫn tới tiếng ho khan không vui của Danton trên bục giảng.

Soso vội vàng cúi đầu.

Patrick cười: “Không sao đâu. Ông già Danton mặc kệ chúng ta mà.”

Soso lần này đã có kinh nghiệm, nhẹ giọng hỏi: “Tại sao thầy lại dạy ma pháp hỏa hệ?”

Patrick sửng sốt: “Bởi vì thầy ấy là ma pháp sư hỏa hệ.”

“A, cậu cũng là ma pháp sư hỏa hệ sao?” Soso trừng to mắt.

Patrick gật đầu: “Đương nhiên, ban 3 đều là ma pháp sư hỏa hệ. Chẳng lẽ cậu không phải?”

Soso đáp: “... Tớ là thổ hệ.”

“...” Patrick giật mình nhìn cậu, “Vậy sao cậu lại ở trong này?”

Soso mơ hồ nói: “Tớ cũng không biết.”

Patrick thông cảm vỗ vỗ vai cậu, “Trận đấu với học viện kỳ sĩ sắp bắt đầu, học viện bề bộn nhiều việc, có lẽ phạm chút sai lầm. Chờ học kỳ sau xin điều chỉnh là được.”

Soso gật gù đầu.

“Có điều, ” Patrick thông cảm nhìn cậu, “Có thể cậu sẽ phải lưu ban một năm.”

“Không sao, được học là tốt rồi.” Soso nói.

Patrick vừa lòng gật đầu, “Có quyết tâm. Dù cậu chọn sai hệ, nhưng không chọn sai trận doanh đâu, quân đoàn Tulip chúng ta đều là tinh anh, vô cùng hùng mạnh.”

Soso ngơ ngác: “Quân đoàn Tulip?”

Patrick xắn tay áo, lộ ra hình xăm Tulip trên cánh tay, “Chính là cái này.” Hắn thấy Soso vẫn giữ vẻ mặt không hiểu, bất đắc dĩ nói, “Bỏ đi, tan học tớ giải thích cho cậu nghe.” Cứ phải thăm thì như vậy chẳng thoải mái gì cả.

18. Chương 18: Vương Đô Đế Quốc (tám)

Thật vất vả đợi đến khi tan học, Patrick lập tức kéo Soso tới trước mặt một thiếu niên nom thập phần hướng nội, giới thiệu: “Đây là thủ lĩnh quân đoàn Tulip của chúng ta, Frank!”

Frank mỉm cười với cậu, “Lời giới thiệu bản thân của cậu rất thú vị.”

Soso đáp: “Cám ơn, xin chào.”

Hai người nhìn nhau một lát, Frank rốt cục bại trận, nói với Patrick: “Cậu giới thiệu một chút cho cậu ấy về quân đoàn của chúng ta đi.”

Patrick vỗ vỗ ngực, “Thủ lĩnh, yên tâm, giao cho tớ là đúng rồi.” Nói xong, hắn lôi kéo Soso ra một góc.

Những người khác tuy thấy nhưng không hề trách hành vi của hắn, tự giác nhường chỗ, ngồi xuống vị trí ban đầu của họ.

Patrick thấy Soso tò mò mở to hai mắt, giải thích: “Bọn họ đều là người quân đoàn Tulip, về sau đều là anh em của cậu, không cần khách khí với họ đâu.”

Soso chớp chớp mắt: “Quân đoàn Tulip là cái gì?”

“Chính là chúng ta a.” Patrick lại xắn áo lộ ra cánh tay.

Soso nhìn hình xăm trên cánh tay, lại nhìn hắn, vẫn ngơ ngác.

“Cậu có biết nguyên soái Hayden • Navister không ?” Giọng điệu của Patrick mang theo chút kiêu ngạo.

“Biết.” Soso lập tức gật đầu.

“Vậy cậu nên biết, trước khi Hayden đại nhân đi lên vị trí nguyên soái, Navister cũng chỉ là một gia tộc nhỏ bé trong đông đảo quý tộc đế quốc. Nhưng mà,” Hấn đột nhiên chuyển giọng, ngữ khí trở nên đông dạc, “Hết thấy đều thay đổi sau khi Hayden đại nhân xuất hiện. Ngài dùng vô số quân công chứng tỏ bản thân và được ban tặng danh hiệu chiến tướng tuyệt thế! Trong lịch sử đế quốc, ngoại trừ hoàng tử đảm nhiệm chức vị nguyên soái, chưa từng có nguyên soái nào trẻ tuổi bằng ngài! Cậu biết điều này có ý nghĩa gì không?”

“Ý nghĩa gì?”

“Ngài ấy là thiên tài, siêu cấp thiên tài!” Patrick hô vang, bốn phía lập tức ào ào vỗ tay, đối lập mãnh liệt với đầu còn lại rất tĩnh mịch của phòng học.

Patrick cười tủm tỉm: “Chắc là cậu hiểu được ý nghĩa của quân đoàn Tulip rồi chứ?”

Soso nghĩ nghĩ: “Tulip cùng Hayden có quan hệ gì không?”

“Có quan hệ gì không á?” Patrick khoa trương nhìn cậu, “Chẳng lẽ cậu không biết dấu hiệu của gia tộc Navister chính là Tulip tím sao? Đương nhiên, bởi vì chúng ta chưa gia nhập quân đoàn Tulip tím, cho nên không thể xăm Tulip màu tím.” Hấn có chút tiếc nuối nhìn bông Tulip vàng trên cánh tay.

Soso chợt hỏi: “Các cậu đều là người sùng bái Hayden?”

“Không, là chúng ta.” Patrick ôm vai cậu, “Từ thời khắc cậu lựa chọn ngồi bên phía chúng tớ, cậu chính là thành viên của quân đoàn Tulip!”

Soso hoảng hốt hiểu ra. “Nếu lúc ấy tớ chọn bên trái thì...”

Giọng Patrick lập tức trầm xuống, “Thì cậu sẽ rơi vào vực sâu trọn đời không thể xoay người! Audis đại khái là người tự đại, vô lễ, bừa bãi, ngạo mạn nhất từ khi học viện ma pháp hoàng gia thành lập đến giờ.”

“Audis?” Soso cảm thấy tên này quen quen.

“Hấn là học sinh ban 1, am hiểu ma pháp thổ hệ, bị quân đoàn ma thú cho là thiên tài vĩ đại nhất học viện ma pháp hoàng gia từ trước tới nay. Đó là bởi vì bọn họ không tính Hayden đại nhân vào!”

“Quân đoàn Ma thú?”

Patrick khinh thường nói: “Đồ đảng của gia tộc Dana, cũng chính là gia tộc của Audis, là một con rồng vàng sừng xanh, ma thú trong truyền thuyết, cho nên chúng ta gọi bọn họ là quân đoàn ma thú. Trên thực tế, hành động của bọn họ cũng rất xứng với danh hiệu này!”

Soso nghe xong càng cảm thấy loạn óc.

Patrick đặt hai tay lên vai cậu, dùng giọng điệu vạn phần trịnh trọng nói: “Tóm lại, cậu phải nhớ kỹ. Cậu là người quân đoàn Tulip, nhân vật cậu sùng kính nhất chính là nguyên soái Hayden • Navister! Địch nhân lớn nhất của cậu là Audis • Dana, hấn là lãnh tụ tinh thần của quân đoàn ma thú, mà người quản lý chân chính của quân đoàn ma thú chính là Kenneth • Porto.”

“Kenneth?”

Patrick hỏi: “Cậu từng nghe về nó?”

“Cậu ta là bạn cùng phòng của tớ.”

“...” Hai tay đặt trên vai Soso đột nhiên dụng lực, Patrick lập tức tăng tốc độ tấy não, “Vậy cậu nhất định biết rõ tên Kenneth kia có bao nhiêu xun xoe, cỡ nào vô sỉ, cỡ nào ti bỉ lại thích điệu bộ đến mức nào!”

Soso nhăn mặt, “Đau.”

Patrick lúc này mới ý thức được bản thân quá mức kích động, cười gượng thu tay: “Dù sao cậu coi chừng nó là được rồi. Gia tộc Porto vốn cũng bị hoàng đế bệ hạ lôi ra xử lý từ trong đám quý tộc, nhưng do Kenneth ôm lấy chân Audis, cuối cùng gia tộc Porto mới giữ lại được một tòa biệt thự nhỏ và tước vị quý tộc.”

Soso nói: “Cậu bảo, Hayden cũng xuất thân từ quý tộc nhỏ, nói không chừng về sau Kenneth sẽ biến thành một nhân vật lớn.”

“Mông cậu rốt cục ngồi ở bên nào ?” Patrick trừng cậu.

Giọng Soso nhất thời yếu đi, “Tớ chỉ cảm thấy như vậy thôi mà.”

Nhìn khuôn mặt tròn tròn của cậu nhóc, trong lòng Patrick càng lúc càng mềm nhũn, “Cậu phải nhanh thích ứng một chút, ở học viện ma pháp hoàng gia, không phải Tulip thì là ma thú, cậu đã lựa chọn chúng tớ thì không thể lựa chọn bọn họ được nữa. Cho dù chúng tớ không so đo, bọn họ cũng sẽ không tiếp nhận cậu đâu.” Nếu Kenneth muốn tiếp nhận cậu, hôm nay cậu đã không tỉnh tỉnh mê mê ngồi xuống bên này.

Soso hỏi: “Tại sao phải như vậy?”

Patrick bị hỏi ngẩn ra, hồi lâu mới trả lời: “Đại khái vì Audis thật sự khiến người khác chán ghét.”

Đối thoại giữa bọn họ, Frank nghe được rất rõ ràng.

Nguyên nhân ban đầu Patrick không nhớ rõ, nhưng cậu chưa từng quên.

Audis • Dana, giống như cậu đều là thiên chi kiều tử xuất thân từ gia tộc lâu đời nhất đế quốc, chẳng những xuất thân tốt đẹp, từ nhỏ đã triển lộ ra thiên phú ma pháp không giống người thường, được khen ngợi là ánh sáng của Dana. Trong khi cậu bằng tuổi hắc nhưng so ra mờ nhạt hơn hẳn. Điều này vốn không có gì, cậu và Audis từng là bạn tốt, nhìn thấy bạn bè của mình xuất sắc như vậy, cậu cũng thật cao hứng. Không ngờ Audis đâu có nghĩ thế, hoa tươi và tung hô đã biến hẳn thành cao cao tại thượng, không muốn nhìn lại người bạn thuở ấu thơ. Hẳn trở nên kiêu ngạo, lạnh lùng, thậm chí khắc nghiệt, trong mắt hẳn không có chỗ cho kẻ yếu.

Frank rất buồn bực và phẫn nộ, nhưng cuối cùng, thời gian dần bào mòn quan hệ giữa hai người, mặc kệ tốt hay xấu. Cho dù ở chung một học viện, bọn họ trở thành người xa lạ, không liếc mắt nhìn đối phương lấy một lần.

Nhưng chút hòa bình cuối cùng đã chôn vùi dưới một câu của Audis.

Hắn khiêu chiến với Hayden!

Một sự khiêu khích ngang nhiên, gần như vũ nhục!

Frank không thể chịu đựng được. Hayden đối với cậu không chỉ là một vị thần tượng để truy đuổi sùng bái, mà còn là ân nhân cứu mạng cậu từ trong tay bọn cướp, cậu tuyệt đối không tha thứ cho bất cứ kẻ nào lấy bất kỳ phương thức gì vũ nhục anh, hơn nữa người kia còn từng là bạn của cậu.

Vì thế, tuy chiến thư bị giải trừ dưới nụ cười trêu đùa của Hayden, nhưng chiến tranh giữa Audis và cậu lại bùng nổ, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng.

Sau khi kết thúc chương trình học buổi sáng, Patrick mời Soso cùng đi ăn trưa. Hắn đã tự định ra cho mình một nhiệm vụ gian khổ, đó là cải tạo Soso từ phái trung lập không thân cận ai biến thành phái cuồng nhiệt Hayden!

Để đạt thành nhiệm vụ, hắn phải ngăn hết mọi khả năng có thể khiến cho Soso sinh ra dao động. Mà biện pháp ngăn trở tốt nhất chính là bám đuôi.

Nhà ăn học viện ma pháp hoàng gia đẹp hơn nhà ăn St Paders nhiều. Nếu nói nó là nhà ăn, chẳng bằng nói là khách sạn cao cấp.

Các học sinh im lặng ngồi bên trong, đối lập rõ ràng với nhà ăn ồn ào của St Paders trong trí nhớ của Soso.

Patrick thấy vẻ mặt Soso đột nhiên xù xuống, giật mình hỏi: “Làm sao vậy?”

Soso nói: “Nhớ nhà.”

Patrick nhớ ra cậu không phải người đế đô, không khỏi vỗ vỗ vai cậu an ủi.

Nhà ăn phục vụ theo kiểu tự chọn.

Bọn họ rất nhanh chọn xong món mình thích, ngồi xuống một góc nhà ăn.

Ngồi gần họ là sáu cô gái, tiếng cười của các nàng trong không khí yên tĩnh của nhà ăn có vẻ chói tai, nhưng vì các nàng cười rất dễ nghe lại xinh đẹp cho nên không ai dị nghị gì.

Soso rất nhanh bị nội dung câu chuyện của các nàng hấp dẫn, bởi vì nội dung đó có liên quan đến Ciro.

“Nghe nói hoàng thái tử sắp trở lại từ thành Mise, hy vọng bệnh tình của ngài được cải thiện. Cậu biết không, hoàng thái tử sẽ có mặt trong đại yến hội đấy, nếu ngài ấy còn bộ dạng bệnh tật thì sẽ khiến người khác mất hứng lắm.”

“Nè, Natalie, đừng có cay nghiệt thế chứ.”

“Có ai biết ngài ấy có đi học trở lại hay không?”

“Không biết. Ngài ấy là hoàng thái tử, hoàn toàn có thể nằm trên giường ngà trong hoàng cung mệnh mệnh của mình xem nhóm đạo sư vùng về biểu diễn, không phải thẳng lưng ngồi trong viện ca kịch như chúng ta.”

“Tớ hy vọng ngài sẽ đến.”

“A, Dorothy, hóa ra cậu thích hoàng thái tử.”

“Không không không, tớ nghe nói ngài và nguyên soái Hayden có quan hệ tốt lắm, nếu ngài đến đây, có lẽ nguyên soái Hayden cũng tới.”

“Ồ há. Chờ mong quá đi.”

“...”

Soso đột nhiên cảm thấy có chút ăn không vô.

Lời biên tập: Hóa ra bạn trẻ Ciro bị gái ghê lạnh, chạy theo Hayden hết =))) Cũng đúng thôi, bản mặt đen kịt hung dữ của bản thì sánh thế nào với nụ cười tao nhã của đệ nhất nguyên soái được

19. Chương 19: Vương Đô Đế Quốc [Chín]

Patrick nhìn cậu nhấm nuốt càng lúc càng chậm, bộ dáng ăn thật sự miễn cưỡng, nhin không được hỏi: “Khó ăn đến vậy sao?”

Soso ngạc nhiên nói: “Không khó ăn mà.”

“Cậu nên dùng gương mà soi xem vẻ mặt hiện giờ của mình đi.” Patrick hạ giọng, “Kỳ thật cảm thấy khó ăn cũng không sao, dù gì cậu cũng đâu phải là người đầu tiên, mà chắc chắn sẽ không phải là người cuối cùng. Nơi này đổi đầu bếp ba tháng một lần, càng đổi càng kém.”

“Tại sao phải đổi đầu bếp?” Sự chú ý của Soso bị dời đi.

“Học sinh chê bai mùi vị đồ ăn. Gần như học sinh mới nào cũng chê, có điều học lên năm hai năm ba thì ngừng. Bởi vì bọn họ phát hiện càng chê thức ăn càng không ngon.”

“Thật ra tớ thấy cũng không tệ lắm.” Cậu thật lòng nói, chỉ ít còn ngon hơn lương khô lúc đào vong.

“Nhưng vẻ mặt của cậu không nói thế.”

“Tớ đang nghĩ chuyện khác.”

“Chuyện gì?” Patrick miễn cưỡng vênh tai.

Soso dùng đĩa gạt hạt tiêu trên miếng thịt bò sang hai bên, thấp giọng nói: “Kỳ thật, không có gì.” Cho dù cậu rất muốn xoay người lớn tiếng phản bác bình luận của mấy cô gái kia về Ciro, nhưng hiển nhiên thân phận hiện tại của cậu không có tư cách. Con trai một chủ tiệm tạp hóa sao có thể biết về hoàng thái tử đế quốc.

Patrick còn muốn tiếp tục hỏi, nhưng ánh mắt đảo qua, vừa lúc nhìn thấy bóng dáng Frank, vội vàng giơ tay vẫy vẫy.

Frank vốn chỉ muốn tìm một góc yên tĩnh một mình ăn cơm, nhưng đã được mời, đành phải bỏ kế hoạch ban đầu bước tới. Trên thực tế, cậu cũng rất muốn hiểu thêm về thành viên mới gia nhập này, nhất là khiếu hài hước của cậu ấy.

“Hắc, Frank, anh bạn mới của chúng ta tuyệt không thích thức ăn ở đây.” Patrick tự cho rằng phán đoán phía trước của mình là đúng.

Frank nhún vai: “Học viện ma pháp hoàng gia cần nhất là khả năng thích ứng.”

Soso nói: “Kỳ thật tớ cảm thấy thức ăn cũng không tệ lắm.” Nói xong, cảm thấy giống như phản bác Patrick, vội vàng bổ sung, “Ít nhất họ làm thực vất vả, nơi này có nhiều người đến ăn thế mà.”

Frank nở nụ cười, “Nếu cậu gặp ông ta, sẽ biết ông ấy cần nhất chính là vất vả.”

Patrick chú ý thấy cô gái bên bên rời đi, đột nhiên thấp giọng: “Nghe nói hoàng thái tử chuẩn bị đi học trở lại?”

Frank nhìn hẩn đầy thâm ý, “Ai nói ?” Cho dù bọn họ còn là học sinh, nhưng là học sinh học viện ma pháp hoàng gia, tương lai bọn họ nhất định sẽ trở thành trụ cột của đế quốc. Cho nên đừng có xem thường tư tưởng và lựa chọn của bọn họ, ở rất nhiều thời điểm, chúng biểu thị hướng đi tương lai của đế quốc.

Patrick đáp: “Nhóm các cô Dorothy nói .”

Frank nghĩ nghĩ, tránh nặng tìm nhẹ bảo: “Chỉ nghe tin hoàng thái tử đã trở lại vương đô.”

Patrick trừng to mắt, “Còn nguyên soái Hayden thì sao?”

“Anh ấy đương nhiên còn ở Sangtu.” Frank nói, “Trước khi Bassekou đem đại quân Shamanlier rời khỏi Sangtu, anh ấy không thể trở về.”

Patrick thất vọng, “Cho nên dù hoàng thái tử có đi học trở lại, nguyên soái Hayden cũng sẽ không xuất hiện à?”

Frank bật cười: “Nếu cậu muốn gặp, có thể chờ đến lúc anh ấy trở về rồi tới cửa báii phòng.”

“Tớ sợ ngài không có thời gian.” Hayden • Navister không chỉ có chiến công rực rỡ trên chiến trường, trên tình trường cũng là thanh danh lan xa.

Frank thấy Soso im lặng, nhin không được hỏi: “Cậu nghe nói đến nguyên soái Hayden chưa?”

Soso gật mạnh đầu.

“Anh ấy là người đàn ông mạnh nhất đế quốc.” Lúc Frank nói thế, trên mặt dường như nở rộ ánh sáng.

Soso đột nhiên hỏi: “Cậu thích anh ta?”

“Phì.” Patrick ra sức che miệng.

Khóe miệng Frank co giật, sau một lúc lâu mới nói: “Không phải kiểu cậu nghĩ. Anh ấy đã cứu tớ, cho nên tớ sùng bái cảm kích anh ấy, nhưng tuyệt đối không phải kiểu cậu nghĩ.” Nói đến câu sau, cậu gần như nghiêng răng nghiêng lợi, giống như bị chạm trúng chỗ đau.

Soso gật mạnh đầu.

“Hơn nữa,” Giọng Frank hơi trầm xuống, “Tốt nhất không nên nhắc tới tình yêu đồng tính ở quân đoàn Tulip.”

Soso nghi hoặc hỏi: “Tại sao?” Cậu cảm thấy như Dilin và Hydeine cũng rất hạnh phúc.

Patrick uống hết nước, thật vất vả thuận khí, tiếp tục đề tài: “Bởi vì nguyên soái Hayden ghét nhất loại chuyện này.”

Soso chớp mắt. Tại sao cậu cảm thấy Hayden trong ấn tượng của mình đâu phải như vậy nhỉ? Rõ ràng rất hòa nhã, khi nhắc tới Dilin và Hydeine cũng không lộ ra vẻ mất hứng gì. “Có phải hiểu lầm không?” Cậu nhỏ giọng hỏi.

“Đương nhiên không phải.” Patrick đáp, “Chuyện này ở vương đô không phải bí mật. Phụ thân Hayden vì một người đàn ông mà vứt bỏ mẫu thân ngài. Nếu không phải vì ông nội đã chăm sóc ngài từ nhỏ, có lẽ ngài ấy đã sớm đổi sang họ mẫu thân. Mẫu thân của ngài là bạn thân nhất của hoàng hậu Samantha, xuất thân cao quý hơn Navister nhiều lắm.”

Frank nhú mày: “Hiện nay Navister là dòng họ chói lọi nhất đế quốc.”

Patrick thè lưỡi, không dám nói nữa.

Soso vốn đã bị quân đoàn Tulip và quân đoàn ma pháp xoay cho hỗn loạn, hiện tại càng thêm rối rắm, trên mặt tràn đầy dấu chấm hỏi.

Frank và Patrick không nói tiếp. Việc này thực mới mẻ với Soso, nhưng đã thành chuyện cũ rích đối với bọn họ.

Dùng xong cơm trưa rồi nghỉ ngơi chút, bọn họ liền nghênh đón khóa học thực tiễn buổi chiều.

Cái gọi là khóa học thực tiễn, chính là vận dụng tri thức lý luận buổi sáng vào thực tế. Dù sao để đánh giá một ma pháp sư, cuối cùng vẫn phải nhìn vào ma pháp của hắn, chứ không phải trình độ lý luận.

Danton đứng trên một khối đất hơi nhô lên, cầm trong tay ma pháp bóng làm từ gỗ anh đào, nhẹ nhàng hươ hươ giống như chỉ huy dàn nhạc: “Đừng có xem thường hỏa cầu thuật, khi chúng xuất hiện sẽ tạo thành thương tổn rất lớn. Có điều hiện giờ ta chưa mong các trò có thể một bước lên trời, chỉ cần đồng thời triệu hồi ra được hai đến ba hỏa cầu là thành công. Chúng ta bắt đầu từng bước từng bước đến. Frank, trò tới trước.”

Ma pháp bóng của Frank làm từ vàng ròng, từ trên xuống dưới được khảm sáu viên ruby lớn nhỏ khác nhau.

Cậu đến trước mặt Danton, nâng ma pháp bóng, nhẹ nhàng vẽ một hình tròn giữa không trung, sau đó thấp giọng niệm chú ngữ.

Lập tức, trong không trung xuất hiện sáu hỏa cầu kích thước tương tự.

Bốp bốp bốp.

Quân đoàn Tulip vỗ tay rào rào.

Danton dùng ma pháp bóng xua tan hỏa nguyên tố trong sáu hỏa cầu, sau đó gạt đầu tán dương: “Không tồi. Kế tiếp...”

Nhìn người lên càng lúc càng nhiều, người ở lại càng lúc càng ít, Soso khẩn trương đến mức tay ướt đầm mồ hôi.

Cuối cùng đã đến lượt cậu.

Danton thấy cậu khẩn trương, an ủi nói: “Không sao, từ từ mà tới, trò chỉ cần niệm đúng chú ngữ là được.”

Patrick nhin không được bảo: “Cậu ấy là thổ hệ !”

Những người khác ồ lên.

Danton cũng sững sốt, “Thổ hệ? Vậy sao lại ở ban 3?”

Patrick nói: “Có lẽ bị phân nhầm.”

“Không thể nào. Trò ấy được viện trưởng đích thân đưa tới.” Danton ngẫm nghĩ, “Trò lại đây.”

Soso tiến lên.

Danton nhẹ nhàng đặt tay lên trán cậu, lập tức mày càng nhú chặt, hồi lâu mới nói: “Cảm ứng lực của trò với hỏa nguyên tố thấp nhất trong bốn loại nguyên tố.”

Mỗi Soso khê nhúc nhích, do dự không biết có nên kể ra chuyện mình bị phong ấn hay không .

Danton lại nói: “Có điều viện trưởng làm như vậy nhất định có mục đích của bà. Được rồi, trước tiên trò cứ ngồi nghe, chờ ta xin chỉ thị của bà rồi quyết định sau.”

Soso đành phải gật đầu.

Nhưng từng ngày từng ngày trôi qua, chuyện xin chỉ thị mãi không có câu trả lời. Những ngày kế tiếp, Soso vẫn làm một học sinh không cần thực tập ở ban 3. Quyết định của Danton cho cậu dường như chính là không có quyết định gì hết.

Patrick vài lần muốn đi hỏi, đều bị Soso ngăn cản. Đối với kiểu hỏi đáp không đáp án cậu đã quen rồi, dù hỏi nữa hỏi mãi cũng không có kết quả.

Patrick thực sốt ruột, “Nhưng cảm giác với hỏa nguyên tố của cậu yếu nhất, còn tiếp tục sẽ ảnh hưởng đến thành tựu tương lai của cậu.”

Soso nói: “Kỳ thật tớ không thích hợp học tập ma pháp. Có một vị ma pháp sư rất lợi hại, rất lợi hại từng nói, cho dù học ma pháp thổ hệ, tớ cũng không thể đạt được thành tựu lớn.”

Patrick nhìn cậu nói rất nghiêm túc, trong lòng tràn ngập thương cảm, “Vậy sao cậu còn học ma pháp?”

Soso lộ ra tươi cười ngọt ngào, “Bởi vì tớ muốn ở bên người quan trọng nhất của tớ.”

Bệnh tò mò của Patrick lại tái phát, thăm dò hỏi: “Bạn gái à?”

“Không phải bạn gái.” Soso đang suy nghĩ làm thế nào để giới thiệu Dilin, có phải cũng nên an bài cho anh ấy thân phận con trai một chủ tiệm linh tinh nào đó hay không, chợt thấy có người vội vàng chạy tới ngoắc tay với bọn họ, “Nhanh đi nghênh đón. Hoàng thái tử đến!”

20. Chương 20: Vương Đô Đế Quốc [Mười]

Xe ngựa màu vàng kim cắm đầy hoa bách hợp tươi chậm rãi dừng lại trước đài phun nước thiên nga ở chính giữa hoa viên học viện ma pháp hoàng gia.

Đội cận vệ hộ tống hai bên nhịp nhàng nhảy xuống.

Đội trưởng đội cận vệ Gallon xuống ngựa, ngay ngắn khoan thai bước đến trước xe, khom lưng cung kính mở cửa.

Khoảnh khắc cửa xe mở ra, gần như mọi học sinh đang vây xem xung quanh đều theo bản năng rướn cổ.

Ở học viện ma pháp hoàng gia hoàng thái tử Ciro vẫn luôn là sự tồn tại thần bí.

Thời gian hẳn ở trong học viện tổng cộng tuyệt đối không vượt qua ba ngày, nghe đồn hẳn và người anh trai vừa qua đời không lâu đều yếu ớt nhiều bệnh, cho dù miễn cưỡng tiến vào học viện ma pháp St Paders, cũng bị lưu ban một năm. Cho nên, dù trong học viện ma pháp hoàng gia có nhiều người thích tham dự các loại vũ hội quý tộc, nhưng số người thấy qua Ciro vẫn rất ít.

Dưới ánh nhìn chú ý của muôn người, một chiếc găng tay màu trắng rút cục xuất hiện, lặng lẽ giữ chặt núm cửa.

Trông Gallon có chút khản trương, thân thể hơi nghiêng phía trước, như chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể đỡ được thân thể hoàng thái tử nếu ngài vấp ngã.

May mắn chuyện y lo lắng không xảy ra.

Tay giữ chặt nắm cửa hơi hơi siết lại, một bóng dáng cao to từ trên xe ngựa bước xuống.

Dưới ánh mặt trời, sắc mặt Ciro có vẻ cực kì tái nhợt, hai phiến môi mỏng hoàn toàn không chút huyết sắc. Nhưng ngay cả như vậy cũng không thể che giấu sự sắc bén cùng dung mạo anh tuấn của hắn, dường như bất cứ ai nhìn thấy hắn đều có thể cảm nhận được sự kiêu ngạo ẩn giấu dưới vẻ ốm yếu.

“Hoàng thái tử điện hạ!”

Người vây xem chính tề hành lễ.

Ánh mắt Ciro thản nhiên chuyển qua đám người, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Các học sinh đứng thẳng dậy, tách sang hai bên tạo thành một lối đi chính giữa.

Đội cận vệ lập tức một trái một phải theo sau Ciro, đi về phía văn phòng viện trưởng.

Soso cũng đứng trong đám người. Nhìn Ciro bị mọi người vây quanh phía xa, cậu cảm thấy hân hoan đặc biệt xa lạ.

Patrick thấy cậu nhìn không chớp mắt, nhin không được bật cười: “Lần đầu tiên nhìn thấy một nhân vật lớn như vậy, cảm thấy rất kích thích đúng không?”

“Tớ cảm thấy anh ấy thực xa lạ.”

“..... Tớ cũng hiểu anh ta thực xa lạ, trên thực tế đa số người nơi này đều cảm thấy anh ta xa lạ.” Patrick nói, “Không biết lần này hoàng thái tử sẽ ở lại bao lâu. Nghe nói lần trước anh ta đăng ký xong là đi liền.”

“Nếu có thể lưu lại thì tốt.”

“Cậu muốn kết bạn với anh ta? Đừng mơ mộng nữa, nơi này ai mà chả muốn kết bạn với hoàng thái tử, nhưng đó có phải chuyện dễ dàng đâu. Ít nhất hiện nay ngoại trừ nguyên soái Hayden ra, tớ chưa bao giờ nghe nói anh ta có quan hệ thân thiết với bất cứ kẻ nào.”

“A.” Soso ngẫm nghĩ, mình với anh ấy có được xem như quan hệ thân thiết không? Có lẽ không đâu nhỉ, có lẽ trong mắt anh ấy cậu chỉ là một con tin mà thôi.

Patrick nhìn tâm tình cậu trầm xuống, không khỏi vỗ vai cậu: “Đừng nản lòng, không chừng về sau cậu sẽ trở thành đại ma pháp sư, đến lúc đó điện hạ nhất định sẽ trọng dụng cậu.”

Soso nhẹ ừ một tiếng, đột nhiên phát hiện tay Patrick đặt ở trên vai mình cứng đờ, nghi hoặc quay đầu nhìn hân, “Làm sao vậy?”

“Không biết có phải ảo giác của tớ hay không,” Patrick lắp bắp, “Vừa rồi, hoàng thái tử điện hạ hình như quay đầu liếc mắt nhìn tớ một cái.”

“...”

Soso vội vàng đuổi mắt theo, chỉ thấy bóng dáng Ciro biến mất nơi ngã rẽ.

Cơn bão hoàng thái tử đi học chưa bình ổn. Toàn bộ học viện vẫn rất quan tâm về hành động sau đó của hân, tỷ như có phải hân chỉ đến báo danh, tỷ như hân sẽ lưu lại mấy ngày, tỷ như thân thể hân có thể chịu đựng được hay không.

Đáp án rất nhanh được tiết lộ.

Ban 1 năm thứ năm ngụ trước cửa văn phòng viện trưởng truyền ra tin tức.

Hoàng thái tử sẽ vào ở trong ký túc xá học viện.

Một viên đá làm dậy lên ngàn tầng sóng.

Việc này có nghĩa là hoàng thái tử sẽ chính thức đến trường.

Vấn đề bọn họ quan tâm ngay sau đó chính là hân sẽ được phân đến ban nào.

Mọi người đều biết hân từng ở học viện hàng đầu đại lục học viện ma pháp St Paders học tập hơn một năm, St Paders tổng cộng phân ra ba cấp, học viện ma pháp hoàng gia phân ra năm năm học, dựa vào đó chuyển đổi, ít nhất hân phải vào năm hai, năm ba mới đúng.

Nhưng lựa chọn của hoàng thái tử lần thứ hai làm cho mọi người ghen hòng trần trời.

Năm nhất ban 3 rung chuông nghênh đón hoàng thái tử đại giá quang lâm.

Ngoại trừ Danton được biết trước, mọi học sinh đều mù tịt, ngay cả lễ tiết cơ bản nhất đứng dậy hành lễ cũng quên mất.

“Khụ khụ.” Danton ho khan nhắc nhở, đi đầu làm gương.

Học sinh lúc này mới như từ trong mộng tỉnh lại, nhao nhao đứng lên hành lễ.

Ciro gạt đầu, ánh mắt dừng ở vị trí duy nhất không ai ngồi trong phòng học.

Học sinh của quân đoàn Ma thú nhất thời hưng phấn!

Quả nhiên Ciro từng bước đi qua, ngồi trên ghế kia.

“...” Tuy không phát ra âm thanh, nhưng bọn họ thầm hoan hô trong lòng.

Dường như cảm giác được hưng phấn của bọn họ, ánh mắt lạnh lùng của Ciro đảo qua khuôn mặt sáng khoái không dứt của mọi người.

“...”

Hưng phấn chưa kịp phun trào nháy mắt ứ lại.

Quân đoàn Ma thú tỉnh táo hơn.

Tuy hoàng thái tử ngồi xuống bên phía bọn họ, nhưng kỳ thật cũng không có ý nghĩa gì cả. Thân là hoàng thái tử, Ciro không có khả năng trở thành người sùng bái Audis. Quan hệ giữa bọn họ chẳng thân chẳng quen, cho nên, hẳn ngồi xuống đây chẳng qua chỉ vì nơi này còn lại duy nhất một chỗ trống mà thôi.

Vì thế, âm thầm sáng khoái chuyển thành quân đoàn Tulip.

Người duy nhất khác biệt là Soso.

Bởi vì cậu đang bận nhìn trộm.

Lần thứ mười sáu ánh mắt cậu bắn sang, Ciro rốt cục nhìn hết nổi tròng mắt liếc cậu một cái.

Soso không hề xấu hổ vì bị phát hiện, ngược lại lộ ra một nụ cười cực sáng lạn.

Có lẽ vì cậu tươi cười quá mức xinh đẹp rạng rỡ, Ciro sững sờ, rồi làm như không có việc gì thu mắt lại.

Khóa học buổi sáng Danton dạy cực kỳ thư thái, lâu lắm rồi ông ta chưa có buổi học nào im lặng như vậy.

Bất mãn duy nhất là thời điểm tan học, các học sinh không hề hành lễ cáo biệt với ông, mà lại hành lễ với Ciro. Có điều việc vụn vặt như chênh lệch giữa lòng sông với mặt biển rất nhanh đã bị ông ta xem nhẹ.

Đến giờ cơm trưa, Soso chậm chạp đi cuối cùng.

Ciro còn chưa ra khỏi phòng học, thân hình cao ngất của Gallon đang canh giữ ở cửa chính.

Patrick thấy bộ dáng thất thế của Soso, nhìn không được kéo tay cậu tha về phía trước, vừa đi vừa nhỏ giọng: “Cho dù cậu có muốn biểu hiện thì cũng không nên biểu hiện rõ ràng như vậy a.”

Soso kinh ngạc nhìn hắn: “Rõ ràng lắm à?”

Patrick bắt đắc dĩ bảo: “Giờ học hôm nay cậu vụng trộm nhìn anh ta tổng cộng hai mươi sáu lần.”

Mặt Soso bỗng đỏ hồng, trong lòng không khỏi lo lắng thân phận của mình sẽ bị hoài nghi, vội giải thích: “Tớ, đó là bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy hoàng thái tử..... thực, rất ngạc nhiên.”

Patrick thấy cậu khấn trương đến mức nói năng lộn xộn, cười an ủi: “Tớ hiểu mà, hiểu mà, hoàn toàn hiểu mà.” Quả nhiên là từ trần nhỏ đến, gặp chuyện này liền kích động thành như vậy.

“Xin dừng bước.”

Tiếng Ciro vang lên phía sau bọn họ.

Patrick nhanh chóng xoay người, hai mắt phát sáng nhìn thẳng Ciro, “Vâng! Hoàng thái tử điện hạ!”

“...” Soso từ từ xoay người, cúi đầu xem mũi chân, sợ mình không cẩn thận bày ra vẻ mặt nào không nên có.

Ciro hỏi: “Có thể mang ta đi nhà ăn không?”

“Nguyện ý cống hiến sức lực cho điện hạ!” Patrick hùng hồn nói, sau đó tứ chi cứng ngắc xoay người, tay vung chân bước cùng bên tiến về phía trước.

Soso lúc này mới dám ngẩng đầu, lại vừa lúc nhìn thấy Ciro mỉm cười với cậu.

Nhà ăn học viện thực náo nhiệt.

Gần như mỗi bàn đều không ngừng thốt ra ba chữ hoàng thái tử.

Cho dù Ciro nhìn trông có vẻ bệnh trạng đúng như lời đồn, nhưng điều đó cũng không gây trở ngại cho mị lực của hắn — hắn anh tuấn, tao nhã, hơn nữa cao cao tại thượng. Ít nhất trong nhà ăn đã có một phần năm số thiếu nữ muốn chuyển từ phái Hayden hoặc phái Audis sang phái Ciro.

Náo nhiệt ngừng bật khi Ciro tiến vào.

Patrick lần đầu tiên được nhận loại đãi ngộ vạn người chú ý.

Ciro lơ đãng, tùy tiện tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Patrick vốn muốn kéo Soso đi chỗ khác ngồi, không ngờ bị giữ lại .

“Ta hy vọng có thể hiểu biết thêm về học viện.” Ciro đường đường chính chính yêu cầu.

Patrick sôi trào nhiệt huyết, bắt đầu thao thao bất tuyệt lịch sử học viện từ khi thành lập đến giờ.

Ciro lắng lắng nghe, thường thường lộ ra mỉm cười.

Soso cũng thoải mái dùng cơm trưa.

Ngồi ăn cơm cùng bạn bè thật vui vẻ, giống như trở lại thời gian ở St Paders

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-dai-luc-he-liet-chi-nhi-de-hoa>